

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.7/2021/169. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. június 18., 2021. július 15. és 2021. szeptember 24. napján tartott nyilvános ülés alapján a 2021. október 15. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. március 3. napján kihirdetett 1.B.346/2015/286-I. számú ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt4 IV. r., Terhelt5 V. r., Terhelt6 VI. r., Terhelt7 VII. r., Terhelt8 VIII. r., Terhelt9 IX. r., Terhelt10 X. r., Terhelt11 XI. r., Terhelt12 XII. r., Terhelt13 XIII. r., Terhelt14 XIV. r., Terhelt15 XV. r., Terhelt16 XVI. r., Terhelt17 XVII. r., Terhelt18 XVIII. r., Terhelt19 XIX. r., Terhelt20 XX. r., Terhelt21 XXI. r., Terhelt22 XXII. r., Terhelt23 XXIII. r., Terhelt24 XXIV. r., Terhelt25 XXV. r., Terhelt26 XXVI. r. és Terhelt27 XXVII. r. vádlott tekintetében hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

Terhelt2 II.r., Terhelt3 III. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt5 V. r. vádlott bűnügyi felügyeletét, az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig vagy fellebbezés esetén a Kúriának a hatályon kívül helyező végzés elleni fellebbezést elbírálását követően a kényszerintézkedés tárgyában hozott határozatáig, fenntartja.

Ennek értelmében Terhelt2 II.r. vádlott a lakcím szám alatti ingatlant, Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak Budapest közigazgatási területét, míg Terhelt5 V. r. vádlott Budapest, Pest megye és Bács-Kiskun megye közigazgatási területét – a bírósági, hatósági idézésen, értesítésen, ahhoz szükséges időtartamra való megjelenés kivételével, melyet megjelenését követően három munkanapon belül a bűnügyi felügyelet előírását ellenőrző hatóság felé igazolni köteles – engedély nélkül nem hagyhatja el.

Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a bűnügyi felügyelet magatartási szabályait továbbra is a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszközzel kell ellenőrizni.

Ezen túlmenően Terhelt3 III. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt5 V. r. vádlottak hetente egy alkalommal kötelesek a lakóhelyük szerint illetékes rendőrkapitányságon személyesen jelentkezni.

Megállapítja, hogy

Terhelt2 II.r. vádlott 2020. november 23. napjától 2021. június 18. napjáig letartóztatásban volt, azóta ingatlan elhagyását tiltó bünygyi felügyelet hatálya alatt áll.

Terhelt3 III.r., Terhelt4 IV.r., Terhelt5 V.r. vádlott 2020. március 3. napjától meghatározott területre korlátozott bünygyi felügyelet hatálya alatt áll.

A másodfokú eljárásban a XII. r. vádlott kirendelt védőjének díjával 68.760 (hatvannyolcezer-hétszázhatvan) forint, XX. r. vádlott kirendelt védőjének díjával 64.800 (hatvannégyezer-nyolcszáz) forint, fordítási díjként 1.824.581 (egymillió-nyolcszázhuszonnégyezer-nyolcszáznegyvennyolc) forint bünygyi költség merült fel.

Megállapítja továbbá, hogy

Terhelt5 V.r. vádlott lakóhelye lakcím2,

Terhelt6 VI. r. vádlott személyi igazolványának száma szigszám2,

Terhelt12 XII.r. vádlott személyi igazolványa számának betűjele helyesen TA,

a XIII. r. vádlott neve Terhelt13, személyi igazolványának száma szigszám3, lakóhelye: lakcím3

Terhelt16 XVI. r. vádlott lakcíme lakcím4, személyi igazolványának száma szigszám4

Terhelt21 XXI.r. vádlott lakcíme helyesen lakcím5, valamint hogy

az elsőfokú ítélet bevezető részében feltüntetett határnapok közül 2019. május 23. napja helyett 2019. május 13. napján, illetve 2019. november 27. napja helyett 2019. november 29. napján került sor tárgyalás tartására.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított nyolc napon belül a Kúriához címzett, de a Fővárosi Ítéltáblánál benyújtandó fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék – az ismeretlen helyen tartózkodó Terhelt20 XX.r. vádlott távollétében tartott tárgyalás alapján meghozott, s – 2020. március 3. napján kihirdetett 1.B.346/2015/86-I. számú ítéletével

- Terhelt1 I. r. vádlottat bünyösnek mondta ki 3 rendbeli bünszervezetben, egy esetben társtettesként, két esetben bünszegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettségében

[1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], 6 rendbeli bünszervezetben, felbujtóként elkövetett pénzmosás büntetében [1978. évi IV. törvény 303. § (1) bekezdés c) pont, (4) bekezdés a) és b) pont], valamint társtettesként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]; s ezért őt, halmazati büntetésül, 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint 5 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától. Megállapította, hogy I.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, döntött az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. Emellett I.r. vádlottal szemben a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.1272/2009/2. számú végzésével zár alá vett, az bank1-nél vezetett EUR számlán, illetve a bank2.-nél vezetett forintszámlákon zárolt összeg erejéig vagyoneklobzást rendelt el.

- Terhelt2 II. r. vádlottat 3 rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pontja], valamint 5 rendbeli bünszervezetben, felbujtóként elkövetett pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (1) bekezdés c) pont, (4) bekezdés a) és b) pontja] miatt, halmazati büntetésül, 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapítva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, továbbá 5 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától. A II. r. vádlott vádlottal szemben a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.1272/2009/2. számú végzésével zár alá vett, az bank3.-nél vezetett bankszámláin zárolt, valamint a letéti számlákon kezelt 9.106.000 forint, 10.000 USD és 40.680 EUR erejéig vagyoneklobzást rendelt el. Döntött még az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

Ugyanakkor a II.r. vádlottat az ellene további 10 rendbeli társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pontja] és 3 rendbeli felbujtóként elkövetett vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt3 III. r. vádlott bűnösségét bünszervezetben, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg; és ezért őt halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá 5 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától, megállapítva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Vele szemben vagyoneklobzást rendelt el a nyomozás során lefoglalt és letéti számon kezelt 2.000.000 forint, 5.040 EUR és 5.800 USD összegekre. Döntött az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

Ugyanakkor III.r. vádlottat az ellene további egy rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt4 IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bünszervezetben, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]; s ezért őt halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapítva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, valamint 5 évre eltiltotta a

gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától. A Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.1272/2009/2. számú végzésével zár alá vett, az cég98.-nél (korábban bank5) vezetett bankszámláján kezelt összeg erejéig vele szemben vagyonekobjást rendelt el. Rendelkezett emellett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

- Terhelt5 V. r. vádlottat bünszervezetben, társtettesként folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá 5 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától, valamint vele szemben a nyomozás során lefoglalt és letéti számon kezelt 3.390.200 forintra vagyonekobjást rendelt el. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, s döntött az előzetes fogvatartásban, illetőleg házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

- Terhelt6 VI. r. vádlott bűnösségét 3 rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és bünszervezetben elkövetett pénzmosás büntettében [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pontja, (4) bekezdés a) és b) pontja] állapította meg; és ezért őt halmazati büntetésül 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapítva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett még az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

- Terhelt7 VII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], s ezért őt halmazati büntetésül 3 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint 3 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától. Megállapította továbbá, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról.

A VII.r. vádlottat az ellene tovább 1 rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt8 VIII. r. vádlottat 2 rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, egy esetben (4) bekezdés, egy esetben (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 4 év fegyházbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá 4 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától, emellett vele szemben a lefoglalt és letéti számon kezelt 1.463.000 forintra vagyonekobjást rendelt. Megállapította továbbá, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, s rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

- Terhelt9 IX. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bünszervezetben, bűnsegédként folytatólagosan elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pontja, (6) bekezdés b) pontja] és bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pontja, (7) bekezdés b) pontja] miatt emelt vád

alól felmentette. Emellett döntött a IX.r. vádlott lakóhelyén lefoglalt és letéti számon kezelt 1.500.000 Ft zár alá vételének feloldásáról.

- Terhelt10 X. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] állapította meg; s ezért őt 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, továbbá 2 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezetői tisztségének gyakorlásától. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

- terhelt11 XI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], s ezért őt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Míg XI.r. vádlottat az ellene további 1 rendbeli bűnszervezetben, bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt12 XII. r. vádlottat 3 rendbeli bűnszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, egy esetben (4) bekezdés, 2 esetben (3) bekezdés], társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pontja] és 5 rendbeli bűnszervezetben, felbujtóként elkövetett pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (1) bekezdés c) pontja, (4) bekezdés a) és b) pontja] miatt halmazati büntetésül 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltasra ítélte, továbbá 4 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezetői tisztségének gyakorlásától. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, emellett rendelkezett az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

- terhelt13 (jelenlegi nevén Terhelt13) XIII. r. vádlott bűnösségét pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdés a) és b) pontja] állapította meg, és ezért őt 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

XIII.r. vádlottat ugyanakkor az ellene 3 rendbeli vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt14 XIV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdés a) és b) pontja], s ezért őt 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A XIV.r. vádlottal szemben a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.1272/2009/2. számú végzésével zár alá vett, az bank6.-nél vezetett számlán zárolt és letéti számon kezelt 70.750 USD erejéig

vagyonelkobzást rendelt el. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

- Terhelt15 XV. r. vádlottat pénzmosás büntette [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdés a) és b) pontja] miatt ugyancsak 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az előzetes fogvatartásban, házi őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

- Terhelt16 XVI. r. vádlott bűnösségét pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdés a) és b) pontja] állapította meg, s ezért őt szintén 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

- terhelt17 XVII. r. vádlottat pénzmosás vétsége [1978. évi IV. törvény 303/A. § (1) bekezdés b) pontja, (2) bekezdés a) pontja] miatt 3 évre próbára bocsátotta.

- Terhelt18 XVIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 11 rendbeli társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja], s ezért őt (a terheltet tévesen XVII. rendű vádlottként megjelölve) halmazati büntetésül 1 év 6 hónap – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

Ugyanakkor XVIII.r. vádlottat az ellene bűnszervezetben részvétel büntette [Btk. 321. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- terhelt19 XIX. r. vádlottat 9 rendbeli társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja] miatt halmazati büntetésül 1 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

Ugyanakkor XIX.r. vádlottat az ellene bűnszervezetben részvétel büntette [Btk. 321. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt20 XX. r. vádlott bűnösségét bűnszervezetben elkövetett pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] állapította meg, s ezért őt 3 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, emellett 5 évre Magyarország területéről

kiutasította. Megállapította továbbá, hogy a XX. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

- Terhelt21 XXI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bünszervezetben elkövetett pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) és b) pont], s ezért őt 3 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, emellett Magyarország területéről 5 évre kiutasította. Megállapította, hogy a XXI. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett még az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

- terhelt22 XXII. r. vádlottat bünszervezetben, bűnsegédként elkövetett pénzmosás büntette [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] miatt 3 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, s megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Döntött az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról is.

- Terhelt23 XXIII. r. vádlott bűnösségét bünszervezetben, bűnsegédként elkövetett pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] állapította meg, s ezért őt 3 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, megállapítva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

- Terhelt24 XXIV. r. vádlottat és Terhelt26 XXVI. r. vádlottat az ellenük 1-1 rendbeli vesztegetés elfogadása büntette [Btk. 291. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont], míg Terhelt25 XXV. r. vádlottat az ellene vesztegetés elfogadása büntette [Btk. 291. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

- Terhelt27 XXVII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], továbbá bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], s ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, továbbá 3 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezetői tisztségének gyakorlásától.

- Vagyoneklobzást rendelt még el a cég27.-től lefoglalt és letéti számlákon kezelt 390.000 és 15.000 forint, a cég8 székhelyén lefoglalt és letéti számon kezelt 809.823 forint, valamint a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.1272/2009/2. és 13.Bny.1272/2009/10. számú végzéseivel elrendelt számítástechnikai áruk előzetes értékesítéséből befolyt összeg erejéig.

- Döntött a lefoglalt bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyészség a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három munkanapos határidőben

- Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt7 VII. r. vádlott terhére a részfelmentés miatt, további bűnösség megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében;

- Terhelt9 IX. r. vádlott terhére teljes körű felmentése miatt, bűnösségének Terhelt8 VIII. r. vádlottal egyezően 2 rendbeli költségvetést károsító bűncselekményben történő megállapítása, bünszervezetben elkövetés megállapítása és büntetés kiszabása érdekében;
- Terhelt10 X. r., Terhelt14 XIV. r., Terhelt15 XV. r. és Terhelt16 XVI. r. vádlott terhére bünszervezetben elkövetés megállapításáért és a büntetés súlyosítása végett;
- terhelt11 XI. r. és terhelt13 XIII. r. vádlott terhére a részfelmentés miatt, további bűnösség és a bünszervezetben elkövetés megállapítása, valamint a büntetés súlyosítása érdekében;
- terhelt17 XVII. r. vádlott terhére súlyosabb jogi minősítés megállapítása és intézkedés helyett büntetés kiszabása végett;
- Terhelt18 XVIII. r. és terhelt19 XIX. r. vádlott terhére, a részfelmentés miatt, további bűnösség megállapításáért és a büntetés súlyosítása érdekében;
- Terhelt24 XXIV. r., Terhelt25 XXV. r. és Terhelt26 XXVI. r. vádlott terhére, felmentésük miatt, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett,
- Terhelt27 XXVII. r. vádlott terhére büntetése súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A törvényszék ítéletével szemben továbbá:

- Terhelt1 I. r. vádlott felmentés, védője a tényállás téves megállapítása, helytelen ténybeli következtetés miatti megalapozatlanság okán, felmentés céljából;
- Terhelt2 II. r. vádlott a tényállás téves megállapítása miatt, felmentés, míg védője teljeskörű felmentés végett;
- Terhelt3 III. r. vádlott védője az ítélet megalapozatlansága okán, teljeskörű felmentés végett;
- Terhelt4 IV. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért;
- Terhelt5 V. r. vádlott felmentésért, védője pedig a tényállás téves megállapítása, helytelen ténybeli következtetés miatti megalapozatlanság okán, felmentés céljából;
- Terhelt6 VI. r. vádlott védője felmentésért;

- Terhelt7 VII. r. vádlott védője megalapozatlanság okán felmentésért, másodlagosan enyhítésért;
- Terhelt8 VIII. r. vádlott és védője megalapozatlanság okán teljeskörű felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében;
- Terhelt10 X. r. vádlott védője megalapozatlanság okán felmentés, másodlagosan enyhítés végett;
- terhelt11 XI. r. vádlott védője részbeni megalapozatlanság okán teljeskörű felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében;
- Terhelt12 XII. r. vádlott védője megalapozatlanság okán felmentésért, másodlagosan enyhítésért;
- Terhelt13 XIII. r. vádlott és védője felmentés végett;
- Terhelt14 XIV. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért;
- Terhelt16 XVI. r. vádlott az irány megjelölése nélkül;
- Terhelt18 XVIII. r. vádlott védője elsődlegesen megalapozatlanság okán felmentésért, másodlagosan enyhítésért, szabadságvesztés helyett enyhébb joghátrány kiszabása, valamint harmadlagosan előzetes mentesítés alkalmazása érdekében;
- terhelt19 XIX. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés céljából;
- Terhelt20 XX. r. vádlott védője megalapozatlanság miatt felmentés végett;
- Terhelt21 XXI. r. vádlott védője elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában felmentés, harmadlagosan a bünszervezetben elkövetés mellőzése és enyhítés, negyedlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében;
- terhelt22 XXII. r. vádlott védője megalapozatlanság okán felmentés érdekében;
- Terhelt23 XXIII. r. vádlott védője elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséért, másodlagosan felmentés végett;
- Terhelt27 XXVII. r. vádlott megalapozatlanság okán felmentésért jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.643/2020/24. számú átiratában az elsőfokú ügyészi fellebbezést Terhelt9 IX. r., Terhelt24 XXIV. r. és Terhelt27 XXVII. r. vádlott esetében változtatás nélkül, míg Terhelt14 XIV. r., Terhelt15 XV. r. és Terhelt16 XVI. r. vádlott esetében kiegészítéssel tartotta fenn.

[5] A bejelentett elsőfokú ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn az alábbiak szerint:

- Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt10 X. r. vádlott esetében a büntetés súlyosítása végett;
- terhelt11 XI. r. tekintetében a bünszervezetben elkövetés megállapításáért és a büntetés súlyosítása végett;
- Terhelt17 XVII. r. vádlott vonatkozásában intézkedés helyett büntetés kiszabásáért, valamint vagyonelemek alkalmazásáért;
- terhelt18 XVIII. r. és terhelt19 XIX. r. vádlott esetében a büntetés súlyosítása végett;
- Terhelt13 XIII. r. tekintetében a bünszervezetben való elkövetés megállapításáért, további 3 rendbeli korrupciós bűncselekményben történő bűnösség megállapításáért és a büntetése súlyosítása érdekében,
- Terhelt25 XXV. r. és Terhelt26 XXVI. r. vádlott vonatkozásában eltérő jogi minősítéssel bűnösség megállapításáért és büntetés kiszabása céljából.

[6] Ugyanakkor a Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt7 VII. r., terhelt11 XI.r., Terhelt18 XVIII. r. és terhelt19 XIX. r. vádlott elsőfokú részfelmentését támadó ügyészi fellebbezést a Be. 587. § (2) bekezdése alapján visszavonta.

[7] Az átirat hivatkozott arra, hogy a törvényszék az éppen hatályos eljárási rendelkezésekkel összhangban folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének azonban nem teljeskörűen tett eleget, melyet a titkos információgyűjtés eredményének részben téves kirekesztésére vezetett vissza. Ez egyben az elsőfokú ítélet Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja szerinti a tényállás felderítetlenségére, illetőleg a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti a tényállás hiányosságára, továbbá a felmentett vádlottaknál a tudattartalomra vont téves következtetés miatt a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontján, azaz téves ténybeli következtetésen alapuló részbeni megalapozatlanságot is eredményezett, mely azonban álláspontja szerint a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételével, a lehallgatási anyag részbeni tárgyalás anyagává tételével orvosolható.

[8] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság haladéktalanság sérelmét megállapító és a teljes lehallgatási anyagot a bizonyítékok köréből kirekesztő álláspontja, melyet a fellebbviteli főügyészségi átirat szerint arra alapozott, hogy a nyomozás elrendelése a 2007.

október 31. napján lezárult leplezett eszköz alkalmazását követően 19 nappal történt meg, a kimunkált kúriai gyakorlatot figyelmen kívül hagyta. Ezzel kapcsolatban utalt a 74 Bkv-re, s több határozatra (Bhar.768/2009/6., Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.247/2019621.). Véggkövetkeztetése szerint az igen nagyszámú telefonos közleményre, az indifferens adatok kiszűrésének szükségességére, a papír alapú leiratok készítésére, az adatok elemzésére figyelemmel a feljelentés megtétele alappal haladta meg a leplezett eszköz alkalmazásának befejezését követő nyolc napot.

[9] Kifejtette azt is, hogy az ágazati jogszabály, a Vám- és Pénzügyőrségről szóló 2004. évi XIX. törvény 32. § (5) bekezdése a leplezett eszköz alkalmazására 90 nap – további 90 nappal meghosszabbítható – összesen tehát 180 nap határidőt engedélyezett. S bár nem vitatta, hogy adott esetben a lehallgatására egyes érintettek esetében ezt meghaladó időszakban is sor került, ez álláspontja szerint nem zárja ki a 2007. október 31. napját megelőző 180 napban elfogott közlemények (nyomozati iratok 5. kötet 379-1054. oldal, 6. kötet 193-363. oldal, 569-593. oldal, 606-703. oldal, 727-742. oldal, 799-800. oldal, 7. kötet 3-128. oldal, 153-159. oldal, 205-211. oldal, 221-253. oldal, 281-309. oldal, 635-732. oldal, 8. kötet 45-149. oldal, 291-314. oldal, 317-424. oldal, 427-604. oldal, 607-648. oldal, 663-690. oldal, 9. kötet 3-128. oldal, 130-263. oldal, 347-378. oldal, 419-440. oldal, 469-581. oldal) fellebbviteli eljárásban történő tárgyalás anyagává tételét, s így a bennük hordozott adatok alapján az ítéleti történeti tényállás kiegészíthető, pontosítható, módosítható.

[10] Erre figyelemmel a tényállás alábbiak szerinti módosítására tett indítványt:

- Az ítéleti történeti tényállás 3. pont (32. oldal) utolsó bekezdését, a 4.A. pont (34. oldal) 2. bekezdés utolsó mondatát, és a 4.B. pont (36. oldal) 5. bekezdés 10. sorát, mint iratellenes megállapítást mellőzni kell, az ítéleti indokolás Terhelt9 IX. r. vádlotthoz kapcsolódó 132. oldal 2. bekezdésével és a 132. oldal 3. bekezdés terhelt11 XI. r. vádlotthoz írt mondatával egyetemben.

- Ugyanakkor az ítéleti történeti tényállás 35. oldal 3. bekezdés utolsó mondata kiegészítendő azzal, hogy terhelt13 XIII. r. vádlott, Terhelt14 XIV. r. vádlott, Terhelt15 XV. r. vádlott és Terhelt16 XVI. r. vádlott az elkövetéskor tisztában voltak azzal, hogy a pénzmosást megvalósító magatartásukkal egy olyan bűnszervezethez csatlakoztak, egy olyan struktúrált, burkolt kommunikációjú bűnözői csoport számára nyújtottak segítséget, amelyet Terhelt1 I. r. vádlott, valamint Terhelt2 II. r. vádlott szervezett és irányított. Jogellenes tevékenysége során jövedelemként Terhelt14 XIV. r. vádlott 1.070.000 Ft, Terhelt15 XV.r. vádlott 125.000 Ft, míg Terhelt16 XVI. r. vádlott 1.650.000 Ft bűncselekményből származó összeghez jutott.

- Az ítéleti történeti tényállás 35. oldal 4. bekezdése pedig azzal egészítendő ki, hogy a bűncselekmény elkövetése során terhelt17 XVII. r. vádlott 440.000 Ft készpénzhez jutott jövedelemként.

- Az ítéleti történeti tényállás 36. oldal utolsó bekezdése azzal egészítendő ki, hogy terhelt11 XI. r. vádlott magatartásával a bűnszervezet működésében szerepet játszó gazdasági vállalkozások részére történő nagy volumenű áruszállítással és hamis okmányolással a bűnszervezethez annak tevékenységét támogatva csatlakozott, továbbá e tényállási rész

pontosítandó azzal, hogy az okmányok, adatok és pénz bűnszervezet tagjai közti eljuttatásában Terhelt15 XV. r. vádlott közreműködött.

- Az ítélet 87. oldal 2. bekezdésének vége azzal egészítendő ki, hogy Terhelt27 XXVII.r. vádlott bűnsegédként a cég9-hez köthető adóbevétel csökkentéshez 70.409.363 Ft összegig nyújtott segítséget, amely összegből a cég9 az cég21-től 48.119.857 Ft ÁFA tartalmú fiktív számlát fogadott be, valamint 22.289.506 Ft fiktív ÁFA tartalmú számlát állított ki a cég27-nek, akitől azután papíron beszerezte az árut a cég9

- Az ítéleti történeti tényállás 93. oldal 2. bekezdésének utolsó mondata azzal szorul kiegészítésre, hogy Terhelt8 VIII. r. vádlott bűnsegédi magatartását terhelt9 IX. r. vádlott támogatásával, közreműködésével fejtette ki.

- Az ítélet 102. oldal 2. bekezdésének vége kiegészítendő azzal, hogy terhelt27 XXVII. r. vádlott bűnsegédként a cég22-nek 48.340.608 Ft ÁFA tartalmú fiktív számlát állított ki.

- Az ítéleti történeti tényállás 106. oldalának alján feltüntetett átutalási összeg, a 441.684 \$ tényállási rész pontosítandó azzal, hogy az a Magyar Nemzeti Bank hivatalos deviza középárfolyama alapján 91.409.366,12 Ft értékű volt, míg az ítéleti tényállás 107. oldalán található összesen 1.775.164 \$ 295.719.699,8 Ft értékű, míg a 145.013 € pedig 36.816.693,8 Ft értékű volt.

- Az ítéleti történeti tényállás 111. oldal 2. bekezdése után, új bekezdésként kell még rögzíteni, hogy 2007. szeptember 18-án Terhelt25 XXV. r. vádlott, míg 2007. szeptember 28-án Terhelt26 XXVI. r. vádlott a bank2kal létrejött munkaszerződés 9. pontjában írt adatvédelmi kötelezettsége megszegésével bizalmas információt - aláírásra jogosult – szolgáltatott terhelt13 XIII. r. vádlottnak, annak kérésére, a XIII. r. vádlotthoz jogilag nem köthető, a banknál nyilvántartott céghez kapcsolódóan, mely bizalmas adat közlését követően a XXV. és XXVI. r. vádlottak részére készpénzt juttatott a XIII. r. vádlott.

[11] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, az helyesbítésre, kiegészítésre csak a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölésével kapcsolatosan szorul.

[12] terhelt11 XI.r. vádlott esetében arra utalt, hogy nevezett Terhelt1 I.r. vádlott megbízásából úgy szállított nagy mennyiségben számítástechnikai eszközöket egy helység7i árudepóból, hogy azok megrendelőjeként külföldi székhelyű, telephelyű cégek kerültek a CMR-ben feltüntetésre, miközben az árut XI.r. alkalmazottai belföldi székhelyű cégeknél, azok raktárainál pakoltatta le. E tevékenysége során nemcsak I.r. vádlottal, de a XV.r. vádlottal is kapcsolatban állt, beszélgetéseiket virágnyelven folytatták, s XV.r. fuvarozási okmányokat, számlákat, adatokat közvetített közöttük. Ily módon XI.r. vádlottnak észlelnie kellett, hogy olyan cégcsoport számára végez kiszállításokat, amelyeknél az áru I.r. vádlott rendelkezésének megfelelően kerül kiszállításra, s ezért tudattartalmának át kellett fognia, hogy áru fuvarozásba történő bekapcsolódásával, hamis szállítási okmányok létrehozásával egy szervezett bűnözői csoporthoz kapcsolódik. Ennek alátámasztására több konkrét

közleményszámra hivatkozott, továbbá a nyomozati iratok 12. kötet 131. oldalán található házkutatási jegyzőkönyvet jelölte meg.

[13] Terhelt13 XIII.r. vádlottnál hivatkozott arra, hogy öt cég számlája felett bírt rendelkezési jogosultsággal, ötmilliárd forint körüli összeget vett fel összességében, melyből több mint 500 millió forintot jutott I.r. illetve II. r. vádlotthoz, mely összegek esetében tudomással bírt arról, hogy azok bűnszervezetben elkövetett cselekményekből származnak.

[14] Szerinte nevezettek közötti irányító-irányított viszony felmutatható, XIII.r. vádlott elkövetéskori tudattartalmának szükségszerűen át kellett fognia, hogy XII., XIV., XV. és XVI.r. vádlottal párhuzamosan tevékenységét bűnszervezethez csatlakozva fejti ki az irányító II. és I.r. vádlott javára és saját jövedelemszerzése érdekében. A bűnszervezetben elkövetésre, mint tudattartalomra és jogkérdésre álláspontja szerint okszerű következtetés vonható „az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásból és a megvizsgált bizonyítékokból”, továbbá a titkos információgyűjtés során elfogott telefonos közleményekből. XIII.r. vádlott bűnszervezeti tevékenységére, kapcsolati hálója, I. és II.r. vádlottak céghálót üzemeltető, bűnszervezetet irányító, fedett kommunikációjú működésének, vezető szerepének igazolására konkrét közlemény számokat is felhívott.

[15] Terhelt14 XIV.r. vádlott esetében ugyancsak azt emelte ki, hogy a több mint egy évig tartó készpénzfelvételek során, mely három cég bankszámlájára vonatkozott, melyek fölött rendelkezési joga volt, összesen 3 milliárd 300 millió forint feletti készpénzt vett fel, melyből a tényállás szerint 500 millió forint feletti összeget juttatott I. illetve II.r. vádlotthoz úgy, hogy tisztában volt ezen összegek eredetével, így azzal is, hogy azok bűnszervezetben elkövetett cselekményből származnak. Tudatának át kellett fognia, hogy egy három személynél több elkövető által működtetett, koordinált bűnszervezethez csatlakozva fejti ki az őt irányító VI.r. vádlotton keresztül tevékenységét. Így a bűnszervezetben elkövetésre, mind tudattartalomra és jogkérdésre álláspontja szerint okszerű következtetés vonható „az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásból és a megvizsgált bizonyítékokból”, továbbá a titkos információgyűjtés során elfogott telefonos közleményekből. Ennek igazolására több konkrét közleményre hivatkozott, s kitért arra is, miszerint a bűncselekményből származó, jövedelemként megszerzett 1.070.000 forint összegre vagyonelkobzás intézkedés alkalmazásának van helye, melyre vonatkozó tényeket a történeti tényállásban is rögzíteni szükséges.

[16] Terhelt15 XV. r. és Terhelt16 XVI.r. vádlottak vonatkozásában az ítéleti tényállásban rögzített, előbbi két vádlotthoz hasonló körülményekre, a közreműködő több személyre, a VI.r. vádlottól kapott utasításokra, a megbízójától átvett, telefonon virágnyelven folytatott kommunikációra és arra hivatkozott, hogy XV.r. vádlottnál történt házkutatásnál XI.r. vádlotthoz köthető fuvarokmányok kerültek lefoglalásra. Arra vonatkozóan, hogy nevezett tisztában volt III., V.r. vádlottak kilétével, kapcsolati hálójára konkrét közleményeket jelölt meg. Mindebből következően álláspontja szerint XV. és XVI.r. vádlottak tisztában voltak azzal, hogy olyan háromnál több elkövetőből álló, koordinált és színtezett bűnözői csoporthoz csatlakoztak, melynek keretében az őket irányító II. és I.r. vádlotthoz juttatnak el nagy mennyiségű pénzt saját jövedelemszerzésük előmozdítása érdekében. Így a bűnszervezetben elkövetésre, mind tudattartalomra és jogkérdésre álláspontja szerint okszerű következtetés vonható „az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásból és a megvizsgált bizonyítékokból”, továbbá a titkos információgyűjtés során elfogott telefonos

közleményekből. Kitért arra is, miszerint a bűncselekményből származó, jövedelemként megszerzett 1.070.000 forint összegre vagyoneklobzás intézkedés alkalmazásának van helye, melyre vonatkozó tényeket a történeti tényállásban is rögzíteni szükséges.

[17] Terhelt17 XVII.r. vádlott vonatkozásában a tényállás kiegészítését a vagyoneklobzás intézkedés megalapozása érdekében látta szükségesnek.

[18] Terhelt9 IX.r. vádlott vonatkozásában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül állapította meg, miszerint nevezett a cég1 működésébe nem folyt bele, illetve, hogy a cég29. és a cég33. részére érkezett áruk átvételét igazoló aláírásai megtételekor a mögötte levő ügyletek fiktív voltáról nem bírt tudomással, ennek alátámasztására azonban kizárólag a titkos információgyűjtés során keletkezett közleményeket hívott fel, azok tartalmát elemezte. S ennek alapján látta a terhelt bűnösségét megállapíthatónak.

[19] Terhelt13 XIII.r., Terhelt24 XXIV.r., Terhelt25 XXV.r. és Terhelt26 XXVI.r. vádlottakat érintő elsőfokú ítélet 37. illetve 110-111. oldalán található tényeket a titkos információgyűjtés alapján látta indokoltnak módosítani. Emellett kifejtette azt is, miszerint téves a törvényszék azon álláspontja, hogy XXIV.r. vádlott nem minősül önálló intézkedésre jogosult személynek, hiszen ennek ellentmond a nyomozati iratok 10. kötet 374. oldalán elfekvő munkaszerződés, mely igazolja, hogy nevezett a bank Budapest, II. kerület cím117 fiókjának osztályvezető besorolású pénztárvezetője (fiókvezető helyettese) volt. Márpedig ez alapján, a kimunkált bírói gyakorlat szerint önálló intézkedésre jogosult, hiszen a munkavégzése helye szerinti bankfiók banki alaprendeltetési feladatáért, a pénztári ki- és befizetések zökkenőmentes viteléért volt felelős osztályvezetőként, XIII.r. vádlott pedig pont abban volt érdekelt, hogy az általa sorozatban felvenni kívánt több tízmilliós készpénzösszegek a cím117 bankfiók pénztárában XXIV.r. vádlott értéktárbeli intézkedése folytán azonnal, adott napon rendelkezésre álljanak, s XXIV.r. huzamosabb ideig rugalmasan viszonyuljon a pénzfelvételekhez. XIII.r. vádlott a közte és Terhelt24 között kialakult bizalmas, „üzleti partneri” viszonyt jogtalan előnyként, ajándékok juttatásával biztosította. Így a történeti tényállásban ezzel kapcsolatban írt magatartásuk tényállásszerű.

[20] Terhelt25 XXV.r. és Terhelt26 XXVI.r. vádlottak tekintetében az elsőfokú ítélet azon megállapításának, miszerint nem mutatható fel olyan eset, amikor XIII.r. vádlottal harmadik félként olyan adatot közölte volna, amelyek bizalmasnak tekinthetők illetve üzleti, banktitok körébe tartoztak, illetve hogy a bizalmas információkhoz való hozzájutást megvalósító közreműködő tevékenységükért pénzt is elfogadtak, a titkos információgyűjtés keretében elfogott konkrét közlemények tartalmára hivatkozott.

[21] Mindezek alapján I., II., III., IV., V., VI., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII., XXVII.r. vádlott vonatkozásában egytértett a bűnösségre vont következtetéssel, továbbá II., III., VII., XI., XVIII. és XIX.r. vádlott esetében a részfelmentésekkel is. Ezzel szemben a felmentésre irányuló döntés okszerűtlenségére hivatkozott IX., XIII.r., XXIV., XXV. és XXVI.r. vádlott tekintetében.

[22] A jogi minősítések kapcsán az alábbiakra tért ki:

- Az irányadó ítéleti történeti tényállás alapján az I. r. és a II. r. vádlottak Terhelt6 VI. r. vádlott közbejöttével koordinálták, utasították az adócsalási bűncselekményekből származó forint összegek felvételét terhelt12 XII. r. vádlott, Terhelt13 XIII. r. vádlott, Terhelt14 XIV. r. vádlott, Terhelt15 XV. r. vádlott és Terhelt16 XVI. r. vádlottnál. Felbujtói magatartásukat tehát lényegében a VI. r. vádlottnál fejtették ki, így ezen folytatólagos cselekvőségük 1-1 rendbeli pénzmosásra irányuló magatartásként vehető számba.

- Terhelt1 I. r. vádlott Terhelt20 XX. r. és Terhelt21 XXI. r. vádlottnál kifejtett pénzmosásra irányuló felbujtó magatartása pedig további 2 rendbeli az 1978. évi IV. tv. 303. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő felbujtóként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetteként minősül helyesen, amely bűncselekményeket bünszervezetben követett el.

- Terhelt12 XII. r. vádlott bünszervezetben megvalósított pénzmosási cselekménye pedig törvényesen 1 rendbeli az 1978. évi IV. tv. 303. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés ab) alpontja szerint minősülő társtettesként és folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetteként minősül az irányadó ítéleti történeti tényállás alapján.

- A bünszervezetben elkövető Terhelt20 XX. r. vádlott, Terhelt21 XXI. r. vádlott, terhelt22 XXII. r. vádlott és Terhelt23 XXIII. r. vádlott elbírált bűncselekményeit a Fővárosi Törvényszék a Btk. alapján minősítette, azonban a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő pénzmosás büntetettét a másodfokú elbírálás idején, 2021. január 1-jétől hatályos büntető törvénykönyv, a korábbi szabályozástól eltérően nem 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel, hanem immár 5-től 10 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel rendeli büntetni. Így nevezett vádlottak pénzmosási büntetetei az elkövetéskori büntető törvénykönyv, az 1978. évi IV. tv. rendelkezései alapján enyhébb elbírálást eredményeznek, így ezen büntető törvénykönyv alapján szükséges a minősítést megállapítani náluk a másodfokú eljárásban.

- Egyebekben utalt a jogi indokolás helytállóságára (ítélet: 134-138. oldal) azzal, hogy a bünszervezetben történő elkövetés valamennyi, az elkövetéskori és az elbíráláskori büntető törvénykönyvben szabályozott feltétele teljesült. E körben nyomatékkal mutatott rá, hogy a Btk. 2019. július 1. napja óta hatályos szövegébe beemelt definíciós elem, a hierarchikus szervezet a korábbi szabályozásban volt összehangolt működés további specializálódását jelenti, amely a bűnözői csoporton belüli feladatmegosztásnak legalább részben alá-fölérendeltségi személyi kapcsolatban, irányító-irányított; feladatszabó-végrehajtó stb. való megjelenését követeli meg. A Magyarországon a 2006. évi CI. törvénnyel kihirdetett, így a magyar jogrendben hatályosult Palermói Egyezmény ugyanakkor arról rendelkezik, hogy a szervezett bűnözői csoport strukturaltságának és létrejöttének nem feltétele, hogy fejlett hierarchiával rendelkezzen, ahogy az sem, hogy tagsága állandó legyen. A magyar törvényi szabályozásban írt konspiráció alatt pedig azt kell érteni, hogy a bűnözői csoport - legalább 3 fő - szervezettsége és működése a külvilág előtt leplezett legyen, pl. a csoporton belüli kommunikáció kódoltsága, burkoltsága, csak a beavatottak általi érthetősége okán. A Terhelt1 I. r. vádlott és terhelt2 II. r. vádlott által kezdeményezett, közvetlen illetve közvetett módon irányított számos gazdasági vállalkozás alkotta cégháló, az ezek közötti árumozgások, raktározások és okmánymozgások gördülékeny lebonyolítása, a feltárt bűncselekménysorozat során keletkezett igen nagy volumenű, jogtalan haszon készpénzben történő megszerzésének magas szintű koordináltsága, a bűncselekményi folyamat részmozzanataiban

cselekvő elkövetőtársak magatartása - és azon túl a részükre adott feladatszabás kódolt, burkolt telefonos kommunikációja is - okszerű és tényszerű következtetési alapot teremtett a Fővárosi Törvényszék számára a bűnszervezeti jelleg és elkövetési mód megállapítására és az abban részt vevő, személy szerint beazonosított elkövető társak - 13 fő - megjelölésére.

- A törvényszék hiányosan minősítette terhelt11 XI. r. vádlott, terhelt13-Terhelt13 XIII. r. vádlott, Terhelt14 XIV. r. vádlott, Terhelt15 XV. r. vádlott, valamint Terhelt16 XVI. r. vádlott elbíralt bűncselekményeit, amikor a bűnszervezetben történő elkövetésére nem vont okszerű következtetést, továbbá nem rögzítette pénzmosási magatartásuk folytatólagos jellegét, valamint Terhelt14 XIV. r. vádlott és Terhelt16 XVI. r. vádlott társtettesi minőségét sem. Hangsúlyozta, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint (BH 2006.3.100) a bűnszervezetben történő elkövetés akkor is megállapítható, ha az elkövető egyetlen cselekvőséggel jelen bűnügyre konkretizálva: hamis fuvarokmányok felhasználásával történő szállítmányozással, okmányok közvetítésével, valamint visszatérően, sorozatban nagy volumenű készpénz felvétellel - de a bűnszervezet jellegét felismerve - vesz részt annak tevékenységében.

[23] Egyetértett a bűnösségi körülmények felsorolásával. A büntetés súlyosítására, a szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és foglalkozástól eltiltás tartamának felemelésére irányuló indítványt terhelt2 II., Terhelt3 III. és Terhelt7 VII.r. vádlott tekintetében személyük társadalomra veszélyességének valós fokára, a belső arányosság követelményére alapozta. Terhelt10 X.r. vádlottat érintően a pénzmellékbüntetés kiszabását az egyéni visszatartás, míg a cselekményt az ügyvédi hivatása gyakorlása során megvalósító Terhelt18 XVIII.r. vádlottnál a foglalkozástól eltiltás kiszabását a büntetési célok maradéktalan érvényesülése érdekében látta szükségesnek. terhelt17 XVII.r. vádlott tekintetében próbára bocsátás helyett büntetés kiszabása álláspontja szerint a cselekmény tényleges tárgyi súlya és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség foka alapján indokolt. Ugyancsak a büntetési célok maradéktalan érvényesülésére hivatkozott terhelt19 XIX.r. vádlott esetében a próbaidő felemelésére, a pénzbüntetés kiszabására, Terhelt27 XXVII.r. vádlottnál a végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, továbbá pénzmellékbüntetés kiszabására irányuló indítványa kapcsán. terhelt11 XI., Terhelt13 XIII., Terhelt14 XIV., Terhelt15 XV. és Terhelt16 XVI.r. vádlottak tekintetében a törvénysértő büntetést és ezáltal a súlyosítás szükségességét álláspontja szerint a bűnszervezetben elkövetés téves mellőzése eredményezte.

[24] Összességében indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének következők szerinti megváltoztatását:

- Terhelt1 I. r. vádlott elbíralt pénzmosási cselekményeit minősítse 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző és (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő felbujtóként és folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének és 2 rb. a 303. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő felbujtóként és folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, amely bűncselekményeket bűnszervezetben követett el,

- Terhelt2 II. r. vádlott elbíralt pénzmosási magatartását minősítse 1 rb. az 1978. évi IV. tv. 303. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő felbujtóként és folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, amelyet bűnszervezetben valósított meg és ítélje halmazati büntetésül felemelt tartamú fegyházbüntetésre és

közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, egyben az elsőfokú ítélet kihirdetését követően letartóztatásban töltött idejét a szabadságvesztés tartamában az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése szerint számítsa be,

- Terhelt3 III. r. vádlottat és Terhelt7 VII. r. vádlottat ítélje halmazati büntetésül felemelt tartamú fegyházbüntetésre, közügyektől eltiltás, valamint foglalkozástól eltiltás mellékbüntetésre,

- Terhelt6 VI. r. vádlott elbírált pénzmosás büntettét minősítse folytatólagosan elkövettként,

- Terhelt9 IX. r. vádlottat mondja ki bűnösnek - mint a bűnsegéd bűnsegédét - az 1978. évi IV. törvény 137. § 8. pontjára figyelemmel a 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében és a 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő bűnszervezetben, bűnsegédként és folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében, amelyért őt halmazati büntetésül ítélje a 42. § (3) bekezdésének megfelelő fegyházbüntetésre és az 53-54. §-ában írt közügyektől eltiltás mellékbüntetésre azzal, hogy e vádlott a 47. § (4) bekezdés d) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztés tartamába a 3 nap őrizetben töltött időt a 99. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelje beszámítani, továbbá 77/B. § (1) bekezdés b) pontjára és (4) bekezdésére figyelemmel, a 70/2007. letéti számon kezelt és e vádlottól lefoglalt 1.500.000.-Ft összegre rendeljen el vagyonekbezárást is,

- Terhelt10 X. r. vádlottal szemben kiszabott foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés tartamát felemeléssel súlyosítsa, egyben szabjon ki vele szemben az 1978. évi IV. törvény 64. § (2) bekezdésére alapítottan pénzmellékbüntetést is,

- terhelt11 XI. r. vádlottnál az 1978. évi IV. törvény 137. § 8. pontjának megfelelően állapítsa meg a bűnszervezetben történt elkövetést és vele szemben szabjon ki felemelt tartamú, a 42. § (3) bekezdése szerinti fegyházbüntetést, továbbá szabjon ki rá az 53. § és 54. §-nak megfelelő közügyektől eltiltás mellékbüntetést is azzal, hogy e vádlott a fegyházbüntetéséből a 47. § (4) bekezdés d) pontjának megfelelően feltételes szabadságra nem bocsátható,

- Terhelt12 XII. r. vádlott elbírált pénzmosási magatartását minősítse 1 rb. az 1978. évi IV. tv. 303. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő társtettesként és folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, amelyet bűnszervezetben valósított meg,

- Terhelt13 XIII. r. vádlottnál az 1978. évi IV. törvény 137. § (8) bekezdése szerint állapítsa meg a bűnszervezetben történő elkövetést, pénzmosási cselekményét e törvény alapján minősítse a 303. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő bűnszervezetben, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, továbbá mondja ki bűnösnek a 254. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnszervezetben elkövetett vesztegetés büntettében és 2 rb. a 254. § (1) bekezdésébe ütköző bűnszervezetben, folytatólagosan elkövetett vesztegetés vétségében és halmazati büntetésül

szabjon ki vele szemben a 42. § (3) bekezdése szerinti fegyházbüntetést, az 53. § és 54. §-ában írt közügyektől eltiltás mellékbüntetést, valamint a 64. § (2) bekezdésére alapított pénz mellékbüntetést is, azzal, hogy e vádlott a 47. § (4) bekezdés d) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható,

- Terhelt14 XIV. r. vádlott és Terhelt16 XVI. r. vádlott elbírált pénzmosási cselekményét minősítse az 1978. évi IV. tv. 303. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés ab) pontja szerint minősülő társtettesként és folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, amelyet a 137. § (8) bekezdése alapján bünszervezetben valósítottak meg, majd velük szemben személyenként szabjon ki felemelt tartamú, a 42. § (3) bekezdésének megfelelő végrehajtandó fegyházbüntetést, az 53-54. §-a szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetést azzal, hogy ők a szabadságvesztésből a 47. § (4) bekezdés d) pontja alapján nem bocsáthatóak feltételes szabadságra,

- Terhelt15 XV. r. vádlott elbírált pénzmosási cselekményét minősítse az 1978. évi IV. tv. 303. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés ab) alpontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, amelyet a 137. § (8) bekezdése alapján bünszervezetben valósított meg és vele szemben súlyosításul szabjon ki felemelt tartamú, a 42. § (3) bekezdésének megfelelő fegyházbüntetést, az 53. § és 54. § szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetést azzal, hogy e vádlott a szabadságvesztésből a 47. § (4) bekezdés d) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható,

- az 1978. évi IV. tv. 77/B. § (1) bekezdése alapján Terhelt14 XIV. r. vádlottal szemben további 1.070.000 Ft összegre, Terhelt15 XV. r. vádlottal szemben 125.000 Ft összegre és Terhelt16 XVI. r. vádlottal szemben 1.650.000 Ft összegre rendeljen el vagyonek Kobzás intézkedést,

- terhelt17 XVII. r. vádlottal szemben súlyosításul szabjon ki az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdésének e) pontja felhívásával, az 51. § és 52. § szerinti pénzbüntetést, amelybe a 3 nap őrizetben töltött időt a 99. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően számítsa be a 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján 440.000 Ft összegre rendeljen el vagyonek Kobzás intézkedést,

- Terhelt18 XVIII. r. vádlottal szemben súlyosításul szabjon ki halmazati büntetésül magasabb tartamú és próbaidejű, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést, valamint további büntetésül a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja és 53. § (1) és (2) bekezdése alapján tiltsa el a jogi végzettséghez kötött foglalkozás gyakorlásától,

- terhelt19 XIX. r. vádlottal szemben halmazati büntetésül szabjon ki magasabb tartamú és próbaidejű, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést, valamint a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdésének megfelelő pénzbüntetést is,

- Terhelt20 XX. r. vádlott, terhelt21j XXI. r. vádlott, terhelt22 XXII. r. vádlott és Terhelt23 XXIII. r. vádlott elbírált pénzmosási magatartását - amelyet bünszervezetben fejtettek ki - minősítse 1-1 rb. az 1978. évi IV. tv. 303. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének, mely bűncselekményt a XX. és XXI. r. vádlottak társtettesként, a XXII-XXIII. r. vádlottak

bűnsegédként követték el. E négy vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést az 1978. évi IV. tv. 42. § (3) bekezdése szerint fegyházbüntetésként tekintse kiszabottnak, amelyből nevezettek a 47. § (4) bekezdés d) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsáthatóak, Terhelt20 XX. r. vádlott és terhelt21j XXI. r. vádlott kiutasítását - mint mellékbüntetést az 1978. évi IV. tv. 61. § és 62. §-a alapján, míg terhelt22 XXII. r. vádlott közügyektől eltiltás mellékbüntetését az 53. § és 54. § alapján tekintse kiszabottnak,

- Terhelt24 XXIV. r. vádlottat mondja ki bűnösnek az 1978. évi IV. törvény 252. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében és vele szemben szabjon ki a 89. § felhívásával, a 43. § a./ pontja szerinti végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést, továbbá a 64. § (2) bekezdésére alapított pénzmellékbüntetést, illetve tekintsen el a 104. § (1) bekezdésében írtak alkalmazásától,

- Terhelt25 XXV. r. vádlottat mondja ki bűnösnek az 1978. évi IV. törvény 252. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében és vele szemben szabjon ki a 89. § felhívásával, a 43. § a) pontja szerinti végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést, a 104. § (1) bekezdése alkalmazásának mellőzésével, továbbá a 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján 20.000 Ft összegre rendeljen el vagyonek Kobzás intézkedést is,

- Terhelt26 XXVI. r. vádlottat mondja ki bűnösnek az 1978. évi IV. törvény 252. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében és vele szemben szabjon ki a 89. § felhívásával, a 43. § a) pontja szerinti végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést, a 104. § (1) bekezdése alkalmazásának mellőzésével, továbbá a 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján 50.000 Ft összegre rendeljen el vagyonek Kobzás intézkedést is,

- Terhelt27 XXVII. r. vádlottal szemben súlyosításul szabjon ki végrehajtandó börtönbüntetést, továbbá az 1978. évi IV. törvény 53. § és 54. § szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetést, valamint a 64. § (2) bekezdésére alapított pénzmellékbüntetést is, az 1978. évi IV. tv. alapján szabadságvesztés büntetésre ítélt vádlottaknál az előzetes fogvatartásban töltött időt a 99. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelje beszámítani, a felhívott ítéletbeli elírásokat pontosítsa, egyebekben az elsőfokú ügydöntő határozatot további rendelkezései tekintetében a Be. 605. § (1) bekezdésének megfelelően hagyja helyben.

[25] Terhelt1 I.r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet Be. 609. § (2) bek. d) pontja alapján hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, míg másodlagosan Terhelt1 I.r. vádlott valamennyi vádpont alóli felmentését indítványozta, figyelemmel arra, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének csak kisebb részben tett eleget, továbbá a tényállás felderítetlensége, iratellenessége és téves ténybeli következtetés folytán az elsőfokú ítélet megalapozatlan is.

[26] Az adócsalás bűncselekményét megalapozó tények tekintetében az elsőfokú ítélet központi hiányosságát abban látta, hogy a törvényszék nem vizsgálta a vád tárgyává tett, az adóalany társaságok által levonásba helyezett, fiktívnek minősített számlákat számlakapcsolatonként annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az

adóalany társaságokkal közvetlen kapcsolatban álló gazdasági társaságok közül jónéhányan bizonyosan végeztek valós gazdasági tevékenységet is (130. oldal 3. bekezdés), tehát ezen cégek nem fiktív gazdasági társaságok. Az elsőfokú ítélet 131. oldal 1. bekezdésében az ezzel kapcsolatos védői érvekre reagált, mely érvelése azonban önmagában is teljesen logikátlan és irratellenes, hiszen adott ügyben éppen azáltal minősíthető az áru belföldi beszerzését igazoló számla fiktívnek, hogy igazolható módon az adott számla tárgyát képező külföldi áru közvetlenül az adóalany, számlabefogadó társaságokhoz került. Ehhez azonban elengedhetetlen lett volna azon konkrét számlák megjelölése, amelyek fiktívek, és elengedhetetlen a tételes vizsgálat. Az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a kapcsolat ténye fennáll a lánc két vége között, téves és önmagával is ellentmondásos, hiszen éppen a lánc két vége közötti kapcsolat hiányzik. Kétségtelen, hogy a lánc mindkét végén vannak bűncselekmény elkövetésére utaló körülmények, azonban az elsőfokú eljárásban a két végpont között fellelhető indíciumokat nem sikerült összekötni egymással.

[27] Az elsőfokú bíróság továbbá anélkül rögzíti, hogy a tanúvallomások tartalmát nagyrészt elfogadta (129. oldal 3. bekezdés), hogy az ebből levonható további következtetésekre utalást tett volna. Ezt követően csupán az I.r. vádlott szerepére vonatkozó végkövetkeztetését állapította meg, a következtetési lánc tehát teljesen homályban maradt.

[28] A cég9t érintően az indokolási kötelezettség megsértését még az alábbiakban látta:

- Csupán az általánosság szintjén rögzít az elsőfokú ítélet az adócsalásra jellemző attribútumokat, miközben a konkrét esetben a bűnösséget pusztán erre alapozta. Kétségtelen, hogy adott esetben a külföldi vámkezelés olyan cégek nevére történt, akik nem végeztek valós gazdasági tevékenységet, illetve fellelhetők fiktív CMR-ek, okiratok, a szállítási cím nem mindig egyezik az áru valós megrendelőjével, s az is, hogy adott esetben a készpénzfelvétellel érintett cégek nem végeznek gazdasági tevékenységet. Nem lett azonban megjelölve, hogy a fiktív vámkezelések mely inkriminált számlához köthetők, az egyes készpénzfelvételek mely fiktívnek minősített számla vételárát takarják. Tehát nem lett megállapítva, hogy ez alapján mely számlák fiktívek, miközben az elsőfokú bíróság maga sem vitatta azt, hogy a cég9 felé számlát kibocsátó cégek közül jónéhány végzett valós gazdasági tevékenységet. Emiatt a költségvetésnek okozott vagyoni hátrány összege is teljesen indokolás nélkül maradt.

- A számlák fiktív volta mellett nem indokolta Terhelt1 I.r. vádlott abban betöltött szerepét, az e körben rendelkezésre álló vallomások (melyeket nem részletez) alapján nem vitathatóan vannak terhelt1hez köthető szállítások, készpénzfelvételek, azonban álláspontja szerint ebből az összes számlával kapcsolatos magatartásokban a szerepére következtetés nem vonható, ráadásul az áruk vámkezelésében való szerepére a tárgyalás anyagává tett bizonyítékok között semmilyen adat nem volt.

- Ugyanígy nem lett indokolva I.r. vádlott cég9 irányításában betöltött szerepe, azaz, hogy tényleges irányítói mivoltát a törvényszék V.r. vádlott vallomásában foglaltakkal szemben mire alapította.

[29] A cég8 és cég22 Kft-t érintően álláspontja szerint az indokolási kötelezettség sérelme még nagyobb fokban tetten érhető, miután a beadvány szerint az elsőfokú bíróság

egyáltalán nem foglalkozott azzal, hogy I.r. vádlott e gazdasági társaságok által befogadott számlákhoz miért kötődik, jöllehet azok III. illetve IV.r. vádlott irányítása alatt álltak. Így nem kaptak magyarázatot arra, hogy

- milyen bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 I.r. vádlott a céghálózatot biztosította a másik két központi cégnek (amellett, hogy eleve homályos az, hogy a „céghálózat biztosítása” milyen cselekvőséget takar);
- milyen bizonyíték alapján jutott arra a következtetésre, hogy terhelt1nek a cég8 és a cég22 által befogadott számlákhoz köze volt;
- és mivel a vámkezelés után az áru útja felderítetlen maradt (lásd fentebb kifejtett alapprobléma), mivel indokolja azt, hogy az esetlegesen Terhelt1 által vámkezelt áru számlái voltak azok, melyeket a cég8 és a cég22 levonásba helyezett.

[30] Mindezek miatt az ítélet a másodfokú felülbírálatra nem alkalmas, miután csupán feltételezni lehet, hogy mely bizonyítékok, illetve ténykövetkeztetések alapján állapította meg a tényállást.

[31] Az adócsalásként értékelt cselekmények vonatkozásában megalapozatlanságra hivatkozott a tekintetben, hogy

- I.r. illetőleg V.r. vádlott a cég9 irányításában milyen szerepet játszott, illetve Terhelt1 I.r. vádlott játszott-e egyáltalán bármilyen szerepet. E vonatkozásban maga az ítélet is egymásnak ellentmondó megállapításokat tesz. (Márpedig, részben felderítetlen a tényállás akkor is, ha az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítási eszközök és a belőlük származó bizonyítékok közötti ellentmondásokat nem észlelte vagy nem oldotta fel. A vallomások értékelésének kifejtésével az ellentmondás a védő szerint ellentétes eredménnyel feloldható lett volna, azonban erre nem került sor).
- A számlák fikтивitását illetően a végpontok közötti kapcsolat kimutatása, a külföldön beszerzett áru és az adóalany társaságok által befogadott számlák közötti kapcsolat közvetlen, pontos felderítése a legtöbb esetben elmaradt, jöllehet ez elengedhetetlenül szükséges lett volna arra a tényre figyelemmel, hogy az adóalany társaságokkal közvetlenül kapcsolatban álló gazdasági társaságok egy része nem volt fikatív, tehát valós gazdálkodást is folytatott.
- A megállapított tényállás iratellenes is, a szakértői megállapításokkal szemben áll, ugyanis a szakértő sem tudta a számlák tárgyát képező áru- és pénzmozgást nyomon követni.
- A valós bizonyított tényekből fentiek felderítése nélkül további, a valós gazdasági tevékenységet végző társaságoktól befogadott számlák esetében azok fikatív voltára következtetést vonni nem lehetett volna, erre a törvényszék megalapozatlanul, téves ténybeli következtetés útján jutott.

- Az elsőfokú ítélet 35. oldal 5. bekezdésében, 33. oldal 4. bekezdésében a fuvarozás, a külföldi partnerek kifizetésére, raktározásra vonatkozó megállapításai minden konkrétumot (az áruk, szállítások megjelölését, a jogügylet azonosítását lehetővé tevő körülményeket) nélkülöztek, s ugyanígy a 37. oldal 2. bekezdése is az általánosság szintjén mozog, mellyel kapcsolatban XX.r. vádlott személyét homály fedi, az pedig, hogy a terhelt pénzmosás elkövetése céljából világszerte cégekkel rendelkezett, minden alapot nélkülöz.
- Elmaradt a számlázási lánc közbenső cégeinek, ügyvezetőinek és annak vizsgálata is, hogy azok I.r. vádlotthoz köthetőek-e, erre az eljárás során nem merült fel adat.
- Utalt arra, hogy védence szerepéről a fuvarozás kapcsán terhelt11 XI.r. vádlott beszélt (többször fuvarozott Terhelt1 I.r. vádlott megbízásából), ebből azonban az, hogy minden fuvar fiktív ügyletet takar, minden fuvar I.r. vádlotthoz köthető, s hogy a vádirat szerinti összes fuvart XI.r. terhelt fuvarozta, semmilyen módon nem következik.
- Sérelmezte azt is, hogy védence pénzfelvételekben betöltött szerepéről egyedül Terhelt17 XVII.r. vádlott beszélt egy cég bankszámlájáról felvett pénzek egy része vonatkozásában, melyből nem következik, hogy köze lett volna az összes bűnös eredetűnek vélt készpénzfelvételhez, s végképp nem az egyéb cégek nevében történt pénzfelvételhez.
- Terhelt1 I.r. vádlott vámkezelésben játszott szerepére vonatkozóan az elsőfokú ítélet megállapításával szemben sem terhelti, sem tanúvallomás, de okirati bizonyíték sem merült fel.
- Nem bizonyított, hogy azok az áruk, amelyeket I.r. külföldi beszállítóknak fizetett ki, azok az áruk, melyekre vonatkozó (fiktív) számlát az adóalany társaság levonásba helyezett.
- A cég8 és cég22-t érintő tényállási pontok felderítetlenek, iratellenesek, hiányosak, az elsőfokú bíróság nem fejt ki, hogy e körben I.r. terhére rótt céghálózat biztosítása valójában mit takar. S emellett a rendelkezésre álló bizonyítékok kapcsán az sem zárható ki, hogy III. és IV.r. vádlottak terhelt1-től függetlenül, közreműködése nélkül tudtak róla, s minden alapot nélkülöz az a megállapítás, hogy e cégek beszerzéseiben, vámkezelésben bármilyen szerepe volt.

[32] A pénzmosás vonatkozásában azt fejtette ki, hogy az eredetleplezési célzat meglétét maga az elsőfokú bíróság zárta ki ítélete 106. oldal 3. bekezdésében, s emellett hivatkozott arra is, hogy a pénzfelvételek időpontjában az áfa-csalás még nem lehetett befejezett, hiszen nyilvánvalóan a külföldi beszállítás után került jogtalan levonásba az áfa. Szerinte a költségvetést ténylegesen akkor éri vagyoni hátrány, amikor a számlázási lánc utolsó szereplője az áfafizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a pénz visszajuttatása az adócsalás elkövetési magatartásának szerves része, így a pénzfelvételek esetében befejezett alapcselekmény hiányában pénzmosás elkövetése fogalmilag kizárt.

[33] A pénzmosás vizsgálatához is elengedhetetlenül szükséges lett volna annak nyomon követése, hogy a készpénzfelvételek mely számlák vételárához kapcsolódtak, ez

azonban nem történt meg, mint ahogy annak vizsgálata sem, hogy a készpénzfelvételnek más racionális oka volt, lehetett-e.

[34] Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem foglalkozott azon kérdéssel, hogy a bünszervezetben elkövetés a jelenleg hatályos Btk.-ban meghatározott bünszervezet fogalom alapján megállapítható-e.

[35] Igen részletesen elemezte a titkos információgyűjtést, előrebocsátva, hogy egyetértett annak bizonyítékok köréből történő kirekesztésével. Az ezzel kapcsolatos elsőbírői indokolást azonban hiányosnak tartotta, mert azt alapvetően nem a haladéktalanság sérelme, hanem az zárja ki, hogy a Fővárosi Bíróság elnökének igazolása és a BKKB felhasználhatóság körében hozott döntése nincs összhangban egymással, mivel az alaphatározatok (engedélyező határozatok) hiányában a titkos információgyűjtés törvényessége nem ellenőrizhető, így a felhasználhatóság kérdésében nem is lehet megalapozottan állást foglalni, s ekként helytelen a törvényszék azon megállapítása, miszerint „vitán felül megállapítható, hogy a jelen ügyben végzett titkos információgyűjtés engedélyezése és végrehajtása megfelelt az akkor hatályos büntetőeljárási szabályoknak”.

[36] Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy helyes a haladéktalanság sérelmére vont elsőbírői következtetés, figyelemmel azon helytállóan rögzített tényre, miszerint a releváns beszélgetések döntően hónapokkal a nyomozás elrendelése előtt folytak (elsőfokú ítélet 127. oldal 3. bekezdés). Hivatkozott a 74/2009. BK véleményre, mely a kérdést akként közelíti meg, hogy a feljelentés megtétele nem nyúlhat túl azon az időtartamon, ami – az adatmennyiség terjedelmét, az ügy jellegét, bonyolultságát és személyi összefüggéseit is figyelembe véve – szükséges annak a bűnüldözői megfontolásnak a kialakításához, hogy a beszerzett információk az engedélyben megjelölt személy által elkövetett és a régi Be. 201. §-ában meghatározott bűncselekmények valamelyikének az elkövetésére utalnak, és azok bíróság elé tárása a bűncselekmény bizonyíthatósága érdekében kívánatos. Ugyancsak a nyombani feljelentés követelménye körében tekintettel kell lenni arra is, hogy a megrendelő szervnek a foganatosítás megkezdésétől fogva módja van figyelemmel kísérni az információgyűjtést, sőt köteles is azt felügyelni, semmilyen szempontból nem fogadható el tehát az a gyakorlat, hogy a megrendelő szerv az engedély időtartama alatt szabad folyást enged az egyébként súlyosan alapjogkorlátozó „gyűjtögetésnek”. Semmiképpen sem lehet támogatni azt az álláspontot, hogy a bűncselekmény a titkos információgyűjtést végző szerv „orra előtt valósuljon meg”.

[37] Mindezek alapján álláspontja szerint a haladéktalanság követelménye vizsgálatának kiindulópontja a bűncselekmény elkövetésére utaló adat megszerzésének időpontja, nem az engedélyezési időszak véghatárideje, tehát nem foghat helyt az ügyészség azon álláspontja, hogy a feljelentés megtételétől visszafelé számított 180 napon belül elfogott közlemények törvényesen felhasználhatóak, mivel a hivatkozott ítéltáblai döntés azt rögzíti, hogy a 180 napon túl elfogott közlemények felhasználása feltétlen törvénytelen, ebből azonban nem következik okszerűen az, hogy az ezen belül elfogott közlemények felhasználása feltétlenül törvényes, mivel a bűncselekményre utaló közlés megszerzésének időpontja az irányadó.

[38] Megjegyezte továbbá, hogy különösen aggályos, hogy az ügyészség a feljelentés időpontjától visszafele számított 180 napon belüli – azaz 2007. május 5-től folytatott – lehallgatási anyagot tekinti törvényes bizonyítéknak, tekintettel arra, hogy az eleve már egy törvénytelen hosszabbításon alapul. Holott, ahogyan arra az ügyészség is helyesen hivatkozott, a titkos információgyűjtés elrendelésekor és foganatosításakor hatályos ágazati jogszabály, a Vám-és Pénzügyőrségről szóló 2004. évi XIX. törvény 32.§ (5) bekezdése a leplezett eszköz alkalmazására 90 napos határidőt biztosított, amely 90 nappal hosszabbítható meg, azaz a törvény összesen 180 napot engedélyezett. Ily módon jelen ügyben a Terhelt1 I.r. vádlottal szemben 2006. június 22. napján engedélyezett titkos információgyűjtés törvényesen csak ez időtől számított 180 napon keresztül folyhatott volna.

[39] Egyéb, az ügyben történt eljárási szabálysértést is megjelölt, melyek ugyan nem védencével voltak összefüggésben, de a terhére rótt bünszervezet irányítására figyelemmel, álláspontja szerint őt is érintik, s a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontjára figyelemmel megalapozhatják az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését:

- Terhelt21 XXI. r. vádlott vonatkozásában a Be. 430. § alapján járt el az elsőfokú bíróság, de a rendelkezésre álló adatok alapján a XXI. r. vádlott még a vádat sem vette át, illetve nem lehet tudni, hogy mikor és milyen formában mondott le a tárgyaláson való jelenlét jogáról és hogyan történt a kézbesítési megbízotti feladatok ellátásával kapcsolatos megbízás, a vádmódosítás a XXI. r. vádlottnak a védőjén keresztül lett megküldve, noha a Be. 430. § (4) bekezdése szerint a vádmódosítást a kézbesítési megbízottnak (a védőnek) kell megküldeni, s így a XXI. r. vádlott vonatkozásában nem álltak fenn a Be. 430. § szerinti eljárás feltételei.

- A 184. sz. jkv. 7. o. 2. bekezdése szerint a bíróság a XXI. r. vádlott védőjének engedélyezte, hogy a tárgyalásról távol maradjon, ugyanakkor ezen a tárgyaláson történt meg a tárgyalás Be. 518. § (3) bekezdése szerinti megismétlése (változás a tanács összetételében),

- A XXV. r. védő a 184. sz. jkv. 8. oldala szerint késve érkezett a tárgyalásra, és a bíróság a XXV. r. vádlottat védője távollétében kezdte kihallgatni. A tárgyalás ezen részét a védő jelenlétében meg kellett volna ismételni, ehelyett a bíróság csak nyilatkoztatta a védőt, hogy ezt kéri-e, a védő pedig nem kérte.

- A hirdetményi kézbesítésre vonatkozó szabályokat (Be. 135. § és 113. § (3) bek.) Terhelt20 XX. r. vádlott esetében a bíróság nem minden esetben tartotta be, így 2020. február 17. napjára e vádlott idézése vélhetően nem volt szabályszerű (15 + 5 nap), noha éppen ezen a tárgyalási napon hangzott el a XX. r. védő perbeszéde.

[40] terhelt2 II. és Terhelt4 IV.r. vádlottak védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és Terhelt2 II.r. valamint Terhelt4 IV.r. vádlott felmentését indítványozta.

[41] A fellebbezés indokolás első felében foglalkozott azzal, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a tekintetben, hogy e két terhelt vonatkozásában az elkövetéskori büntető törvény alkalmazásának van helye.

[42] Kifejtette azt is, hogy mind II.r., mind pedig IV.r. vádlott egybehangzóan, következetesen tagadta a bűnösségét, sem önmagukra, sem vádlott-társaikra nem tettek egyértelműen terhelő nyilatkozatot.

[43] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a jogalkalmazási gyakorlatot értékelve és egybevetve a jogkérdés értelmezésére kiadott iránymutatásokkal (74/2009 BK vélemény) helyesen, törvényesen és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy jelen ügyben a titkos információgyűjtés eredményeként keletkezett adatokat a bizonyítékok közül a Be. 507. § (1) bekezdése alapján kirekesztette, arra alapozva, hogy az ügyben az operatív eszközökkel végzett lehallgatási tevékenységre 2006. július és 2007. október között került sor. Így arra is figyelemmel, hogy a nyomozás elrendelésére 2007. november 19. napján került sor nem érvényesült az a törvényi előírás, hogy a feljelentés megtételekor a már hivatkozott törvényi rendelkezések szerint a haladéktalanság kritériumnak mindenképpen teljesülnie kell. (BH 2009.4.) A törvény világos, a nyombanítás követelménye a felhasználni kívánt konkrét információ megszerzését követően azonnal és nem az engedélyezési időszak lezárulása után, vagy azon belül jelentkezik. A követelmény eszerint tehát egyes kifejezett, a büntetőeljárásban relevánsnak minősíthető információkra, beszerzett adatokra vonatkozik, s annak felmerülési idejéhez igazodik.

[44] Ugyanakkor arra is rámutatott, hogy az okirati bizonyítékokkal kétséget kizáró módon igazolható, miszerint jelen ügyben a titkos információgyűjtést a Vám- és Pénzügyőrség 2006. június 9. napjától meghosszabbítás, újabb engedély beszerzése, a keletkezett adatok elemzése és értékelése, illetve megszakítás nélkül 2007. október 31. napjáig folyamatosan végezte és a nyomozás elrendelésére csak 2007. november 19. napján került sor. A titkos információgyűjtés idejét pedig a büntetőeljárás törvény hivatkozott rendelkezésén túlmenően a cselekmény elkövetésének idején ágazati jogszabályként a Vám- és Pénzügyőrségről szóló 2004. évi XIX. törvény 32. § (5) bekezdése szabályozta, amely alapján az ügyben titkos információgyűjtésre törvényesen összességében kétszer 90 nap időtartammal kerülhetett sor. Az előzőekben leírt időpontokból következően ez a törvényes határidő jelen büntetőeljárásban 2006. december 6. napján letelt.

[45] Ezért álláspontja szerint ezt követően, egészen 2007. október 31. napjáig továbbfolytatott titkos információgyűjtés során keletkezett tények, adatok és bizonyítékok törvényesen nem használhatók fel, mivel annak elvégzésére 2006. december 6. napját követően nem volt törvényes jogalap, jogcím és engedély, továbbá mivel a nyomozóhatóság ezen időpontot követően, vagyis a számára biztosított 180 napos titkos információgyűjtés határidejének lejártát követően sem tett eleget a haladéktalan feljelentési kötelezettségének, így tehát jelen ügyben az egyébként törvényesen engedélyezett határidő alatt, vagyis a 2006. június 9. napja és 2006. december 6. napja közötti időtartamban végzett titkos információgyűjtés során keletkezett adatok és bizonyítékok sem használhatók fel törvényes bizonyítékként.

[46] Ezt követően arra tért ki, hogy a II. és IV.r. vádlottak bűnössége a titkos információgyűjtés során keletkezett adatok, tények és bizonyítékok nélkül, vagyis azok hiányában, önmagában a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, azaz a számlák, az adóbevallások adatai, a banki utalások és a készpénzfelvételekkel kapcsolatos iratok alapján a bíróság tényből tényre levont téves, megalapozatlan és helytelen jogkövetkeztetésével szemben in dubio pro reo egyértelműen és kétséget kizáró módon nem bizonyítható.

[47] Sérelmezte az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét, mely álláspontja lényegében a vádiratban írt elkövetésre vonatkozó szerkezeti koncepciót magáévá téve, a vádlottak bűnösségét nem az általa általánosságban feltételezett elvi modell működését konkrétan, részleteiben és a gyakorlatban is tényekkel bebizonyítottan igazolva állapította meg, hanem fordított logikával csak azt vizsgálta, hogy az általa az említett módon eleve és előzetesen rögzített elvi elkövetési módszerhez kapcsoltnan rendelkezésre áll-e valamilyen azt megcáfoló konkrét személyi, vagy tárgyi bizonyíték. Meghatározó hiányosságként, hibaként arra mutatott rá, hogy a bizonyítást nem úgy végezte el, a tényállást nem úgy állapította meg és a vádlottak bűnösségére sem úgy vont le következtetést, hogy az elkövetési magatartás és a történeti tényállás minden egyes konkrét elemét a vádlott bűnösségére vezető konkrét adattal, vagy ténnyel alátámasztottan értékelte, hanem megalapozatlanul azért vont le következtetést a védenicei bűnösségére, mert az által lefolytatott bizonyítási eljárás során és annak eredményeként nem talált az általa eleve rögzített koncepció általánosságban és elvi formában megfogalmazott meghatározó elemeit az ő álláspontja szerint megcáfoló adatot. Az elsőfokú bíróság tehát nem kifejezetten, konkrétan és egyértelműen a beszerzett bizonyítékokból, hanem csak az általa általánosságban felállított elkövetési modellt konkrétan megcáfoló bizonyítékok hiányában a történetekre közvetetten és áttételesen visszakövetkeztetve állapította meg a vádlottak bűnösségét.

[48] Mindez a védői beadványban írtak szerint azt eredményezte, hogy a törvényszék helytelen és téves jogkövetkeztetést vont le az általa vizsgált tényekből arra nézve, hogy a cégek formális és fiktív formában eljárva, tényleges gazdasági tevékenységet nem végezve, színlelt jogügyleteket bonyolítottak, továbbá megalapozatlan és helytelen jogkövetkeztetésre jutott a II. és IV.r. vádlottak bűnösségének megállapításával kapcsolatban is, figyelemmel arra, hogy nevezettek védekezését a titkos információgyűjtés során keletkezett adatok kizárása mellett a rendelkezésre álló bizonyítékok kétséget kizáró módon nem cáfolják.

[49] Ezen túlmenően kifogásolta a bűnösségi körülmények szerinte téves értékelését, mely az enyhítő tényezők indokolatlan alulértékelésében mutatkozott meg, s amely eltúlzottan súlyos, aránytalan büntetés kiszabását eredményezte mind a II. r., mind pedig a IV.r. terhelt vonatkozásában.

[50] Terhelt3 III.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen a Be. 609. § (1) és (2) bekezdés d) pontja alapján (indokolási kötelezettség elmulasztása) az ítélet hatályon kívül helyezésre és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, másodlagosan a téves ténybeli következtetéseken (valójában pusztán feltételezésen) alapuló megállapítások helyesbítését követően védenice felmentésére, míg harmadlagosan a minősítés megváltoztatására, a bünszervezeti elkövetés mellőzésére, és enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

[51] Elsődleges indítványa körében azt fogalmazta meg, hogy az elsőfokú ítélet indokolása védenice tekintetében is elnagyolt, hiányzik belőle a bizonyítékok egyenkénti, és összességükben történő értékelése. Kiemelte, hogy a lehallgatási anyag felhasználhatóságának hiányában III.r. vádlottra vonatkozóan csupán két ellentmondásos vallomás állt rendelkezésre, valamint az a tény, hogy nála a lefoglalás során külföldi partner pecsétjét találták meg.

[52] Sérelmezte, hogy az eljárás során tanúl (a cég8 tényleges ügyvezetője) III.r. vádlottat terhelő vallomását a törvényszék kritika nélkül elfogadta annak ellenére, hogy ügyvezetőként érdeke, és nyomós oka volt arra, hogy védencét állítsa a cég irányításának központjába, ezáltal ugyanis szabadult a felelősségre vonás alól. S nem észlelte, nem foglalkozott a valóban érdektelen tanú2 könyvelő tanúl tanúvallomásában foglaltakkal ellentétes, azt cáfoló állításaival, miszerint tanúlnal tartotta a kapcsolatot, ő volt az, aki a könyvelési anyagot neki átadta, aki a bevételeket aláírta, és aki előtte úgy jelent meg, mint a cég tényleges vezetője. Az elsőfokú bíróság ezen ellentmondást esetleges szembesítés útján sem próbálta meg tisztázni, azok feloldására az elsőfokú ítéletben sem tett kísérletet. Tekintettel arra, hogy III.r. terhelt vonatkozásában lényegében egyetlen terhelő bizonyíték tanúl tanúvallomása, mely tekintetben nem állapítható meg, hogy az ésszerű kételemek ellenére azt a törvényszék miért fogadta el, ez már önmagában olyan mértékben hiányossá tette az indokolást, mely miatt az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmatlanná vált.

[53] A felmentésre irányuló indítványával összefüggésben arra hivatkozott, hogy a III.r. vádlott vallomásában nyilatkozott tényleges szerepére, arra, hogy nemzetközi kapcsolatokért volt felelős, mely magyarázatot ad a levelezésre, és a nála lefoglalt pecsétre is. Így az elsőfokú bíróság bűnösséget megalapozó tényeket érintő következtetései megalapozatlanok, a bűnösség megállapítása a Be. 7. § (4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel törvénysértő, a figyelembe vehető bizonyítékokból ugyanis pusztán az állapítható meg, hogy állt kapcsolatban a nemzetközi cégekkel, de ez nem egy bűnös magatartás miatt volt. Kapcsolati rendszere nem feltárt, az ítéleti ténymegállapítás csupán feltételezéseken alapszik, ténybeli alapja nincsen. Jelen esetben a bizonyítékok alapján – melynek köre a lehallgatási anyag jogszerű kirekesztése okán jelentősen szűkült a vádemeléshez képest – Terhelt3 III.r. terhelt bűnösségére e bizonyítékok alapján nem lehet következtetést levonni, tényként csupán az állapítható meg, hogy részt vett a cég8 működésében, ott nemzetközi kapcsolatokért volt felelős, megrendeléseket adott le, nem tartotta a kapcsolatot a könyveléssel, arra nem volt ráhatása, és ráhatása, nem kimutatható, hogy gazdasági érdekeltsége lenne a társaság működésében, a nemzetközi kapcsolatait nem vitatta, az levelezésekben is megmutatkozik.

[54] A harmadlagos indítványával összefüggésben fejtette ki azt is, hogy a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékok köréből történő kirekesztéssel kapcsolatos elsőbírői okfejtéssel maradéktalanul egyetért, a haladéktalanság sérelme egyértelműen fennáll, mely miatt az ügyészi indokolásban e körben írtak nem foghatnak helyt. Márpedig a titkos információgyűjtés során keletkezett anyag hiányában az összehangolt és szervezett működésre utaló tényekre nem áll rendelkezésre adat, a kapcsolatrendszer nem feltárt, emellett egyetlen tanú, terhelt sem tett arról vallomást, hogy védelem a vádlott társaival milyen kapcsolatban volt, velük hogyan, és miről egyeztetett, és mi volt az együttműködés célja. Így a III.r. vádlott tekintetében a bünszervezetben való elkövetés megállapítása az elsőfokú bíróság részéről ténybeli alapot nélkülöző, pusztá feltételezés.

[55] Ennek mellőzése esetén ugyanakkor az időmúlásra, az azóta is kifogástalan életvezetésére, két kiskorú gyereke és idős, beteg édesanyja ellátására, eltartására figyelemmel a tényleges, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása már nem áll arányban a büntetési célokkal, ezért a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése indokolt.

[56] Terhelt5 V.r. vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását (ennek keretében a cég9 alkalmazottainak tanúként történő meghallgatását), míg harmadsorban a tényállás és a minősítés megváltoztatása (különös tekintettel a bünszervezetben elkövetés mellőzésére) mellett a kiszabott büntetés időmúlásra és személyi körülményeire figyelemmel történő lényeges enyhítését indítványozta.

[57] A beadvány nagy részében az elsőfokú ítéletben megállapítottak fényében részletes „nyilatkozatot”, valójában vallomást tett, melyet kért a másodfokú eljárásban értékelni. Kifogásolta azt is, hogy a nyomozás során részletes írásbeli vallomása hitelességének ellenőrzését a nyomozó hatóság és a bíróság is elmulasztotta, illetve, rámutatott arra is, hogy helytelen volt az I.r. vádlott és az ő védelmét ugyanazon ügyvédnek ellátni, mert személyét a testvérével szemben felmerülő gyanú alapján ítélték meg, őt csupán I.r. vádlott „strómanjaként” értékelték.

[58] Hosszan részletezte a cég9 tulajdonosi struktúráját, felépítését és működését, s adatokkal alátámasztva jelentette ki, hogy a cég9 a vádbeli időszakban is teljesen függetlenül működött Terhelt1 I.r. vádlottól, annak kizárólag ő volt a döntéshozatali jogosultsággal rendelkező ügyvezetője, aki azonban a napi operatív tevékenységben, beszerzések és eladások intézésében nem vett részt. Ez utóbbi tevékenységet (a belföldi és külföldi beszerzéseket) állítása szerint kizárólag az eljárás során ki nem hallgatott munkatársai végezték, s a cége alkalmazottainak egy részéről utóbb, a nyomozati iratokból szerzett tudomást, hogy a cég9-nél szerzett tapasztalatukat és kapcsolataikat felhasználva alapítottak céget, illetőleg vettek részt más cégek tevékenységében, amelyek az ügyben érintettek, és konkurencsei a cég9-nek. Ebből azonban az a következtetés, hogy e cégeket ő szervezte volna, nem vonható le.

[59] Hivatkozott tanú27, a cége konkurencse, az cég114 ügyvezetőjének tanúvallomására, aki beszerzéseinek 90 %-át az ügyben szereplő társaságoktól szerezte be, ennek ellenére azokat fiktívnek nem minősítették.

[60] Beszámolt a cég27. testvére általi megvásárlásának indokairól és arról, hogy a tanácsadás, szakember elcsábításának tudomásul vételén túl, támogatása néhány külföldi megrendelésük esetén a kezességvállalásban, és abban merült ki, hogy hajlandó volt tőlük vásárolni anélkül, hogy beszerzési forrásait felderíteni kívánta volna. Azt is hangsúlyozta, hogy a cég27. a cég9 korábbi telephelyén kezdte meg nagykereskedelmi tevékenységét, s ahogy kinőtte, más az ügyben szereplő céghez hasonlóan ők is a cím114 szám alatt található telephelyen bérletek raktárt, irodát, mely telephelynek a cég9 csak 50 %-át használta. Így álláspontja szerint kritikával kell kezelni azon vallomásokat, amikben a cég9-hez kötnek olyan személyeket, történéseket és szállításokat, amelyek csak a cím114 szám alatti telephely miatt köthető össze a cég9-vel. (pl. terhelt11 vallomása az áru lepakolásának helyéről. terhelt22, terhelt23 vallomásai). A cég27.-nek ugyanis saját raktára volt, a két cég áruja soha nem keveredett, amelyet egyébként az is bizonyít, hogy a cég9 vonatkozásában lefolytatott házkutatás és lefoglalás során a készletnyilvántartás adatai a lefoglalt készlettel teljesen megegyeztek.

[61] A nyomozó hatóság eljárását kifogásolta abban is, hogy bár összefüggő vallomást (írásbeli vallomásán kívül) nem tett, úgy nyilatkozott, hogy kérdésekre hajlandó válaszolni,

ennek ellenére erre kísérletet sem tettek, a cégtől lefoglalt iratokról pontos lista nem készült, kizárólag a nyomozóhatóság prekonceptiójának megfelelő számlákat emelték ki a könyvelésből, s bocsátották az igazságügyi adószakértő részére.

[62] Utalt ezzel szemben arra, hogy az informatikai eszközökből kinyert és elemzett adatok (42. kötet) is azt támasztják alá, hogy az általa vezetett cég legálisan működött, a partnerekkel való kapcsolatban kellő körültekintéssel járt el.

[63] A nyomozás során öt érintő tanúk (tanú27, tanú11, tanú8, tanú4, név69, tanú40 terhelt14, tanú9) vallomásait egyenként elemezve arra jutott, hogy ezek közül is kizárólag tanú9 vallomása lenne értékelhető negatívan, ha az a vallomás megalapozott, meggyőző lenne, és nem sütné belőle, hogy valójában fogalma sem volt arról, hogy milyen gazdasági cselekményekben vett részt, ő valójában utasításra dolgozó raktárosként működött. Az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza a rá vonatkozatható tanúvallomások elemzését, vagy annak megjelölését, milyen személyi vagy tárgyi bizonyítékok alapján állapította meg bűnösségét. tanú27, tanú11 tanúvallomása, akiknél a beszerzési láncolatban azonos cégek neve felmerült, önmagában is cáfolja azon elsőbírői megállapítást, hogy azok kizárólag a vélelmezett bünszervezet kereskedelmi láncolatának fiktív gazdasági tevékenységre létrehozott tagjaként működtek.

[64] A terhelti vallomásokat elemezve, mellyel kapcsolatosan hiányolta az elsőfokú ítélet megállapításait, mutatott rá arra, hogy azok, ahogy a nyomozó hatóság a feltett kérdésekben, összemosták a cég9 és a cég27. -t, s ugyanúgy az I. és V.r. vádlott cégekben betöltött szerepét. Ezzel összefüggésben ismételten hangsúlyozta, hogy bátyja, Terhelt1 I.r. terhelt gazdasági tevékenységéhez semmilyen köze nem volt, a tevékenységük semmilyen módon nem fonódott össze, együttműködésük két önálló jogi személyiséggel rendelkező társaság bizonylatokkal alátámasztott, legális gazdasági tevékenységében merült ki.

[65] Ezen túlmenően arra is hivatkozott, hogy bár az I.r. vádlottal egyezően felmentését kéri, a védekezés módjának megválasztásában köztük érdekellentét volt kimutatható, a közös védő mindkettejük hatékony védelmét egyidejűleg nem tudta ellátni, melyet a nyomozó hatóságnak és az elsőfokú bíróságnak is fel kellett volna ismernie.

[66] Terhelt1 V.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen az adócsalás bűncselekménye alóli felmentését, míg a közbizalom elleni cselekmény tekintetében elévülés címén az eljárás megszüntetését, ennek hiányában felmentést, a letéti számon kezelt összeg részére történő kiadását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadsorban pedig a minősítés megváltoztatását és a büntetés lényeges enyhítését, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését indítványozta.

[67] A magánokirat hamisítás vétsége tekintetében azt fejtette ki, hogy sem a gyanúsítás 2007. november 22. -i közlésekor, sem pedig a gyanúsítás szövegének 7 év múlva, 2014. szeptember 6. napján történt pontosításakor e bűncselekménnyel kapcsolatban tényállásszerű történeti tényállás közlésére nem került sor, így a vádirat benyújtásakor, 2015. március 12. napján ezen egy évi szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény büntethetősége elévült. Ezen túl azt is kiemelte, hogy a sematikus bírói gyakorlattal

ellentétben álláspontja szerint önmagában az adóbevallás benyújtása az adóbevallási okiraton kívül semmilyen magánokirat felhasználást nem valósít meg. A bevallás pedig az adócsalás elkövetésének szükségszerű eszköze, mely ily módon a közbizalom elleni bűncselekmény önálló megállapítását kizárja.

[68] A tényállással kapcsolatban azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetés összefoglaló leírása fejezetben egy olyan rendszert állított fel (a „központi cég” úgy értékesít Magyarországon számítástechnikai eszközöket és alkatrészeket, hogy egyrészt felállít egy „fiktív” belföldi cégláncolatot, melyen „papíron” átfuttatják az árut, miközben egy teljesen másik rendszerben közvetlenül külföldről szerzi be az árut), amelyre semmilyen bizonyítéka nem volt, s álláspontja szerint a két párhuzamos rendszer működtetése nemcsak, hogy életszerűtlen, de logikátlan is lenne.

[69] Arra is utalt, hogy a törvényszék azon megállapításai, mely szerint az ilyen és hasonló bűncselekményeknél „általában” így épül fel a rendszer, bizonyítéknak nem minősülnek a büntetőeljárásban, márpedig konkrét, tételes bizonyítékok ezen rendszer olyan típusú működésére, hogy a kereskedelmi láncolat minden egyes tagja tudjon arról, hogy valami transzcendentális akarat működteti az egyes cégek beszerzéseit és eladásait, nincsenek. Ráadásul az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelési tevékenysége során (ítélet 129. oldal) a „beszállítói láncolat fiktivitása” fejezetnél felsorolt fiktivitási ismérvek (közös általános jellemzők) közül álláspontja szerint egy sem állapítható meg a cég9 vonatkozásában, melyekre 1-10. pontban összefoglalva érveit, részletesen is kitért.

[70] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a cég9 működésével kapcsolatban bizonyítékait nem közölte, csupán „ex catedra” állapította meg e cégnél is a fiktív számlákkal érkező áruk tudatos átvételét. Az elsőfokú ítélet 130. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakkal kapcsolatban pedig arra utalt, hogy bár kétségtelen indokolt lett volna az V.r. terhelt részéről tételesen cáfolni a vádirati állításokat, ez nem mentesíti a vádhatóságot a vád bizonyítása, az eljáró bíróságokat pedig a bizonyítékok alapján történő ítélethozatal alól.

[71] Azt is hangsúlyozta, hogy a fellebbezésében nem a bírói mérlegelést támadja, mivel a bírói mérlegelés fogalma nyilvánvalóan a meglévő pro és kontra bizonyítékok összevetését és abból a logika szabályai szerint olyan ítéleti tényállás megállapítását jelenti, amely alapján akár az eljárásban nem érintett személy (laikus) is megérti a döntéshez vezető gondolati folyamatot és a döntési folyamat kialakítása során figyelembe vett tényeket, adatokat, amelyből olyan tényállás megállapítása történik, amelytől eltérő a logika szabályai szerint nem állapítható meg. Ha azonban az eljáró bíróság (mint jelen ügyben) a nyomozó- és vádhatóság koncepcióját kritika nélkül átvéve, tényadatok és bizonyítékok nélkül a „köztudomású”, az „úgy szokott lenni” fogalmak alapján, bizonyítékok nélkül állapít meg tényállást, az nem bírói mérlegelés, hanem önkényes ténymegállapítás. Márpedig véleménye szerint az V. r. vádlott esetében tényleges bizonyítékok nélkül, az I. r. vádlottal szemben megfogalmazott vádak alapján, a rokoni kapcsolatra alapozva került megállapításra az az ítéleti tényállás, hogy az V. r. vádlott által vezetett cég9 fiktív gazdasági tevékenységet folytatott, ráadásul egy bünszervezet tagjaként.

[72] A fellebbezés indokolásában írtak szerint a törvényszék annak kifejtésével is adós maradt, hogy mi módon válik szét az elkövetési magatartásban résztvevő két cég, nem

támasztja alá bizonyítékokkal miért állapítja meg, hogy a „központi cég” néven jelölt cég9 volna az az „első cég”, amelyik Magyarországra behozza az árut és elmulasztja megfizetni az Áfa-t. S mivel a „beszállítói láncolatban” lévő cégek az ÁFA adónemben ^{XX}65-ös nyomtatványon tett adóbevallásukban pontosan szerepeltették a megvásárolt és az eladott áru értékét, valamint az ehhez kapcsolódó adót befizették, így tényállásszerű cselekmény híján nem következtek el önállóan adócsalás bűncselekményét. Az a gazdasági társaság, amelyik a közösségen belüli termékbeszerzést végez, annak közösségi adószámával kell rendelkeznie, valamint az ÁFA bevallásával egyidejűleg az ^{XXA}60 nyomtatványon nyilatkoznia kell a közösségen belüli termékbeszerzés nettó összegéről, a fel nem számított-, és a le nem vonható ÁFA összegéről, valamint a közösségen belüli eladó gazdasági társaság uniós adószámáról. Ezen ÁFA bevallásakor valósul meg a bűncselekmény, a nyomtatvány valós kitöltése és beküldése elmulasztásával, hiszen így belföldi beszerzésként, ÁFA levonási joggal szerepelteti a bűncselekményt megvalósító cég a beszerzésének értékét, amely valótlán tartalmú ÁFA bevallással valósul meg a költségvetési hiány.

[73] Ezt követően felmentésre irányuló elsődleges indítványa kapcsán azt fejtette ki, hogy Terhelt5 V. r. vádlottnak semmilyen büntetőjogilag értékelhető kapcsolata nem volt az I. r. vádlottal, az V. r. vádlott önállóan és legálisan, minden vonatkozó jogszabályt betartva vezette a cég9-t. Sem a tanúvallomások, sem a vádlott-társi vallomások alapján nem vonható le az a következtetés, hogy Terhelt5 V.r. vádlott a bünszervezetben részt vett és annak összetettségéről is szükségszerűen tudnia kellett. Álláspontja szerint különösen adós maradt a törvényszék azon tanúk megnevezésével, akik tanúvallomására alapította „Terhelt5 tudomását (az adócsalás elkövetéséről) ténylegesen kifejtett vezető tevékenysége, illetőleg a hozzá kötött cégekben játszott valódi szerepe tekintetében”, hiszen mint az ítélet indokolása tartalmazza: „a bíróság a tanúvallomásokra támaszkodott”. (ítélet 131. oldal 5. bek.)

[74] A titkos információgyűjtés anyagának bizonyítékok közüli kirekesztésével, az ezzel kapcsolatos elsőbírői indokolással maradéktalanul egyetértett, s szerinte a tisztességes eljárás alapelveibe ütközött az, hogy a fellebbviteli főügyészségi indítvány folyamatosan a bizonyítékok köréből kizárt, így az elsőfokú bíróság által nem is vizsgált és a mérlegelési folyamatba be nem vont „bizonyítékokat” sorol, mellyel az elsőfokú ítélet helybenhagyását kívánja elérni. Azzal sem értett egyet, hogy a másodfokú bíróságnak lehetősége lenne a másodfokú eljárásban ezen bizonyítékokat megvizsgálni és emiatt bizonyítás lefolytatására tárgyalást kitűzni, hiszen ez esetben a másodfokú bíróság elvenné az elsőfokú bíróság ténymegállapítási-, és mérlegelési jogkörét.

[75] Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel a bünszervezetben elkövetés megállapításának kritériumait az új bünszervezet fogalom tükrében nem vizsgálta. Ezt pótolva, illetve részletesen elemezve, arra a következtetésre jutott, hogy a konspiratív működés és a hierarchikus szerveződés jegyei a rendelkezésre álló és értékelt bizonyítékok alapján nem állnak fenn, így azt védenre terhére róni nem lehet. Utalt még arra, hogy a tényállás felderítetlensége, a vádlottak egymáshoz való kapcsolatának bizonyíthatatlansága a bünszervezeti, de a bünszövetségi minősítő körülmény megállapításának is akadályát képezi.

[76] Ezen kívül még arra hivatkozott, hogy már az eljárás megindításától kezdve a történeti tényállás alapján az I. és az V.r. terhelt védekezésében eltérő módszernek, taktikának, motiváltságnak kellett volna megjelenni, s így közöttük az érdekellentét megállapítható volt.

A Be. 43. § (1) bekezdés c), (2) bekezdés, illetve (3) bekezdés alapján az elsőfokú bíróságnak hivatalból vizsgálni és megállapítani kellett volna az I. és az V.r. vádlott védelme során fennálló védői összeférhetetlenséget, és ennek konzekvenciáit le kellett volna vonnia. Miután ezt nem tette meg, s I. és V.r. vádlott védelmében azonos védő járt el, ez olyan eljárási szabálysértés, melynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges.

[77] Harmadlagos indítványa kapcsán azt adta elő, hogy a bünszervezetben elkövetés megállapításának mellőzése esetén lehetőség van a lényeges enyhítésre, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére, melyet a rendkívüli időmúlás is indokoltá tesz.

[78] Terhelt6 VI.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában – melyben elsőfokú eljárásban elhangzott a fellebbezés indokolással egyidejűleg írásban is csatolt védőbeszédét változatlanul fenntartotta – elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában védence felmentését, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

[79] Az elsőfokú ítélet komoly hibájaként, túlkapásaként nevesítette azon megállapítást, hogy titkárnőként a VI.r. terhelt a bünszervezet tevékenységét adminisztratív feladatok ellátásával segítette volna. Ennek körében kifejtette, hogy védence klasszikus titkárnői feladatait végezte a főnökei utasítása alapján, s tanú3 tanúvallomásával alátámasztotta is csak a számlákra látott rá, a többi, adócsalásban érintett céggel kapcsolatban pedig fel sem merül a neve, semmilyen feladat, vagy tevékenység kapcsán, ilyenre nem látott rá, semmilyen adat vagy dokumentum nincs erre vonatkozóan a nyomozati anyagokban.

[80] Azon elsőbírói megállapítással kapcsolatban, miszerint terhelt2 II.r. utasításai alapján terhelt6 VI.r. végezte a fiktív számlák ellenértékeinek átutalását (33. oldal második bekezdés utolsó mondata), annak adott hangot, miszerint semmi sem támasztja alá, semmi sem bizonyítja, hogy védence tudata akárcsak részben is átfogta volna azt, hogy ő fiktív számlák ellenértékét utalná, ilyenről nem is volt tudomása vagy sejtése. Nyilvánvaló, hogy egy titkárnő nem vizsgálja, nem is vizsgálhatja, hogy a rábízott feladat, adott esetben az adott utalásban érintett számla fiktív-e vagy sem, ez nem szükséges a munkája elvégzéséhez és lehetősége sincs rá, ehhez szükséges ismeretei nem voltak meg. Megjegyezte azt is, hogy nem került tisztázásra az sem, hogy a VI.r. vádlott pontosan mikor, mely és mekkora összegű utalásokat végzett. Maga a vád és az ítélet is elismeri, hogy nemcsak ő utalt, ahogy azt is, hogy a szükséges kódokat ehhez feletteseitől kapta, tehát azok felett nem rendelkezett, de egy felhasználónévvel és jelszóval lebonyolított internetbanki utalás eleve egyáltalán nem is köthető úgy egy személyhez, mint például egy személyes készpénzfelvétel, ahol a felvevő aláírással és hivatalos dokumentumokkal igazolja a kilétét. Így emiatt egy ilyen általános, pontos adatokkal nem alátámasztott kijelentéshez álláspontja szerint nem fűződhet büntetőjogi következmény.

[81] Az elsőfokú ítélet 35. oldal 2. és 3. bekezdésében védence vonatkozásában rögzítettekre a fentiek szerint reagált, hozzátéve, hogy a kódokról semmi több információja nem volt, azokkal nem rendelkezett, nem volt önálló hozzáférése, az összes utalást nem is ő végezte, és nyilván nem is végezhetette, hiszen számos más adminisztratív, titkárnői feladatot is el kellett látnia, mint minden más titkárnői munkakörben dolgozó munkavállalónak. Arra is

hivatkozott, hogy kizárólag Terhelt16 XVI.r. vádlott emlékezett védencére, a többiek vele kapcsolatban semmilyen nyilatkozatot nem tettek, s még terhelt16 sem állított soha olyat a vallomásában, hogy a VI.r. vádlottól valaha utasítást kapott volna a pénzfelvételt követő további teendőkről, tehát ebben a pontban téves, de legalábbis félreérthető az elsőfokú ítélet megfogalmazása. Hivatkozott arra, hogy terhelt2 II.r. terhelt el is ismerte, hogy ő adott utasítást a fentiekben rögzített embereknek a banki készpénzfelvételekre, ami egyértelműen bizonyítja, hogy védenca valóban csak a kiadott feladatot, az üzenet átadását hajtotta végre, mindenfajta egyéb cél vagy háttérismeret nélkül.

[82] Az elsőfokú ítélet 87. oldal második bekezdésében, 93. oldal második bekezdésében, 102. oldal második, negyedik bekezdésében, 102. oldal utolsó előtti, 103. oldal utolsó előtti bekezdésében, 105. oldal utolsó bekezdésében a VI.r. vádlottal kapcsolatban tett megállapítások vonatkozásában az előbbieket hangsúlyozásán túl arra mutatott rá, hogy a cég9, cég8, cég22 vonatkozásában a III., az V.r. terhelt, tanú1 tanú, tanú6 tanúvallomása, az informatikai szakértői vélemények alapján védenca neve semmilyen feladattal összefüggésben nem merült fel még csak említés szintjén sem, e cégek működésére semmilyen szinten nem látott rá. S nem került kifejtésre, alátámasztásra, hogy mely bizonyítékok, tények alapján állítja az ítélet, hogy védenca tisztában volt azzal, hogy fiktív számlák ellenértékét utalja el és hogy ezt azért csinálja, hogy valós gazdasági események látszatát keltse, vagy hogy egyáltalán sejtése lett volna az utalás tárgyát képező összegek háttéréről, az utalás céljáról, vagy bármi egyéb háttérinformációról, miközben a VI.r. vádlott csak titkárnő volt, aki annyit tudott ezekről az ügyletekről, amennyit elmondtak neki, kiadták neki az adott feladatot, amit el is végzett lelkiismeretesen. Soha nem adott arra utasítást, hogy a felvett pénzt, hol, kinek adják át, erre vonatkozóan az iratok között semmilyen adat nem található.

[83] Ezt követően az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét és a VI.r. vádlottra vonatkozó érvelését vonta vizsgálat alá, s rögzítette, hogy a törvényszék által elfogadott tanúvallomások, Terhelt16 XVI.r. vádlott, tanú3, tanú39, tanú4 tanúvallomása védenca állításait alátámasztotta.

[84] Az elsőfokú ítélet 124. oldalán a VI.r. vádlottól lefoglalt adathordozó tartalmára, a lefoglalt mobiltelefon sms üzeneteire vonatkozó állítások kapcsán iratellenességre is utalt. Kifejtette, hogy a hivatkozott adathordozón szereplő anyagok fel sem lelhetők a nyomozati vagy bírósági anyagban, ennél fogva erősen kétséges, hogy annak tartalma bármire is hivatkozási alapot adhatna. S ha fellelhetők lennének is, akkor sem lennének alkalmasak arra, hogy védenca bűnösségét alátámasszák, tekintettel arra is, hogy az adott adathordozó bárki számára hozzáférhető volt az irodában, és az azon szereplő adatok, fájlok rögzítésével kapcsolatban (ki, mikor, miért) sincs adat, így semmilyen formában sem köthetők a VI.r. vádlotthoz, azon kívül, hogy nála találták meg, mert éppen titkárnői feladatai körében kapott utasításoknak megfelelően végzett munkája esetében elvitte magával. Ugyanígy állítása szerint a lefoglalt mobiltelefonra vonatkozó nyomozati anyagban nem látható olyan sms, amelyre az elsőfokú ítélet hivatkozik, sem egyéb releváns adat, amely azt támasztaná alá, hogy védenca rendelkezett volna bármilyen felhasználónévvel és banki azonosítóval, de ha lenne sem jelentené, vagy bizonyítaná azt, hogy az átadó önállóan rendelkezett volna banki azonosítóval, jelszóval, vagy bármilyen önálló jogosultsága lett volna ezzel kapcsolatban.

[85] Az elsőfokú ítélet 131. oldal utolsó előtti, 132. oldal harmadik, 136. oldal negyedik bekezdésében írt következtetések kapcsán azt emelte ki, hogy ügyfele semmit sem csinált saját kútfőből, nem is volt rálátása sem a cégek tulajdonosi, vezetőségi viszonyaira, sem a tevékenységükre vagy teljesítésekre, a rábízott adminisztratív feladatokat végezte, bármilyen önálló jogosultság, vagy cégek működésére, tevékenységére való rálátás, információ nélkül. Ebből pedig semmiképpen sem lehet arra következtetni, hogy tudnia kellett a költségvetési csalásról, vagy bármilyen más egyéb bűncselekményről. Semmi adat vagy bizonyíték nem lelhető fel a nyomozati anyagokban arra vonatkozóan, hogy védencem tudatosan és szándékosan vett volna részt bármilyen bünszervezetben, vagy hogy bármi ilyenhez több szálon is kapcsolódott volna, több konkrét cég esetében a nyomozati anyagokból is kiderül, hogy arra semmilyen rálátása nem volt. S miután az sincs pontosan definiálva, mely utalást végezte, így véleménye szerint ez nem alkalmas semmilyen marasztalás alátámasztására.

[86] Terhelt6 VI.r. vádlott beadványában maga is a felmentését kérte, s értetlenségét fejezte ki, hogy mi módon születhetett marasztaló ítélet rá nézve azt alátámasztó dokumentum, adat, vallomás hányában, pusztán szubjektív, alá nem támasztott feltételezésekre alapozva. Hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, nem volt része semmilyen bünszervezetnek, ilyenről nem is volt tudomása. Hivatkozott arra is, hogy nem volt azon ismeretek birtokában, mely miatt tevékenysége során felismerhette volna a fehérgalléros bűnözésre utaló adatokat. Az adócsalás, pénzmosás, amellet, hogy tudott e bűncselekmények létéről, előtte nem volt, s ma sem ismert, nincs tisztában az elkövetési módokkal, hogy miben nyilvánul meg, kereskedelmi, pénzügyi tapasztalata nem volt, és jelenleg sincs, tevékenysége során rálátása a gazdasági eseményekre, működésre nem volt. Ha a hozzáértő szakemberekből álló nyomozó hatóságnak, ügyészségnek évekre volt szüksége, hogy az ügy a vádemelésig eljusson, akkor neki, mint laikus munkavállalónak honnan lett volna erről tudomása, valószínűleg őt is megtévesztették, mert magától biztos nem vett volna részt bűncselekmény elkövetésében.

[87] Kitért arra, hogy az elsőfokú ítélet ezirányú állításait cáfolja az is, hogy nála semmilyen vagyongyarapodást nem mutattak ki, s gyakorlatilag ő az egyetlen, akinél a házkutatás nemcsak pénzt, drága dolgot, de egyetlen dokumentumot, hivatalos papírt, nyomtatványt vagy számlát sem talált. Beszámolt akkori (2007-ben részletre vett személygépkocsi gépkocsi, anyukájától kapott, nagyszülői örökségből származó kétmillió forintból vett telek) és jelenlegi vagyonáról (fenti gépjármű, XIX. kerületi 35 nm-es panellakás 100%-os tulajdona, külföldi férjével közösen banki hitelből vett 70 négyzetméteres lakás 50%-os tulajdona) azzal, hogy mindez legálisan megszerzett, adózott jövedelemből származik, amelyekkel el tud számolni.

[88] Az asztali számítógépén volt adatok, amin nem volt a nyomozás szempontjából releváns adat, illetve, hogy a munkahelyén csupán a cég27. pecsétje állt rendelkezésre, azon állítását igazolja, hogy „csak titkárnő volt”. A cég27 és a cég9 üzleteit saját szemével látta, a boltban vevők voltak, egész nap jöttek-mentek a kisebb nagyobb szállítójárművek, a raktár tele volt, mindezek benne azt a benyomást keltették, hogy működő céget lát, pontosabban, fel sem merült benne, hogy nem működik. A cég27 bérpapírjain és munkabér-átutalásain kívül nem volt rálátása semmilyen feladat-, esetleg munkakört érintő információra vagy dokumentumra, tehát lehetősége sem lett volna ellenőrzésre. Előadta, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak saját bevallásuk szerint barátok és üzlettársak voltak, erre hivatkozva kérte meg Terhelt1, hogy terhelt2nek is segítsen be. Arra nem volt rálátása, hogy nekik egymás közt

volt-e esetleg ezzel kapcsolatban bármilyen megállapodásuk, ahogy az üzleti, tulajdoni viszonyaikról vagy kapcsolataikról sem voltak információi. Maga a kérdés viszont egyáltalán nem tűnt furcsának számára, ezekért soha nem kapott semmilyen extra, juttatást. A feladatai egyébként átlagos és teljesen általános, korábbi munkahelyein is végzett titkárnői feladatok voltak.

[89] Az utalás egy volt a titkárnői feladatai között, s csupán az ehhez szükséges adatokat bocsátották rendelkezésre, azok mögöttes háttéréről nem volt információja, arról nem is gondolkodott. A banki készpénzfelvételek kapcsán álláspontja szerint Terhelt16 XVI.r. vádlott vallomása is azt támasztja alá, hogy csak üzenetet közvetített, melyet korábbi munkahelyén is többször megtett.

[90] Itt is, ahogy más munkahelyen, előfordult, hogy szkennelni kellett, esetleg dokumentumokat pendrive-ra másolni, melyek egy dobozban voltak az asztalon, azokat az irodában dolgozók közösen használták. A zsebében fellelt, és a házkutatási jegyzőkönyvben is jegyzett pendrive-on lévő fájlokkal kapcsolatban elmondta, hogy annak tartalma nem ismert számára, mivel az egy irodából származó pendrive volt, azon semmilyen személyes, vagy olyan nevű fájl nincs, ami bárhogyan hozzá lenne köthető, a nyomozati anyag sem utal ilyen konkrétumra.

[91] A lefoglalt telefonon talált sms üzenetek kapcsán az elsőfokú ítélet iratellenes megállapításaira hivatkozott. Azokban többnyire magánüzenetek láthatóak, ezen kívül a cég27 valamilyen behajtási ügyével kapcsolatban látszik üzenet, de ez sem lehet gyanús, hiszen titkárnő volt, miért ne küldhetett volna sms-ben adatot, amit a főnöke kért.

[92] Vitatta az elsőfokú ítéletnek az egészségi állapotával kapcsolatos megállapításait és igazolásokat csatolt arra vonatkozóan, hogy 2013. évben inzulinrezisztenciát, 2014. évben tüdőszarkoidózist diagnosztizáltak nála, utóbbi miatt folyamatosan orvosi kontroll alatt áll, látása rosszabbodott, immunrendszere gyenge, emiatt közösségbe sem járhat. Emellett gyermekkorától súlyos ekcémában, huszoneves kora óta herpeszvírusban szenved, két éve krónikus végbélrepedése van. Továbbá 2020. decemberében kapott diagnózist arról, hogy autista, Asperger szindrómája van.

[93] Terhelt7 VII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet Be. 609. § (1) bekezdése és 609. § (2) bekezdés d) pontja alapján történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, másodlagosan a tényállás helyesbítését és kiegészítését követően a VII.r. vádlottat bűncselekmény, ha erre nincs lehetőség, bizonyítottság hiányában történő felmentésére, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[94] Az elsődleges indítványa körében az eljárási rendelkezések és a kommentár szövegének felhívásával arra hivatkozott, hogy a törvényszék oly mértékben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy az ítélete felülbírálatra alkalmatlan.

[95] Ezek után részletezte a tényállás védencére vonatkozó megállapításait (elsőfokú ítélet 31. oldal, 7. bekezdés, 32. oldal utolsó előtti bekezdés, 36. oldal 2. bekezdés, 36. oldal 3.

bekezdés, 87. oldal 3. bekezdés, 93. oldal 3. bekezdés), továbbá a törvényszék által a VII.r. vádlottat érintően számbavett bizonyítékokat (gyanúsítottai vallomás, tanú5 tanúvallomása, az érintett ország2 társaságok adatai, bevallások adatai, valamint a védencét nem érintő ország3iai jogsegély eredménye). Kitért a törvényszék ezekkel kapcsolatos megállapításaira, miszerint tanú5 figyelemre méltó tájékozatlanságot „árult el” az állítólagosan általa vezetett cég (cég200) ügyletei, partnerei és általában a cégvezetői feladatok terén, ami alapján alappal feltehető, hogy nem végezte el ténylegesen az általa állított tevékenységet (129. oldal 5. bekezdés); a külföldön zajló vámkezelés olyan cégek nevére történt, amelyek nem vagy kismértékben végeztek valós gazdasági tevékenységet. E cégek hasonló jellemzőkkel bírnak, mint a készpénzfelvétellel érintett cégek (nem valós, hozzá nem értő vezetés). Sem a cégek tulajdonosai, sem az anyagi lehetőségei alapján nem alkalmasak a vámkezeléseknek megfelelő volumenű gazdasági tevékenységre (130. oldal 7. bekezdés); a belföldön értékesített áru beszerzését igazoló számlák fiktívek voltak (131. oldal 1. bekezdés); továbbá, hogy a VII.r. vádlottnak a törvényes működés lehetőségét kizáró körülményekről szükségszerűen tudomása volt, így esetében nem képzelhető el, hogy ne látta volna át, a magatartás, amit Terhelt1, illetve részben terhelt2 vállaltak, nem fedhet valós és legális gazdasági tevékenységet (132. oldal 2. bekezdés), védenca a terhére rótt bűncselekményt bünszervezet tagjaként követte el, a szervezet működésére és tényére rálátott (132. oldal 4.bekezdés).

[96] Miután a fentiekből kitűnően az elsőfokú bíróság védenca vonatkozásában mindösszesen két, a VII.r. vádlottra és ország2 társaságokra vonatkoztatható konkrét bizonyítékot értékelt, ügyfele gyanúsítottai vallomását és tanú5 tanúvallomását, az okirati bizonyítékok (cégmásolatok, adóbevallások, lefoglalt könyvelési iratok, bankszámlakivonat és egyéb banki iratok; bankszámlaforgalom elemzése) ismertetése kapcsán nem állapítható meg, hogy a törvényszék pontosan mely bizonyítékok alapján, milyen megállapításokat tett az ügyben érintett ország2 társaságok működése kapcsán. Levont végkövetkeztetései nem nyomon követhetőek, s ráadásul még csak említést sem tett a védői érvrendszerben és indokolásban hivatkozott bizonyítékokról és azzal kapcsolatos következtetésekről, és arról sem, hogy azokat miért nem fogadta el. Az ítéletből nem derül ki, hogy mire alapozta azon megállapítást, hogy a VII.r. vádlott a cég82, cég83, cég84, cég79 tényleges irányítója; ezen társaságokat strómanok nevére alapította és felügyelte azok működését; ezen társaságokat tanú70-nel együtt működtette; számlák és okiratok kiállítására, továbbá a vételár átutalására utasította tanú70-t és a cég85.-t működtető tanú5-t; a vételár megfizetéséhez védenca vagy az előbb nevezettek Terhelt1 I.r. vádlottól pénzt kaptak; ekként az általa is ismert - tudattartamban átfogott - bünszervezet működését a valós, ám leplezett külföldi beszerzési útvonal biztosításával segítette.

[97] Másodlagos, felmentésre irányuló indítványa kapcsán foglalkozott a tényállás másodfokú eljárásban kiküszöbölhető megalapozatlanságával.

[98] Ekként az elsőfokú ítélet 31. oldal 7. bekezdésében írtakkal összefüggésben hivatkozott arra, hogy a védenca által alapított cég82 és az elsőfokú ítéletben szereplő cég82 nem azonos, de e cégekkel kapcsolatban kihallgatott tanúk vallomása a vádbeli időben védencét a társaságokhoz nem kötötte, a cég83, cég84, cég79 cégek vonatkozásában tanúkihallgatás nem történt, az okiratokban nem merült fel olyan adat, mely alapján a VII.r. vádlott e társaságokhoz köthető lett volna, a házkutatás során nála e cégekre vonatkozó iratot, bélyegzőt sem foglaltak le.

[99] Iratellenesnek tartotta azon megállapítást is, hogy a VII.r. vádlott a bűnszervezet működését a valós, ám leplezett külföldi beszerzési útvonal biztosításával segítette, figyelemmel arra, hogy a bizonyítási eljárás során nem merült fel arra vonatkozó bizonyíték, hogy a védencének bármi köze lett volna az érintett ország² társaságokhoz, tudott volna bármilyen bűnszervezet működéséről, ahhoz bármilyen segítséget nyújtott volna.

[100] Úgyszintén utalt arra, hogy semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, s ilyenre a törvényszék sem hivatkozott, a tényállás azon megállapítását, hogy védenca Terhelt1 I.r. vádlott utasításai szerint eljárva felügyelte a vevőként szereplő ország² gazdasági társaságokat, melyeket strómanok nevére alapítottak, illetve, hogy tanú⁷⁰ és tanú⁵ feladata az volt, hogy a Terhelt1 I.r. vádlottól, valamint a VII.r. vádlottól kapott utasítások alapján fiktív számlákat és okiratokat állítottak ki, majd a számlák ellenértékét Terhelt1 által biztosított pénzből az eladóként szereplő gazdasági társaságok felé átutalták.

[101] Harmadlagos, büntetés enyhítésére irányuló indítványát arra alapozta, hogy a törvényszéknek a nagyszámú enyhítő körülményt hangsúlyosabban kellett volna figyelembe vennie, további enyhítő körülményként kellett volna értékelnie azt a tény is, hogy védenca ellen a vádbeli cselekmények óta eltelt, a terhére rótt bűncselekmény elévülési idejét csaknem kétszeresen meghaladó, 14 éves időmúlás alatt további büntetőeljárás nem indult.

[102] A fellebbviteli főügyészségi átiratban írtakkal kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság teljeséggel megalapozott és helyes döntést hozott, amikor az adott büntetőügy valamennyi körülményét figyelembe véve kirekesztette a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtés eredményeként keletkezett jelentéseket. Hibásnak, sőt egyenesen abszurdnak jelölte meg azon felvetést, hogy a titkos információgyűjtés során elfogott, több ezer oldalnyi közlemény a másodfokú eljárásban is felhasználható az ítélet történeti tényállásának kiegészítése, pontosítása, módosítása céljából. Álláspontja szerint az elfogott hangfelvételekről készült közlemények (mint iratok) önálló bizonyító erővel nem bírnak. A titkos információgyűjtés eredményének felhasználása egyedül akként valószínűsíthető meg, hogy az elfogott hangfelvételek kerülnek lejátszásra - ekként is biztosítva azt, hogy azok tartalmát a vádlottak és a védelem is összevethesse a közlemények tartalmával és azokat illetően észrevételeket tegyenek. Ugyanakkor a hangfelvételek tárgyalás anyagává tétele nyilvánvalóan a bizonyítási eljárás olyan fokú kiegészítését tenné szükségessé, ami - az új Be. 593. §-a által előírt, másodfokú bíróságot terhelő kötelezettség ellenére összeegyeztethetetlen a másodfokú felülbírálat terjedelmével és rendeltetésével.

[103] Terhelt8 VIII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védenca felmentésére, másodlagosan pedig a bűnszervezetben elkövetés mellőzésére és a büntetés enyhítésére, ezen belül szabadságvesztés helyett pénzbüntetés alkalmazására tett indítványt.

[104] Mindenekelőtt leszögezte, hogy az ítélet átolvasása után sem tudta megállapítani, hogy mi az a cselekvőség, amelyet Terhelt8 VIII. r. vádlott kifejtett, s melyek azok a bizonyítékok, amelyek bármiféle bűncselekmény elkövetésére alkalmas cselekményt alátámasztanak, és főleg miért lesz a ki nem fejtett cselekmény az ítéleti tényállás alapja, amely bűncselekménynek minősíthető és egyáltalán mely büntetőjogi tényállást meríti ki?

[105] Ezt követően összefoglalta az elsőfokú ítélet tényállásának védencét érintő megállapításait, majd a rá vonatkozó bizonyítékok számbavételével foglalkozott (a VIII., a IX.r. terhelt vallomása, tanú9, tanú10, tanú7, tanú8 tanúvallomása, szakértő4 adószakértő véleménye, házkutatások, bankszámlaforgalmi adatok stb.), s arra a következtetésre jutott, hogy egyik sem bír olyan tartalommal, melyből védenca bűnös cselekvősege megállapítható lenne. Álláspontja szerint semmi más nem került bizonyításra az igen hosszan elnyúló eljárás során, mint hogy Terhelt8 VIII.r. vádlott vezetett gazdasági társaságokat, különböző termékekkel - pl. számítógép alkatrészekkel is - foglalkozott, valóban köze volt az eljárás során vizsgált társaságok némelyikéhez, vagy mint beszállító, vagy mint vásárló, vagy tulajdonosként, vagy segítőként. Minden olyan cég, amiben érintett volt csak valós gazdasági eseményeket tükröző számlákat adott ki, vagy fogadott be. A törvényszék vagy nem tudta kellőképpen megindokolni Terhelt8 VIII.r. vádlott bűnösségét, vagy teljesen helytelen következtetésre jutott az általa megvizsgált bizonyítékokból. Hangsúlyozta, hogy nincs olyan bizonyíték, mely a gyakorlatilag vele együtt, egy cégben lévő, egy telephelyen működő terhelt9 IX.r. vádlotthoz képest többlet elemet mutatna, így esetükben az eltérő tényállás, és a bűnösség körében eltérő döntés teljesen logikátlan.

[106] A büntetés enyhítésére irányuló indítványa kapcsán kiemelte, hogy a VIII.r. terhelt az életének közel harmadát egy büntető eljárás hatálya alatt töltötte, folyamatos bizonytalanságban és abban a tudatban, hogy sem hosszútávú terveket, sem karriert olyan értelemben nem tud építeni, amellyel biztonsággal gondolhatna a jövőjére, erre a 15 évre a házassága is ráment.

[107] Kifejtette azt is, hogy álláspontja szerint, figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.299/2019 számú ítéletében kifejtett, s ezen ügyre is irányadó jogi érvelésére, nem állapítható meg olyan csoportosulás, amely a bünszervezet ismérveit hordozná magán, de főleg nem állapítható meg, hogy védenca bármilyen bünszervezetnek tagja, irányítója, vagy egyáltalán támogatója lett volna. Ez alapján kérte a bünszervezetre vonatkozó megállapítás mellőzését.

[108] Kitért arra is, hogy bár önmagában a bűncselekmény törvényi fenyegetettségét nézve a VIII.r. vádlottra az 1978. évi IV. törvény kedvezőbb, ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, miszerint az elbíráláskor a bünszervezet fogalmában bekövetkezett változások okán a bünszervezetben elkövetés már nem állapítható meg, melyek szerinte az elbíráláskori büntető törvény alkalmazására alapot nyújthatnak.

[109] Terhelt10 X.r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában elsődlegesen a X.r. vádlott felmentését, másodlagosan az időmúlásra és védenca büntetlen előéletére figyelemmel a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

[110] Elsődleges, felmentésre irányuló indítványa kapcsán azt fejtette ki, hogy az elsőfokú ítélet felülbírálatra nem alkalmas, ugyanakkor védenca vonatkozásában a megismételt eljárás sem vezethetne eredményre, mivel a nyomozás során beszerzett bizonyítékok és az elsőfokú eljárás keretében lefolytatott bizonyítási eljárás eredményén túl sem merülhet fel olyan újabb bizonyíték, amely alátámasztaná Terhelt10 X. r. vádlott elmarasztalását. Utalt arra, hogy a törvényszék, helytelenül nem értékelte azt a tényt sem,

hogy a jelen gazdasági körülmények között egyáltalán nem ritka, hogy a munkavállaló kizárólag saját cégén keresztül tud munkát vállalni, tehát gazdasági társaságot/vezető tisztségviselői posztot vásárol e célból. Terhelt10 X. r. vádlott a kft. keretében munkát végzett, ezt a tekintetben az egyetlen érdemi vallomást megtévő tanú3 tanú is alátámasztotta, sőt a tanú maga is munkát végzett, tehát a cég működött. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mert nem fejtette ki, hogy e körülmények mellett miből kellett volna levonnia a X. r. vádlottnak következtetést a nem valós kereskedelmi tevékenységre, illetve, hogy a számlák mögött nem valós gazdasági tevékenység folyik. Kifogásolta, hogy a törvényszék nem adott magyarázatot a bünszervezetben résztvevő és a bünszervezetben részt nem vevő vádlottak tudati oldala közötti egyértelmű kapcsolat milyen objektív adatokkal támasztható alá. Kiemelte a törvényszék azon mérlegelés eredményeként írt következtetését, miszerint egyebek mellett a X.r. vádlottnak a „törvényes működést kizáró körülményekből volt szükségszerű tudomása a bűncselekmény elkövetéséről”, s hozzátette, hogy az elsőfokú bíróság ugyanakkor adós maradt azzal, hogy melyek ezek a törvényes működést kizáró körülmények, illetve, hogy a rendelkezésre állók közül milyen bizonyítékok támasztják alá ezt a mozzanatot. Ennek a kifejtésnek a hiányában ez egy olyan megállapítás, amely tényyszerű alappal nem rendelkezik. Azt sem indokolta meg, hogy az I. és a X.r. vádlott közötti „bűnös” kapcsolat miben rejlik, melyek ennek a tételes elemei és a meglévők közül milyen bizonyítékok igazolják azt.

[111] terhelt11 XI.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet megváltoztatására és védenccé felmentésére tett indítványt. Kifejtette, hogy terhelt11 XI.r. vádlott a tárgybeli időben fuvarozó vállalkozó volt, közúti teherszállítással foglalkozott. Álláspontja szerint az ügyiratokban szereplő számlák és terhelt11 XI.r. vádlott által végzett fuvarozások között olyan bűnös kapcsolat nem állapítható meg, illetve nem került beazonosításra, ami alapján az adott árutételt az egyes vizsgált cégekhez lehetne kötni, a lefoglalt számlák CMR-ek és az ítéleti tényállásban szereplő bűncselekmények közötti összefüggés tehát nem bizonyított. Hivatkozott arra, hogy terhelt11 XI.r. terhelttől lefoglalásra került számlatömbökből 15 darab számla került az adott ügy kapcsán kiemelésre, melyből 8 számla a magyar székhelyű cég29. részére került kiállításra, tehát annak a Kft.-nek a nevére, amelynek a neve a CMR-en szerepelt, és az adott cég budapesti címére került leszállításra. Erre is figyelemmel szögezte le, hogy az eljárás során nem került olyan adat felszínre, amely alátámasztaná, hogy terhelt11 XI.r. vádlott - mint fuvarozó - tudott volna arról, hogy a vámkezeléshez felhasznált cég29. ügyvezetőjét ki vette rá a cég alapítására, az nem végzett gazdasági tevékenységet, illetve, hogy az alapítás arra szolgált, hogy a számítástechnikai eszközök és alkatrészek egy részét ezen a cégnéven szerezzék be, és erre a cégnévre vámkezeltessek. Utalt arra, hogy a fentieken túl lefoglalt több számlából, melyek az ítéleti tényállásban szereplő ország2 és ország3 cégek nevére kerültek kiállításra, nem következik, hogy a mögötte lévő árukészlet valójában nem oda került leszállításra csakúgy, mint önmagukban a lefoglalt CMR-ek sem szolgálnak erre bizonyítékkal.

[112] Azt is hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a lefoglalt fuvarlevelek alapján egyértelműen megállapítható, miszerint adott időpontokban a szállítmányozást nem a XI.r. vádlott végezte, hanem pontosan nevesített más gépkocsivezetők, akiknek a meghallgatására nem került sor.

[113] Mindezek alapján a védő szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt logikai láncolatot, amelynek alapján kétséget kizáróan és ítéleti bizonyossággal megállapítható lenne az, hogy a XI. r. vádlott szándékosan segítséget nyújtott a

bűncselekmények elkövetéséhez. A rendelkezésre álló bizonyítékokból ugyanis nem derül ki, hogy a XI. r. vádlott, mint egy fuvarozó cég vezetőjének a tudata átfogta volna a következőket:

- van egy bűnszervezet, amely az EU területén kívülről származó különféle számítástechnikai eszközök alkatrészek Magyarországra történő jogellenes behozatalát és értékesítését végezte volna;
- milyen társaságok vettek részt a bűnszervezetben, azokat kik irányították;
- ezek a társaságok honnan szerezték be a cége által fuvarozott számítástechnikai eszközöket;
- melyik gazdasági társaság nevében mentek a megrendelések;
- valakinek is volt-e bizalmi kapcsolata az ausztriai vámkezelést végző céggel;
- a vámkezelés milyen eljáráskóddal történt;
- hamis okiratok alapján történtek a vámkezelések;
- bármelyik cég az áruk beszerzését adóelvonásra jogosító, belföldi beszerzést igazoló fiktív számlákat nyújtott be az adóhatóság részére abból a célból, hogy az Áfa fizetési kötelezettségüket csökkentsék;
- az áruk körbeértékesítéséről;
- a CMR-en és a számlákon feladóként és címzettként feltüntetett cégek fiktív cégek lettek volna;
- vámkezelés során felhasznált valótlan tartalmú számlák létezéséről;
- fiktív belföldi céghálózat került kialakításra;
- valakik az adóhatóság felé valótlan tartalmú nyilatkozatot tettek volna; vagy ilyen tényt elhallgattak volna és ezzel az adóbevétel csökkentésre került;
- valakiket tévedésbe ejtettek vagy tévedésben tartottak.

[114] A XI.r. terheltnek az elkövetés körülményeiből nem kellett tudnia a hamis bizonylatokról és azok felhasználásának rendeltetéséről, és arról sem, hogy valakit tévedésbe kívánnak ejteni, vagy tartani. Ugyanis egy szállítmányozó cég vezetőjeként az a célja az,

hogy minél több megbízást szerezzen, hiszen ebből él, az ő feladata, hogy az árut egyik helyről a másikra szállítsa, és ha netán nem is oda szállította le az adott árut, amely a CMR-en szerepel, még mindig nem azt jelenti, hogy tudomása lett volna az utasítás mögötti ügyletről, és arról, hogy adott esetben bűncselekmény elkövetéséhez segédkezik. Mindezt támasztja alá az a tény is, hogy a XI. r. vádlott már 2001. év óta folytat fuvarozó tevékenységet, és a perbeli időszak előtt is kapott megbízást terhelt1-től különböző áruk – nem számítógép alkatrészek – fuvarozására.

[115] Terhelt2 XII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan a bünszervezetben elkövetés mellőzését és a kiszabott büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

[116] Elsődleges indítványa kapcsán arra mutatott rá, hogy a XII.r. terhelt és vádlott-társai, valamint a tanúk vallomása, a tőle lefoglalt cégbélyegzők, könyvelői program, cégiratok, raktárberleti iratok, a titkos információgyűjtés felhasználhatóságának hiányában, nem alkalmasak bűnösségének kétséget kizáró bizonyítására. A fentiekben felsorolt bizonyítékok sem mennyiségileg, sem minőségileg nem képesek pótolni a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatásokból származó adatokat, melyek nélkül a tényállás egyes megállapításaira ténybeli alap nem marad. S egyébként nem kétségesen „hanyag” eljárása nem eredményezheti vele szemben a bünszervezetben elkövetés megállapítását, tekintve, hogy a XII.r. egyébként csak terhelt2 II.r. vádlottal állt kapcsolatban.

[117] terhelt2 XII.r. vádlott személyi körülményei kapcsán még előadta, hogy 110.000 Ft összegű alkalmazotti munkabérből tartja el magát, ingatlan, gépkocsi vagyonnal nem rendelkezik, albérletben él, s emellett nővére ellátásáról gondoskodik, akinek hivatalos gondnoka, kiegészíti rokkant nyugdíját, hogy a Idősek Otthona által meghatározott pótbefizetés összegét biztosítsa. Több súlyos betegségben szenved: cukorbetegség, magas vérnyomás, vastagbél degeneratív elváltozása, szívritmus zavar.

[118] Mindezen körülmények, a rendkívüli időmúlásra is figyelemmel, kellően megalapozzák a szabadságvesztés büntetés lényeges enyhítését.

[119] Terhelt13 XIII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan annak mellőzését indítványozta a tényállásból, hogy a XIII.r. vádlott tevékenységéért díjazásban részesült volna, és emellett a büntetés lényeges enyhítését kérte.

[120] Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet a védence terhére rótt pénzmosás büntette tekintetében (részbeni felderítetlenség, iratellenesség, valamint helytelen ténybeli következtetés folytán) részben megalapozatlan. Ezt követően részletezte a tényállás XIII.r. vádlottra vonatkozó megállapításait, majd száma vette a bizonyíték értékelése körében írtakat. S végül arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendelkezésre álló és felhasznált bizonyítási eszközökből, valamint a megjelölt okirati bizonyítékok részletes értékelése nélkül ilyen tartalmú tényállást nem lehetett volna megállapítani, továbbá a megállapított tényekből levont következtetések is tévesek.

[121] A részbeni felderítetlenség körében egyrészt arra hivatkozott, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségét nem teljesítette, hiszen csak a bizonyítási eszköz tényére utalt, az abból származó adatot nem vizsgálta, tartalmát nem értékelte. Ezt támasztja alá szerinte az is, hogy a banki iratokról készült hatósági feljegyzés szerint a cég59., cég60., a cég64. és a cég65. vonatkozásában a készpénz felvevő személyére nincs adat, míg a cég68. vonatkozásában Terhelt13 XIII.r. vádlott csak a 2006 évi felvételek kapcsán volt készpénzfelvevőként azonosítható. Ily módon a tényállásban rögzített, a XIII.r. vádlotthoz köthető készpénzfelvételi alkalmak kétséget kizáró bizonyítása elmaradt, illetve e tekintetben az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét sem teljesítette.

[122] A helytelen ténybeli következtetés megvalósulását arra vezette vissza, hogy az elsőfokú bíróság a költségvetési csalás megállapításának tényéből, további tényként következtetett a pénzmosás büntetnének megvalósulására is, s ehhez képest jutott arra a megállapításra, hogy a rendkívül nagy mennyiségű készpénzfelvételre nincsen más magyarázat, kizárólag az, hogy a XIII. r. vádlottnak tudomással kellett bírnia arról, hogy bűncselekményből származó pénz áramlik ki rajta keresztül. Rámutatott ezen logikai következtetés önmagában is téves voltára, valamint arra, hogy „bizonyítási eszköz” hiányában a XIII. rendű vádlott tudattartamára vonatkozóan kétséget kizáró ténymegállapítás nem lehetséges.

[123] Iratellenességet azért észlelt, mert álláspontja szerint a bűnös tudattartalom alátámasztásra nem került, s ugyancsak nincs bizonyíték arra vonatkozóan sem, hogy a XIII.r. vádlott bármilyen díjazásban részesült volna a cselekmény elkövetéséért. Mindez az ítéleti megállapítás ténybeli alap nélküli feltételezés. Ha viszont utóbbi mellőzésére kerül sor, akkor az üzletszerűség, mint minősítő körülmény védenca terhére már nem róható.

[124] Amennyiben fenti érveléssel nem értene egyet a másodfokú bíróság, akkor egyetértett az elsőfokú ítélet azon megállapításával, hogy a XIII.r. vádlott javára a bünszervezetben elkövetés nem róható, s a büntetés kiszabása során értékelni kell a javára, hogy más ráhatására követte el a cselekményt.

[125] A felmentéssel érintett vesztegetés büntette tekintetében hosszan részletezte, miszerint álláspontja szerint a büntethetőség elévült, tekintve, hogy a vádirat kelte (2015. január 6.) és a tárgyalás kitűzése iránt tett intézkedés (2018. február 8.) között az ügy előbbrevitelét célzó intézkedésre a hatóság részéről nem került sor, szerinte, pusztán adminisztratív jellege miatt, nem tekinthető ilyennek a vádirat benyújtása sem. Ezért álláspontja szerint e bűncselekmények miatt az ítéltáblának is a büntetőeljárást a Be. 567. § (3) bekezdése alapján meg kellene szüntetni. Amennyiben ezzel a másodfokú bíróság nem értene egyet, úgy felmentő rendelkezés helybenhagyását indítványozta.

[126] Részletesen kitért a titkos információgyűjtés felhasználhatóságára, túlnyomórészt egyetértve az elsőfokú bíróság haladéktalanság sérelmét megállapító érvelésével, hozzátéve azt is, hogy a vesztegetés büntette tekintetében a felhasználhatóságot az is kizárja, hogy a titkos adatszerzés engedélyezésének törvényi feltételei nem teljesültek, lévén a büntetési tételkeret három évig terjedő szabadságvesztés volt. Emellett idézte a 74/2009. BK véleményben foglaltakat, mely szerint titkos adatszerzés legfeljebb 90 napra engedélyezhető, ez ismételt indítványra egy alkalommal legfeljebb 90 nappal hosszabbítható meg. Ezért a

haladéktalanság vizsgálatától függetlenül a 2006. június 6.-i kezdő időpontra figyelemmel a titkos információgyűjtés törvényesen 2006. december 3. napjáig lett volna törvényesen folytatható, az ezen időbeli határidőn túl beszerzett információgyűjtés eredménye ún. „más tiltott módon szerzett bizonyíték”, így annak figyelembevételére nem kerülhet sor.

[127] Emellett még utalt arra, hogy a pénzmosás bűncselekménye tekintetében az elsőfokú ítélet óta a Btk. -ban bekövetkezett változások okán egyértelműen az elkövetéskori büntető törvény alkalmazásának van helye, az elsőfokú ítéletben szereplő köztes jogszabályon alapuló minősítés változatlan nem maradhat.

[128] A kiszabott büntetés enyhítésére arra tekintettel látott alapot, hogy védenca 14 éve büntetőeljárás hatálya alatt áll, s azóta is büntetlen előéletű.

[129] Terhelt14 XIV.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védenca felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

[130] A felmentésre irányuló indítványával összefüggésben azt fejtette ki, hogy bár nem vitatható, miszerint Terhelt14 XIV.r. vádlott két céget érintően bankszámla feletti rendelkezési jogot kapott, s azokról nagyszámú készpénzfelvételeket teljesített, ezen tényekből azonban az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést arra, hogy tisztában volt azok bűncselekményből származó voltaival. A XIV.r. vádlott szándékossága a körülmények alapján kizárható, gondatlansága kétségtelenül fennáll, ez azonban a terhére rótt elkövetési magatartást is figyelembe véve, bűncselekményt nem valósít meg, ezért felmentése indokolt.

[131] Az enyhítésre irányuló másodlagos indítványa a maximális próbaidő leszállítását célozta főként a rendkívül jelentős időmúlás miatt.

[132] Az ügyészi fellebbezés kapcsán azt fejtette ki, hogy a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékok köréből történő kirekesztése helytálló volt, az ügyészség bünszervezetben elkövetés megállapítását célzó érvelése minden ténybeli alapot és érdemi jogi érvet is nélkülöz.

[133] Terhelt16 XVI.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védenca felmentését, másodlagosan a cselekmény Btk. 400. § (2) bekezdés a) pontja szerinti pénzmosás vétségekénti minősítését és a büntetés enyhítését, harmadlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását, illetve az ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta.

[134] Rámutatott, hogy védenca részéről a cselekmény elkövetése nem volt tudatos, szándékos, legfeljebb gondatlan, tehát nem volt tisztában a felvett készpénz eredetével. Erre a fellebbezésben írtak szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett, melyet a következő körülményekre alapozott: 2006-2007-ben a pénzmosás fogalma a köztudatban nem volt jelen olyan mértékben, mint most 14 évvel később. Ez utóbbi jelentős ismeretanyagból azonban védenca 2006-os tudattartalma nem ítéltető meg. Emellett terhelt2 II.r. vádlott családja és védenca családja kifejezetten jó kapcsolatot tartott fenn, ismerték egymást és egymás életét, és Terhelt16 XVI.r. vádlottnak a 8-10 éves, tehát a 1990-es évek második felében kezdődött ismeretség alatt tapasztaltakból nem volt oka gyanakodni. Bizalmát az is erősítette, hogy a

konkrét esetben egy ügyvédi irodában került sor a cég57. külföldi tulajdonosai, ügyvezetője által a meghatalmazására. Hivatkozott arra is, hogy védenca egész élete során nagy állami cégeknél volt mérnökként munkavállaló, aki nem látott rá a privátszférában működő kisebb cégek gazdasági tevékenységére, ismeretei szerint az üzleti megrendeléseket vagy előre kellett átutalni, vagy – és ez volt a gyakoribb – készpénzzel kellett kifizetni milliós nagyságrendben, akár meghatalmazott útján is. Azt is kiemelte, hogy nem történt semmi olyan, ami annyira felkeltette volna a gyanakvását, hogy kilépjen ebből a pénzfelvételi tevékenységből. Ügyfele számára a vádbeli keretek bizonyítottan nem voltak ismertek, és tény az, hogy védenca ebbe az ügybe – értve itt a személyi és cselekvési kört – nem is folyt bele, ugyanis döntően – a számára akkoriban minden gyanún felül álló – terhelt2 II.r. vádlottal tartotta a kapcsolatot. Szemben az ítélet 104. oldalán írtakkal, olyan nem történt, hogy védenca és Terhelt13 XIII.r., Terhelt14 XIV.r., terhelt12 XII.r. és Terhelt15 XV.r. terhelt között kialakult volna egy kölcsönös segítségnyújtás, értesítés, utasítási helyzet. A terhelt tudattartalmával kapcsolatos állításait cáfoló adat az iratanyagban nem áll rendelkezésre.

[135] Összességében álláspontja szerint a XVI.r. vádlott bűnösségének megállapítása esetén, cselekménye a hatályos Btk. 400. §-át merítheti ki, mivel a szándékosságra nincsen adat, felmentése hiányában vonatkozásában csak a gondatlanság róható a terhére.

[136] Egyetértett a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékok köréből történő kirekesztésével, az ezzel kapcsolatos elsőbírói indokolással.

[137] Emellett azt is előadta, hogy amennyiben ügyfelének a bűnössége megállapításra kerül, akkor is mellőzni szükséges a bünszervezetben elkövetés megállapítását. A büntetés kiszabása körben nyomatékkal kérte értékelni, hogy a XVI.r. vádlott büntetlen előéletű, 72 éves, 14 éve (indokolatlanul hosszú ideje) áll büntetőeljárás hatálya alatt, sem jelen eljárás előtt, sem ennek kezdete óta nem indult más eljárás ellene, gerincműtéten esett át, így tartósan beteg.

[138] Terhelt18 XVIII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen azt indítványozta, hogy az ítéltábla – figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra, részleges megalapozatlanság okán, a Be. 594. § (1) bekezdése és az 599. § (2) bekezdés a) pontja alapján – vegyen fel bizonyítást a másodfokú eljárásban, mivel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben felderítetlen, továbbá részben ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, és annak eredménye alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, egyúttal Terhelt18 XVIII.r. vádlottat a 11 rendbeli közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól mentse fel, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és enyhébb joghátrány – legfeljebb pénzbüntetés – kiszabására, és a Fellebbviteli Főügyészség foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabására irányuló indítványának elutasítására, harmadlagosan védenca előzetes mentesítésben történő részesítésére tett indítványt.

[139] Utalt az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságára, melyet részben arra vezetett vissza, hogy az iratok tartalmával ellentétesen állapította meg, hogy védenca az eljárásban nem tett vallomást, s nem tett említést Terhelt18 XVIII. r. vádlott írásbeli vallomásairól, és ebből kifolyólag azok bizonyítékként való értékelését is elmulasztotta. Foglalkozott ezen írásbeli vallomások tartalmával, melyekben nevezett ugyancsak tagadta,

hogy bűncselekményt követett volna el, és érdemi védekezést terjesztett elő. Elmondta, a terhelték közül kizárólag terhelt² II.r. és terhelt¹⁹ XIX.r. vádlottat ismerte. Úgy nyilatkozott, hogy nem érti, hogy miért került bele ebbe az ügybe, az őrizetbe vételét követően a sajtóból szerzett tudomást arról, kb. 300 céggel vagy még ennél is többel foglalkozott egy bizonyos kör, de neki sem a cégekről, sem a tevékenységükről nem volt tudomása. Kiegészítő vallomásában az eljárás bírósági szakaszában, a vádirati tényállásban foglaltakra reagálva és a tárgyaláson lezajlott bizonyítás – terhelti és tanúvallomások – ismeretében elmondta, hogy a vádiratban foglalt bűncselekményeket nem követte el, az ott felsorolt cégek megalapításakor, illetve a társasági szerződés módosításkor minden esetben a jogszabályi előírások, így az akkor hatályos, az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény rendelkezései szerint járt el. A vádiratban felsorolt 11 cég esetében nem fiktív cégalapítás, illetve cégmódosítás történt, ezek valós jogügyletek voltak, így a vádiratban foglalt azon állítás, hogy azok „kizárólag a bűncselekmény leplezésére és a bűncselekményből származó készpénzfelvetelek céljára” lettek létrehozva, vagy a „már meglévő gazdasági társaságok e célból a bünszervezetbe” kerültek bevonásra, nem felel meg a valóságnak. Elmondta azt is, hogy számára teljességgel megmagyarázhatatlan, hogy ha vádirat mindössze 11 cégalapítás, illetve módosítás során történt eljárást ró a terhére, holott a cégláncolatban a vádirat szerint azokon kívül még több mint 30 másik cég is szerepelt, akkor azon cégekkel kapcsolatban eljáró ügyvédek miért nem szerepeltek a vádlottak között, és miért egyedül őt szemelte ki a hatóság, amikor semmilyen jogellenes tevékenységet nem végzett, arról, hogy más a cégekkel kapcsolatban jogellenes tevékenységet végzett volna, nem tudott, és a cégeknek egy töredékét módosította vagy alapította. Elmondta azt is, hogy abban az időben nagyon sok cégalapítás történt. Az esetek egy részében a céget külföldi természetes személyek alapították, mert nekik a tartózkodási engedély megszerzéséhez egyszerűbb volt céget alapítani, ugyanis vagy cég, vagy munkavállalási engedély kellett ahhoz, hogy pl. egy ország³ állampolgár tartózkodási engedélyt kapjon Magyarországon. Többször volt olyan, hogy egy ismerőse felhívta, hogy küld hozzá cégalapítás miatt embereket, és ők a saját okirataikkal megjelentek nála, igazolták magukat, nem volt oka kételkedni a kinyilvánított akaratok valóságában. A cégalapítás, illetve módosítás folyamatával, illetve ebben a folyamatban az ügyvéd által ellátandó feladatokkal kapcsolatosan elmondta, hogy a vádirati időszakban, tehát 2005. és 2006. években a felsorolt cégek kapcsán az ő mint az ügyvéd feladata kimerült a cégek megalapításához, vagy a létesítő okirat módosításához kapcsolódó ügyvédi feladatok ellátásában. Ennek során minden esetben ellenőrizte az irodában megjelent alapítók személyazonosságát, azok személyi adatait a neki bemutatott okmányok alapján, az útleveleket minden esetben lemásolta, és ő készítette el a létesítő okiratokat. A cégeket az alapítóknak működtetniük kellett, amit ellenőriztek is, tehát ha nem nyújtottak be adóbevallást, vagy nem volt semmilyen forgalma a cégnek, akkor az alapítók nem kapták meg a tartózkodási engedélyt, vissza kellett menniük a saját országukba. Ahhoz neki ügyvédként semmi köze nem volt, hogy a cég az üzleti életben hogyan működött, kinek milyen számlát állított ki, vagy fogadott be, erre rálátása nem volt, és nem is kellett, hogy legyen. Emlékei szerint a vádirati időszakban 150-200 cégeljárásban vett részt.

[140] A védő e vallomások kapcsán azt hangsúlyozta, hogy az ítélet nem lehet teljes, ha a terhelti védekezést nem létezőnek tekinti, ezért kérte annak másodfokú eljárásban való figyelembevételét.

[141] Ezen túlmenően az ügyvédi irodában lefolytatott házkutatás eredményét összefoglaló feljegyzés értékelésének elmaradását is sérelmezte, holott annak tartalma azt erősítette, miszerint a XVIII.r. vádlott az ügyvédi hivatásra és okiratszerkesztésre vonatkozó

szabályok betartásával járt el. Kiemelte azt is, hogy e feljegyzés utolsó bekezdésében szerepel az, hogy a ország³ tulajdonosok, ügyvezető útlevéléről készített másolatok hátoldalán kézírással szerepelnek azon személyi adatok – pl. anyja neve, lakcím – amelyek az útlevélből nem állapíthatók meg. Ezen információkat az Ügyvédi Irodában legépelt iratokon is feltüntették. Mindezek a védő álláspontja szerint, szemben a feljegyzés végkövetkeztetésével, arra utaltak, hogy nevezettek az irodában személyesen megjelentek, ellenkező esetben honnan lett volna az eljáró ügyvédnek tudomása olyan adatokról, amelyek nincsenek rögzítve az útlevélben.

[142] Idézte továbbá a XVIII.r. vádlott vonatkozásában bizonyítékként értékelt tanú⁸ tanúvallomásait, s ezek alapján arra a következtetésre jutott, miszerint iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a tanú „terhelt¹⁸t mint a cégalapításban közreműködő ügyvédet felismerte”.

[143] Azt is kifogásolta, hogy a ország³iai jogsegélyből szerzett adatok értékelésénél figyelmen kívül hagyta a törvényszék, hogy a jogsegélykérelem összefoglalójában csak annyit rögzítettek, hogy „a mellékletben szereplő 19 gazdasági társaságba bejegyzett 34 ország³ állampolgárból 9 személyt sikerült beazonosítani a rendelkezésre álló adatok alapján, a fennmaradó 25 fő a megadott személyi adatokkal nem szerepel a ország³ hatóságok nyilvántartásában”, az azonban nem tűnik ki sem ebből, sem pedig az elsőfokú ítéletből, hogy ezen gazdasági társaságok között vannak-e olyanok, melyek megalapításában Terhelt¹⁸ XVIII.r. vádlott működött közre, és az sem, hogy a megjelölt 9 ország³ személy azon személyek közé tartozik-e, akik a XVIII.r. vádlott által alapított cégek tagjai lettek. Az összefoglaló ugyancsak nem tesz említést arról, hogy a ország³ hatóságok ezen 9 személyt tanúként kihallgatták volna, és arról sem, hogy milyen vallomást tettek. Ily módon erre, mint ügyfele bűnösségét alátámasztó bizonyítékra hivatkozni nem lehet, az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes megállapítása tehát iratellenes.

[144] Összességében rámutatott, hogy arra vonatkozóan, miszerint a XVIII.r. terheltnek az általa elkészített, illetve módosított alapító okiratok vonatkozásában a cégek tényleges működésére, azokkal kapcsolatban az alapítók gazdasági tevékenységére a törvényi tényállásban rögzített elkövetési magatartás megállapíthatóságához szükséges információi, tudomása meglelt volna, bizonyítékot nem lehetett beszerezni. Adott esetben valóban előfordulhatott volna az is, hogy ügyfelének, mint okiratszerkesztő ügyvédnek az okiratok megszerkesztése, aláírása kapcsán felmerült objektív körülményekből is lehetett volna következtetnie a felek akaratának esetlegesen fiktív volta, de jelen eljárásban semmilyen olyan objektív körülmény nem merült fel, ami a jognyilatkozatok valóságtartalma vonatkozásában a legkisebb kételyt is felvetette volna, hiszen az alapítók okiratai rendelkezésre álltak, azok valódiságához kétség nem kapcsolódott, az eljáró felek személyesen megjelentek, azt követően, hogy más közfeladatot ellátó személytől – a közjegyzőtől – magukkal hozták az aláírási címpéldányokat, melyeket a közjegyzők adott esetben ugyancsak az adott személyek jelenlétében, okirataik leellenőrzése után állítottak ki. Az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok (tanú⁸ vallomása és a ország³ jogsegély adatai) semmilyen konkrét tény vagy adatot nem tartalmaztak ügyfele bűnösségére, ezzel szemben az általa nem értékelt bizonyítékok (Terhelt¹⁸ XVIII.r. vallomásai és a lefoglalásról készült feljegyzés) ártatlanságát támasztják alá, ezért felmentése indokolt.

[145] A büntetés enyhítését célzó másodlagos indítványa kapcsán azt fejtette ki, hogy a törvényszék által kiszabott büntetés, figyelemmel e cselekmények kisebb tárgyi súlyára és az enyhítő tényezők túlsúlyára, aránytalanul eltúlzott. Kérte, hogy a védence vonatkozásában becsatolt elmeorvosi, pszichológus szakértői véleményt a másodfokú bíróság okirati bizonyítékként értékelje, s ebből megállapítható, hogy magas vérnyomás megbetegedésben szenved, 2018. évben enyhe fokú szívkoszorúér meszesedést, LAD szűkületet, rekeszizom sérvet, kezdődő szürkehályogot diagnosztizáltak, továbbá jelen büntetőeljárásból kifolyólag szorongásos, depressziós tünetei is kialakultak, mely miatt gyógyszeres terápiára szorul. Hangsúlyozta még az időmúlás jelentőségét és azt, hogy a büntetőjogi felelősséget megállapító és felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó ítélet esetében a megindított és felfüggesztett fegyelmi eljárás folytán azt eredményezi, hogy a próbaidő leteltétől számított további három évig nem folytathatna ügyvédi tevékenységet, s ez idősebb korára figyelemmel az ügyvédi tevékenység folytatásának teljes ellehetetlenüléséhez vezetne. Azt is sérelmezte, hogy az ügyészség nem adott magyarázatot arra, hogy a cselekmény elkövetése óta eltelt rendkívüli idő ellenére miért tartja szükségesnek a szakmai és egzisztenciális ellehetetlenülését eredményező foglalkozástól eltiltást. Hangsúlyozta azt is, hogy a 18/2007 BK véleményben írtakra figyelemmel az indítványban szereplő jogi végzettséghez kötött foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabása egyébként is törvénysértő, mert a kialakult és következetes bírói gyakorlat szerint a jogi végzettséghez kötöttség foglalkozási ág, s az elkövetőt ezen belül egyes, szabatosan meghatározott munkakörből lehet csak eltiltani.

[146] Az előzetes mentesítésre érdemesség kapcsán azt adta elő, hogy ennek megítélésénél alapvetően a terhelt személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő, az, hogy a kiszabott büntetés mellett a társadalom védelme igényel-e a személyére háruló, a büntetett előlethez fűződő hátrányos következményeket. Márpedig Terhelt18 XVIII. r. vádlott 28 éve gyakorolja ügyvédi hivatását, a szakmai szabályokat maximálisan betartva, a terhére rótt bűncselekmény elkövetése előtt, és azóta is, két évvel áll a nyugdíjkorhatár előtt, a terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlya nem kiemelkedő, az elkövetési idő és a jogerős ítélet meghozatala között 15 év (az elévülési idő háromszorosa) telt el, melyek előzetes mentesítésben részesítését kellően megalapozzák.

[147] terhelt19 XIX.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan a cselekmények felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségekénti minősítését és büntetés helyett intézkedés, próbára bocsátás alkalmazását indítványozta.

[148] Elsődleges indítványa kapcsán arra hivatkozott, hogy bár ügyfele és a XVIII.r. vádlott valóban ismerték egymást, azonban ismertségük oka az volt csupán, hogy rokon szakmákban tevékenykedtek. Terhelt18 XVIII.r. vádlott ügyvédként cégalapításokkal is foglalkozott, míg védence székhelyszolgáltatással, kézbesítési megbízotti tevékenységgel foglalkozott. Mivel számos esetben utóbbi kötelező, előbbi pedig opcionális, többször ajánlották egymást. Ezen túlmenően semmilyen bizonyíték nincs arra vonatkozóan, hogy a XIX.r. embereket hajtott fel fiktív ügyvezetői szerepre. E körben egyetlen ügyvezető, egyetlen egyéb tanú sem ismerte a XIX.r. vádlottat, neve nem volt még csak ismerős sem annak ellenére sem, hogy ritka névvel rendelkezik és a vádirat szerint számos cégben érintett. Arra sem merült fel bizonyíték, hogy a XIX.r. terhelt nem valós kézbesítési megbízotti feladatokat látott el. E körben kifejezetten ezt cáfoló, valós eljárást alátámasztó megbízási szerződéseket, azok megszüntetését tartalmazó iratokat, vagy a megbízás tárgyát képező, kézbesítendő iratokat foglalt le a nyomozó hatóság. Az a körülmény pedig kiemelt figyelmet

érdemel, hogy védencét, az érintett cégek ügyvezetőit, valamennyi tanút, a vád szerinti bünszervezet tagjait is beleértve, az ügyben érintettek közül senki sem ismeri, mely körülmény is Terhelt18 XVIII.r. vádlottal fennállt legális munkakapcsolatát erősíti.

[149] Az eltérő minősítést célzó indítványát pedig arra alapozta, hogy cégalapítási ügyekben a jogszabályok szerint kizárólag ügyvéd járhat el, tehát kizárólag ügyvéd tevésezheti meg a cégbíróságot, mint a közokirat készítőjét. A cégeljárás szükséges kelléke azonban számos magánokirat (pl. alapító okirat). Amennyiben az ügyvezetőként megjelölt személy valójában úgy írja alá ezen dokumentumokat, hogy ezen tevékenységet ellátni nem akarja, úgy hamis magánokirat jön létre, az ügyvezetőként megjelölt személy tehát a korábbi Btk. 276. § szerinti magánokirat-hamisítás elkövetője, az ügyvéd, aki tudva a magánokiratok hamis voltáról ezeket a cégbírósághoz beadja, pedig közokirat-hamisítást követ el. E logika mentén, amennyiben a vádirati megállapítások, illetve tényállás bizonyítást nyert volna, védenca azzal, hogy több személyt arra bírt rá, hogy névleg vállaljon ügyvezetést, írjon alá ezzel kapcsolatos magánokiratokat, valójában magánokirat hamisítás vétségének felbújtója volt.

[150] Terhelt20 XX.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen védenca felmentését, másodlagosan a büntetésének jelentős enyhítését indítványozta.

[151] A felmentésre irányuló indítványa kapcsán mindenekelőtt azt szögezte le, hogy a Fellebbviteli Főügyészség is szükségesnek találta a XX.r. vádlottat érintően a bizonyítás kiegészítését, a titkos információgyűjtés részét képező lehallgatási anyag egy részének tárgyalás anyagává tételét, miáltal azt is elismerte, hogy ez a bűnösség megállapításához szükséges. Miután azonban az elsőfokú bíróság e bizonyíték kirekesztésére vonatkozó álláspontja helyes, ez máshoz, mint védenca felmentéséhez nem vezethet. Ezirányú jogkövetkeztetés levonását azonban más körülmények is megerősítik, így bár a törvényszék úgy foglalt állást, hogy a XX.r. vádlott bűnösségét (aki vallomást nem tett) azért lehet megállapítani, mert csak az ítéleti tényállásnak megfelelő, törvénytelen alapon folytathatta tevékenységét, ennek indokait, hogy mire alapozta e megállapítását, következtetését az elsőfokú ítélet nem tartalmazza. Arra sem utalt az elsőfokú ítélet, hogy amennyiben jogtalanok lettek volna ezek az átutalások, akkor a XX.r. vádlott miért bűnös e tevékenységben. A XX.r. vádlott ugyanis Terhelt1 I.r. vádlott megbízásából vállalta, hogy - off-shore cégein keresztül - utal pénzeket más cégek számára. Maga az ítélet tartalmazza, helyesen, hogy ezek az átutalások az eladók (és nem végleges eladók) felé történtek, tehát pénzügyileg teljesen helyesek, megalapozottak voltak. Így nem derül ki, hogy honnan kellett volna tudnia a XX.r. vádlottnak, miszerint ezen utalások mögött mások valamely jogtalan lépése, főleg bűncselekménye lenne. Azt is megjegyezte, hogy arra sem tért ki a törvényszék, mely okból tartja a XX.r. terheltet bünszervezetben résztvevő személynek. Arra is rámutatott, hogy az átutalásra felkérésnek többfajta, jogszerű alapja lehetett, akár annak is, hogy nem Terhelt1 I.r. vádlott, vagy cége utalt, hiszen a nemzetközi kereskedelemben, nemzetközi pénzügyi világban számtalanszor fordul ilyen elő a bonyolult szabályok miatt. Az a tény sem kell, hogy a XX.r. vádlott bűnössége felé mutasson, hogy off-shore cégeken keresztül tette ezt meg, hiszen ennek is számos, jogszerű, például pénztechnikai oka is lehet, lehetett. Más személy bevonása az utalásokba belföldön ugyanazon a jogszerű alapon történhetett, mint a XX. r. vádlott esetében. Arra is kitért, hogy az off-shore cégek vonatkozásában mai napig sem alakult ki olyan egyértelmű jogi álláspont, hogy létük és működésük jogszerűtlen lenne, legfeljebb egyes tevékenységeik lehetnek általában is azok. Ráadásul az off-shore cégekkel

kapcsolatos fellépések az utóbbi években kezdődtek meg, addig ilyen alapon se lehetett volna tudni, állítani tevékenységük bizonyos fokú szabálytalanságát.

[152] Terhelt21 XXI.r. vádlott védője a másodfokú eljárásban is fenntartott írásbeli fellebbezésében elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában a XXI.r. vádlott felmentését, harmadlagosan a bünszervezetben elkövetés mellőzése mellett a büntetés lényeges enyhítését, szabadságvesztés helyett pénzbüntetés kiszabását és a kiutasítás mellőzését, negyedlegesen pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

[153] Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan és törvényesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtést azzal a kiegészítéssel, hogy az védenec tekintetében már formailag sincs rendben, hiszen az orosz nyelvű beszélgetéseknek is csak magyar nyelvű anyaga található meg. Ez alapján pedig arra hívta fel a figyelmet, hogy a XXI.r. vádlott ellen kizárólag a lehallgatások alapján indult büntetőeljárás, a bizonyíték-láncolat alapjának hiányában nem marad a védenec bűnössége irányába mutató bizonyíték, így a vád alóli felmentése elkerülhetetlen. Azt is hangsúlyozta, hogy a XXI.r. vádlottnál tartott házkutatás során nem találtak bűncselekményre utaló adatot. A vádirat és az elsőfokú ítélet a XXI.r. vádlott terhére rótt cselekménnyel, magatartással kapcsolatban is csak feltételezéseket tartalmaz, melyekre vonatkozóan semmilyen kétséget kizáró bizonyítékra nem hivatkozott. A pontosan meg nem állapítható összegekben és bankszámlákon keresztül történő banki műveletek végzésének rögzítése már önmagában annyi bizonytalanságot tartalmaz, mely büntetőjogi felelősség alapját nem képezheti. Az sem nyert igazolást, hogy az elutalandó készpénz bűncselekmény elkövetéséből származott, s végképp nem merült fel adat, ilyenre a bíróság sem hivatkozott, mely a XXI.r. vádlott ezzel kapcsolatos tudattartalmát igazolta volna.

[154] Végképp nem volt számára értelmezhető, hogy a bünszervezetben részvételt a XXI.r. vádlottat érintően a törvényszék mely körülményekre alapozta, hiszen már a háromnál több személy részvételéről való tudomása, a hosszabb időre szervezettség és az összehangolt működés tekintetében sem jelölt meg konkrét bizonyítékot, s ilyen a védő ismerete szerint sincs.

[155] terhelt22 XXII.r. vádlott védője elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában védenec felmentését, harmadlagosan a bünszervezetben elkövetés mellőzését, illetőleg a cselekmény 1978. vi IV. törvény 303/A. § (1) bekezdése szerinti minősítését és a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

[156] Mindenekelőtt a védencével közölt megalapozott gyanú vonatkozásában azt rögzítette, hogy az abban írt cég77. céghez a XXII.r. vádlottnak semmilyen köze nem volt, egy cég77 cég77 bank2nál vezetett bankszámlája felett 1998-ig rendelkezett aláírási joggal mint résztulajdonos. Ily módon nyilvánvalóan előbbi cég nevében semmilyen utalást nem hajthatott végre személyesen, erre vonatkozóan nem is áll rendelkezésre semmilyen bizonyíték. Azt is kiemelte, hogy ügyfelét érintően már a vád is kizárólag a titkos információgyűjtés során rögzített telefonbeszélgetések tartalmára hivatkozott egyedüli bizonyítékként, így azok bizonyítékok köréből történő kirekesztése azt eredményezte, hogy semmilyen, a vád alátámasztására szolgáló bizonyíték nem maradt.

[157] Azon álláspontjának is hangot adott, hogy a vádiratban a XXII.r. terhelt terhére rótt magatartás oly mértékben elnagyolt, az nem tartalmazta a cselekmény pontos körülírását, annak időpontját, a bizonyítékokat, s ezen hiányosság pótlására sem került sor, s ez nem adhatott volna alapot a törvényszék részéről annak anyagi jogi értékelésére.

[158] Arra is utalt, hogy a vád védence terhére azt róttá, hogy adatokat továbbított e-mailen a XX.r. vádlott részére, illetőleg banki utalásról szóló igazolásokat az I.r. vádlott felé, tehát pénzügyi tevékenységet a vád szerint sem végzett. Ráadásul mindezt az ügyészség kizárólag arra alapozta, hogy az eljárás során a XXII.r. vádlott a II., a XX. és a XXIII.r. terhelttel való ismeretségét elismerte. Hivatkozott arra, hogy védencét érintően felmerült egyéb bizonyítékok (házkutatás, lefoglalás, informatikai szakértői vélemény) sem szolgáltak a XXII.r. vádlott bűnelkövetését igazoló bármilyen adattal.

[159] Megjegyezte, hogy a XX. r. vádlott és a XXII. r. vádlott korábbi kapcsolatából egyenesen következett az, hogy az ügyek részfeladatainak intézésében ez alkalommal is részt vett. A swift másolatok küldéséből nem lehetett arra következtetnie, hogy az átutalt összegek más, előtte nem ismert gazdasági társaságok nem törvényszerű tevékenységből származnak. Erről még Terhelt20 XX.r. vádlottól sem szerezhette tudomást; ezt még a vádirat megfogalmazása is megerősíti, mely szerint „a nyomozás során ismeretlenül maradt egyéb cégek és bankszámlák mellett a cég77., a cég32 és a cég31 offshore cégek bank2nál vezetett bankszámláin keresztül történtek az utalások”. A XXII. r. vádlott tehát sem a magyarországi céghálózatot, sem a külföldi bejegyzésű cégek tevékenységét nem ismerte. Ezért tudatilag nem törekedhetett arra - még közvetett módon sem - hogy ezeknek a cégeknek a nem legális tevékenységét elősegítse. Ily módon a XXII. r. vádlott cselekménye ugyan a XX. r. vádlotthoz köthető, de bűnsegédként az elkövetői körbe való bevonása a megismert cselekménye mellett túlzott és nem is indokolt. Tekintettel arra is, hogy a XX. r. vádlott valós szándéka és indítéka sem volt megismerhető az eljárás alatt, egyéb üzleti tevékenységét sem lehetett megismerni a büntetőeljárás folyamán, arra vonatkozóan még következtetést vagy valószínűsíthetőséget sem lehetett megfogalmazni.

[160] Értelmezhetetlennek és logikailag is hibásnak találta azon elsőfokú ítéleti megállapítást, mely szerint Terhelt20 XX.r., terhelt21 XXI.r., terhelt22 XXII.r. és terhelt23 XXIII.r. vádlottak tekintetében az állapítható meg, hogy ezek az elkövetők a vádbeli bűnszervezethez lazán kapcsolódó, de önmagában is szervezett tevékenységet fejtettek ki, miután bűnszervezetnek lazán tagja lenni nem lehet. Ezzel összefüggésben ismételt hangsúlyozta, hogy a XXII. r. vádlott az eseményekben kifejtett résztvevénysége a XX. r. vádlott tevékenységéhez kapcsolódott. Így e tekintetben sem lehetett teljesen tisztában az eseményekkel, miután Terhelt20 XX.r. vádlott évek óta szerteágazó üzleti tevékenységet folytatott (cégeinek kereskedelmi tevékenysége volt, tőzsdei ügyleteket hajtott végre, cégei egymásnak kölcsönöket nyújtottak, illetve egymásnak garanciákat adtak), s emellett védence a pozíciójából a tevékenység hátterére semmilyen módon nem láthatott rá. Arra is rámutatott, hogy a XXII. r. vádlott cselekménye nagyon rövid időre szűkíthető le; cselekményéből különösebb konspirativitás sem állapítható meg. Ezért, álláspontja szerint terhelt22 XXII.r. vádlott nem volt a bűnszervezet tagja, és így emiatt a súlyosabb büntetőjogi következmények alkalmazása nem is indokolható kellő alapossággal.

[161] A büntetés kiszabásával kapcsolatban azt adta elő, hogy a törvényszék ténylegesen nem értékelte kellő súllyal, hogy védenca 15 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, hiszen az általa kiszabott büntetés sem a speciális, sem a prevenciók célokat nem szolgálja, s ráadásul a belső arányosság követelménye is sérelmet szenvedett.

[162] Terhelt²³ XXIII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodsorban a védenca (bűncselekmény, vagy bizonyítottság hiányában történő) felmentését vagy tévedés jogcímén a büntetőeljárás megszüntetését, harmadsorban a büntetés enyhítését, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

[163] Hosszan részletezte azt is, hogy a vádirat hiányosan, a végindítvány pedig egyáltalán nem tartalmazta a bizonyítási eszközök megjelölését, valamint azt, hogy azok mely bizonyítandó tény bizonyítására szolgálnak, így a törvényszék részéről az eljárás megszüntetésének lett volna helye.

[164] Ugyanakkor arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság is adós maradt annak indokával, hogy a XXIII.r. vádlott bűnösségét mely bizonyítékokra alapozta, s a XXIII.r. terhelt Terhelt¹ I.r. vádlott által is alátámasztott érdemi védekezésével szemben, mely szerint alkalmoszerű fordítási tevékenységen túl másban nem vett részt, semminemű cáfolatot nem hozott fel. A tanúvallomások és az általánosságban hivatkozott okirati bizonyítékok (bankszámla kivonat, cégadatok, lefoglalt iratok) alapján sem követhetők a tényállásban a XXIII.r. vádlott vonatkozásában rögzített tények (főként tudati tények) megállapításához vezető logikai folyamat, tekintve, hogy egyikben sem szerepelt a XXIII.r. vádlott neve. Adós maradt annak indokával, hogy a XXIII.r. vádlott kapcsolattartó szerepét, a bűnszervezet működésében való részvételére vonatkozó megállapításokat mely bizonyítékokra alapozta. A védő azt is kifejtette, hogy ilyen bizonyítékok hiányában védenca felmentésének van helye, hiszen az előbbieken hivatkozott bizonyítékok tartalma, mely a XXIII.r. vádlott nevét sem említi, egyértelműen ártatlanságát igazolja.

[165] Kitért arra is, hogy a bűnszervezet megállapításához szükséges kritériumok (hosszabb időre szervezettség, összehangoltság stb.) a XXIII.r. vádlott vonatkozásában nem teljesültek.

[166] Az enyhítésre irányuló indítványa kapcsán hivatkozott még a belső arányosság sérelmére, a rendkívüli időmúlásra, védenca rendezett életvitelére és arra, hogy krónikus szisztémás reumatológiai betegségben szenved, mely állandó felügyeletet, gondozást igényel.

[167] A XXIII.r. vádlott védője a fellebbviteli főügyészség indítványára tett írásos észrevételében a BH.2016.8.200 számú jogesetből idézett, s mutatott rá arra, hogy a XXIII.r. vádlott vonatkozásában a titkos adatszerzés felhasználásának feltételei nem teljesültek. Ezen túlmenően kifogásolta, hogy a lehallgatási anyagból nem tisztázott, miért nem szó szerinti jegyzőkönyvek készültek, a kivonatok nem tekinthetők hitelesnek, mert az elemző tiszt szubjektív megítélését tükrözték, s az sem állapítható meg, hogy milyen nyelven folyt a beszélgetés a nem magyar állampolgárok esetében, s ki, milyen fordítást végzett, továbbá a telefonszámok nem teljesen azonosítottak. Sérelmezte, hogy a vád szerint a XXIII.r.

vádlotthoz kötött telefonszámnál az sem nyert igazolást, hogy azt ő használta. Azt a fellebbviteli főügyészségi álláspontot sem osztotta, hogy a titkos információgyűjtés során rögzített beszélgetések tárgyalás anyagává tétele a másodfokú eljárásban pótolható lenne.

[168] terhelt²⁷ XXVII.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában a védence felmentésére tett indítványt. Utalt ügyfele védekezésére, melyben tagadta a bűnösségét azzal, hogy a kérdéses számlák valós gazdasági tevékenységet takartak, valamint Terhelt⁵ V.r. terhelt ezt alátámasztó nyilatkozataira is. Ezt követően citálta az elsőfokú ítélet 130. oldalának harmadik bekezdésében írtakat, mely arra vonatkozott, hogy az adóalany társaságokkal közvetlen kapcsolatban levő cégek egy része biztosan végzett valós gazdasági tevékenységet is, s ez alapján mutatott rá arra, hogy a törvényszéknek vizsgálni kellett volna, hogy mely cégek voltak azok, amelyek végeztek valós gazdasági tevékenységet, s hogy ezek közé tartozott-e Terhelt²⁷ XXVII.r. vádlott irányítása alatt álló cég²¹, ahogy azt is, hogy az adóalany gazdasági társaságokkal milyen gazdasági tevékenységet folytatott, s meg kellett volna ennek tükrében indokolnia, hogy mely ügyletek, számlák, mely okok miatt minősülnek fiktívnek. Márpedig a vádhatóság nem tudott olyan kétséget kizáró bizonyítékkal szolgálni, mely alapján védence bűnösségét meg lehetne állapítani, illetőleg a törvényszék sem indokolta meg, azon következtetését, hogy a XVII.r. vádlott által vezetett cég által kibocsátott kérdéses számlák mögött gazdasági tevékenység nem volt.

[169] Terhelt¹⁵ XV.r. vádlott védője írásban benyújtott észrevételében az elsőfokú ítélet védence tekintetében történő helybenhagyását indítványozta. Nem értett egyet az ügyészség bünszervezetben elkövetés megállapítását és a büntetés súlyosítását célzó indítványával, az e körben felhozott érveivel.

[170] Kúriai döntésre hivatkozással, melyben a felülvizsgálati tanács azt szögezte le, hogy a bünszervezet tevékenységéhez alkalmoszerűen csatlakozó kívülálló cselekményét nem lehet bünszervezeti elkövetésként értelmezni, s hogy a bünszervezet tagjaként elkövetett magatartás mindkét szabályozást tekintve csak annak az elkövetőnek róható fel, aki a bünszervezet feladatmegosztáson, alá-fölérendeltségre épített módon kialakított szervezetében a szervezetet ismerve, annak tagjaival állandó kapcsolatban együttműködve fejtett ki tevékenységet. Azt hangsúlyozta, hogy jelen eljárásban nincs információ arra, a nyomozóhatóság nem szerzett be bizonyítékot annak vonatkozásában, hogy a XV.r. vádlott egy hosszabb ideje működő szervezet tagja, ahol tisztában van a résztvevő személyek kilétével, hierarchikus viszonyukkal és annak tagjaival állandóan együttműködve fejtette ki cselekményét.

[171] Tekintettel arra, hogy a bünszervezetben való részvétel fenti ismérvek alapján semmilyen módon nem bizonyított, a XV.r. vádlott nem vált a bünszervezet tagjává, mivel ehhez a szervezetbe történő tényleges betagozódás a szervezet belső működésének ismerete és az abban való aktív részvétel szükséges. Az elsőfokú bíróság pontos indokolással vezette le, hogy védence vonatkozásában a bünszervezetben való részvétel miért nem állapítható meg.

[172] Emellett azt hangsúlyozta, hogy a XV.r. terhelt személyi körülményeire és főként a 15 éves időmúlásra figyelemmel a büntetés súlyosítása indokolatlan.

[173] terhelt17 XVII.r. vádlott védője írásban benyújtott észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[174] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlansági hibában nem szenved, azt a törvényszék kellőképpen megindokolta, a bizonyítékokat, vádlotti vallomásokat egyenként és összességében mérlegelte, egymással összevetette, így alakította ki az ítéleti tényállást. Márpedig a másodfokú eljárásban a bizonyítékok újraértékelésére, felülmérlegelésére nincs lehetőség, hiszen az a felülmérlegelés tilalmába ütközik. Az ítélet függetlenül attól, hogy 27 vádlott cselekményéről döntött, kellő részletességgel megindokolt, nem terjengős, és a szükséges mértékben részletezte a bíróság álláspontját a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban. Álláspontja szerint kellő terjedelemben foglalkozott védenca magatartásával, személyi körülményeivel, az általános és a speciális prevenció elérése érdekében az 56/2007. BK véleményben foglaltak alapján is különösen jelentős az időmúlás súlyát is megfelelően vette figyelembe. Ezidő alatt védenca már azzal is igazolta azt, hogy soha többet nem szeretne bűncselekményt elkövetni, hogy az elmúlt időszakban, azaz 14 év alatt sem indult vele szemben újabb eljárás. A törvényszék kellő súllyal és nyomatékkal értékelte a XVII.r. vádlott magatartását, személyi körülményeit, ilyen időtávlatú eljárás során a kiszabott büntetés elnére maximális célját.

[175] Az ügyész a nyilvános ülésen - a titkos információgyűjtés során rögzített beszélgetések egy részének lejátszására/ismertetésére tett bizonyítási indítványa elutasítását követően - írásos indítványát IX.r. vádlott kivételével fenntartotta. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság által hivatkozott és értékelt bizonyítékok alapot nyújtanak az indítvány szerinti döntés meghozatalához. Terhelt9 IX.r. vádlott vonatkozásában viszont a titkos információgyűjtés adatainak hiányában marasztaló döntést eredményező megalapozott tényállás megállapítására nincs mód, ezért esetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

[176] A nyilvános ülésen I., II., III., IV., V., VI., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII. és XXVII.r. vádlottak védői perbeszédüket a fentiekben részletezett fellebbezés indokolásokkal, észrevételekkel egyezően terjesztették elő, az írásbeli beadványban foglaltakat fenntartva, összefoglalva vagy megismételve.

[177] Terhelt9 IX.r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Maradéktalanul egyetértett az elsőfokú ítélettel, az abban foglalt megállapításokkal, a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékok köréből történő kirekesztésével és azon következtetéssel is, miszerint a IX. r. vádlott vallomásaival szemben semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre, így más, mint felmentő rendelkezés, nem születhetett.

[178] Terhelt24 XXIV.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, figyelemmel arra, hogy álláspontja szerint a fellebbviteli főügyészési indítványban kifejtettek nem foghatnak helyt, miután a másodfokú eljárás során semmi olyan tény, körülmény nem merült fel, amely alapján a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéletet meg kellene változtatnia.

[179] Terhelt25 XXV. és Terhelt26 XXVI.r. vádlottak védője a nyilvános ülésen, egyetértve az elsőfokú bíróság ítéletével, a tényállás megállapítással, az abból levont következtetésekkel, az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ügyészi fellebbezés hivatkozásaival kapcsolatban egyrészt kifejtette, hogy a titkos információgyűjtés anyagának bizonyítékok köréből történő kirekesztése helyes volt, ezzel összefüggésben csatlakozott a védőtársai által elmondottakhoz, míg védencei esetében az sem foghat helyt, hogy gazdálkodó szervezet önálló intézkedésre jogosult dolgozói lettek volna, hiszen Terhelt25 XXV.r. vádlott pénztárosként, Terhelt26 XXVI.r. vádlott pedig számlaügyintézőként dolgozott és dolgozik jelenleg is.

[180] Terhelt2 II.r., Terhelt9 IX.r., Terhelt13 XIII.r., Terhelt16 XVI.r. vádlott a nyilvános ülésen felszólalni nem kívánt, védője által elmondottakhoz csatlakozott, Terhelt6 VI.r. vádlott pedig felszólalásában a fentebb már részletezett tartalmú beadványában foglaltakat ismételte meg.

[181] A kétirányú fellebbezések valamennyi vádlott esetében hatályon kívül helyezést eredményezően bizonyultak alaposnak.

[182] A másodfokú bíróság a kétirányú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítélet és azt megelőző bírósági eljárás felülbírálata során, figyelemmel az ügyészség tényállást, minősítést és egyes terhelteknél a felmentést is támadó fellebbezésére, a vádlottak és védők jogorvoslati nyilatkozatának felmentést is célzó tartalmára, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján járt el.

[183] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezés visszavonására figyelemmel, ezt sérelmező jogorvoslati nyilatkozat hiányában ugyanakkor a felülbírálat a Be. 590. § (8) bekezdése értelmében nem terjedt ki a Terhelt2 II.r., Terhelt3 III.r., Terhelt7 VII.r., terhelt11 XI.r., Terhelt18 XVIII.r., terhelt19 XIX.r. vádlottat érintő (rész)felmentő rendelkezésekre.

[184] A felülbírálat keretében az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során a hatályos perrendi szabályokat alapvetően betartotta, ugyanakkor a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének hiányosan tett eleget. Az ítéltábla a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében írt feltételen eljárási szabálysértést nem észlelt, ugyanakkor maradéktalanul helytállónak találta a Be. 609. § (1) bekezdés, illetőleg (2) bekezdés d) pontjában írt relatív eljárási szabálysértésre történt védelmi hivatkozást, s így azt is, hogy az indokolási kötelezettség elmulasztása a törvényszék részéről olyan fokú, mely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, s ekként valamennyi terheltet érintően az ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezte.

[185] Szükséges még előrebecsátani, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás egy részét még az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban korábbi Be.) míg más részét már új eljárási törvény, azaz a 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) szerint folytatta le. Tekintettel arra, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, még a korábbi eljárási törvény szerint végzett cselekmény akkor is érvényes, ha azt e törvény másként szabályozza, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által elvégzett eljárási cselekmények törvényességét az annak időpontjában hatályos büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján vizsgálta. S ennek értelmében az

állapítható meg, hogy a 2018. július 1. napját megelőző határnapokon a korábbi Be. rendelkezéseit a bizonyítási eljárással összefüggésben lényegében megtartotta, az e napokon kihallgatott vádlottak figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént.

[186] A Be. 2018. július 1.-i hatályba lépését követően a Be. 10.§ (1) bekezdés 3/f) pontjára figyelemmel gazdálkodással összefüggő kiemelt gazdasági bűncselekmény miatt indult ügyet a 13.§ és a 868.§ (2)-(3) bekezdésének figyelembevételével törvényesen folytatta ülnökök közreműködésével.

[187] A törvényszék a 2019. május 13.-i tárgyalási határnapon a tárgyalást a bíró személyében történt változás okán a korábbi Be. 518. § (3) bekezdésével összhangban ismételte meg az addigi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetése útján. Kétségtelen, hogy e határnapra a XXV. és a XXVI.r. vádlott védője késve érkezett, s így a jegyzőkönyvek ismertetése során, sőt Terhelt25 XXV.r. vádlott kihallgatásának elején nem volt jelen. Ugyanakkor e körülményt észelve, a törvényszék összefoglalta az addigi eseményeket, s ekként a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerinti abszolút hatályon kívül helyezési ok fel sem merülhetett. S tekintve, hogy a korábbi tárgyalásokon a XXIV. és a XXV.r. vádlott cselekményét nem érintő VI.r. vádlott kivételével a többi terhelt nem kívánt vallomást tenni, így az I.r. vádlott védője által felhozott körülmény, hogy a jegyzőkönyvek, és gyanúsítottai vallomások ismételt felolvasására a XXV. és a XXVI.r. védő megjelentését követően nem került sor, az ügy érdemét nem érintette.

[188] Az sem vetett fel aggályokat, hogy a XXI.r. vádlott védője a tárgyalás anyagának megismétlése során nem volt jelen, tekintve, hogy a korábbi határnapokon védence szabályszerű idézésére, bizonyítás felvételére nem is került sor. (Megjegyzi egyébként az ítéltábla azt is, miszerint fenti ok Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában nyilvánvalóan nem állt fenn, így azok rá vonatkozóan hatályon kívül helyezést helytállóságuk esetén sem eredményezhettek volna.)

[189] Törvényesen fogadta el az elsőfokú bíróság a 2019. május 13.-i tárgyaláson II., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XV., XVII., XIX., XXII., XXV., XXVI.r., s bár a jegyzőkönyvben nem rögzítette, de a csatolt nyilatkozatokból kitűnően XVIII.r., a 2019. május 17.-i határnapon XXIII.r., , XXI.r. vádlott 2019. május 30.-i keltezésű, a 2019. szeptember 4.-i határnapon XIV.r., XXIV.r., XXVII.r., a 2019. október 9.-i határnapon I.r., III.r. vádlott, V.r. vádlottnak a 2019. november 21.-i keltezésű nyilatkozatban, a 2020. január 29.-i határnapon VI.r. vádlottnak a tárgyalásról való jelenlét jogáról történő lemondását is, annak ellenére, hogy a jegyzőkönyv nem tartalmazta, hogy „a tárgyalásról való jelenlétről lemondás lehetőségéről” illetve „a tárgyalásról való lemondás szabályaira” vonatkozó kioktatás pontosan mely eljárási rendelkezések ismertetését foglalta magában, s ezáltal az kiterjedt-e a kézbesítési megbízott feladataival kapcsolatos Be. 430. §-ra. Ez utóbbi ismerete ugyanakkor a jegyzőkönyvek mellékletét képező kézbesítési megbízotti meghatalmazást igazoló okiratból egyértelműen kitűnik. Megfelelően járt el az elsőfokú bíróság a XIII.r. vádlott vonatkozásában, aki tárgyalásról lemondó nyilatkozatát 2020. január 29.-i határnapon visszavonta.

[190] A csatolt írásbeli vallomásra figyelemmel a törvényszék a Be. 431. § (2) bekezdés utolsó fordulatával összhangban rendelkezett, amikor a 2019. november 25.-i

határnapon Terhelt18 XVIII.r. vádlottat a tárgyaláson való részvételre kötelezte, s maradéktalanul megfelelt az eljárási szabályoknak az is, hogy a XVIII.r. terheltet érintő bizonyítás lefolytatását követően a 2019. november 29.-i határnapon a XVIII.r. vádlott ismételt távollétéhez való hozzájárulásáról alakszerű határozatot hozott.

[191] Nem alapos az I.r. vádlott védőjének a védencét egyébként nem érintő azon hivatkozása, miszerint Terhelt21 XXI.r. vádlott vonatkozásában, figyelemmel arra, hogy a bíróság előtt egy alkalommal sem jelent meg, s a vádirat kézbesítése sem történt meg részére, a jelenlét jogáról való lemondás feltételei nem álltak fenn. Egyrészt ezen állítás az iratok tartalmával ellentétes, miután a XXI.r. vádlott 2019. május 30.-i nagykövetség konzulja által ellenjegyzett nyilatkozata az orosz nyelvű vádirat 2019. május 20. napján történt átvételére utalást egyértelműen tartalmazta. Ezen túlmenően a Be. 875. § (1) bekezdésében írt átmeneti rendelkezésére is figyelemmel előkészítő ülés tartásának az ügyben nem volt helye, s az I.r. védő által megfogalmazott korlátozás a Be. 430. § (1) és (2) bekezdésben írtakból nem vezethető le, így, hogy a vádlott a tárgyaláson való jelenlét jogáról a vádemelés után bármikor lemondhat, ha védővel rendelkezik és a védőt megbízza a kézbesítési megbízotti feladatok ellátásával, e jog gyakorlása tehát nem tehető függővé attól, hogy a tárgyaláson korábban megjelent, kihallgatása megtörtént-e.

[192] A 2018. július 1. napját követően tartott tárgyalási határnapon felvett bizonyítás során is minden releváns eljárásjogi rendelkezést megtartott, a kihallgatott vádlottak, tanúk figyelmeztetése szabályosan megtörtént, s törvényesen került sor egyes tanúk vallomásának felolvasására, ismertetésére is.

[193] A törvényszék az okiratokat, iratokat is tárgyalás anyagává tette, a szakértői véleményeket hasonlóképpen ismertette, s szakértő4 szakértő tárgyaláson való meghallgatására is a Be. 529. §-ában írtaknak megfelelően került sor.

[194] A 2019. szeptember 25. napján kelt 222. sorszámú, a XVIII.r. vádlott vonatkozásában orvos-, elmeorvos-, pszichológus szakértői vélemény beszerzését elrendelő, szakértőt kirendelő végzés kapcsán azonban észlelt az ítéltábla az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabálysértést, miután az nem tartalmazta az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény 45. § (2) bekezdés a)-n) pontjában felsoroltak közül az adott ügyben is releváns valamennyi szükséges elemet [kiemelve ezek közül az mb) és mc) alpontot, azaz a szakértőhöz intézett figyelmeztetést arra vonatkozóan, hogy amennyiben hamis szakvéleményt ad, a Büntető Törvénykönyvbe ütköző cselekményt követ el, amely büntetőjogi felelősségre vonást von maga után és az igazságügyi szakértői tevékenységére vonatkozóan az igazságügyi szakértő esküt tett, az esküben foglaltakat köteles megtartani].

[195] Az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabálysértés még, hogy a Be. 549. § (4) bekezdéséből, illetőleg a Be. 551. § (1) bekezdésében írtakkal ellentétesen a rendelkező rész tárgyaláson történő kézbesítésére a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét követően került csak sor, s a jegyzőkönyvből az sem tűnik ki, hogy a jelenlevő kézbesítési megbízottak részére külön példány átadása megtörtént-e.

[196] További hiányosság, hogy az elsőfokú bíróság az ítélethirdetésen jelen nem levő XXI.r. vádlott védője részére a rendelkező részt nem kézbesítette, csak utóbb a vádlott részére lefordított rendelkező rész kézbesítése történt meg a védő, mint kézbesítési megbízott részére.

[197] Észlelte még az ítéltábla, hogy a törvényszék a cég²⁷ és a cég⁸ nevében kirendeléssel eljáró ügyvédnek az elsőfokú ítélet rendelkező részét nem kézbesítette, részére e cégek vonatkozásában a vagyoneklobzás intézkedést alkalmazó rendelkezése ellen jogorvoslati jogot nem biztosított.

[198] Nem alapos ugyanakkor I.r. vádlott védőjének a XX.r. vádlott hirdetményi idézéseinek szabályszerűségét megkérdőjelező állításain keresztül a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontjában írt abszolút hatályon kívül helyezési okra történt hivatkozása sem. Amellett, hogy ez az I.r. terhelt tekintetében érdemi jelentőséggel nem bír, nem is ténszerű, a XX.r. vádlott részére ugyanis a 2020. február 17.-i tárgyalási hatánapra szóló idézés hirdetménye elektronikusan 2020. január 30. napján kifüggesztésre került, s az idézés szabályszerű kézbesítését nem befolyásolta a tárgyalási időközre vonatkozó szabályok megszegése, ez feltétlen eljárási szabálysértést nem eredményez.

[199] Foglalkozott a másodfokú bíróság az V.r. vádlott védőjének a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontjában írt hatályon kívül helyezési ok megvalósulását az I. és V.r. vádlott közötti érdekellentét, s így a közös védő részvételének törvénysértő voltán keresztül támadó okfejtésével, azonban ezt sem találta alaposnak.

[200] A Be. alapvető rendelkezései rögzítik a terhelt szabad védőválasztáshoz fűződő jogát (3. § (2) bekezdés), csakúgy mint a vád, védelem és ítékezés elkülönültségét (5. §). Miután a védő kizárására vonatkozó bírósági döntés értelemszerűen beavatkozást, korlátozást jelent a terhelt védőválasztásához fűződő alapvető jogába, így arra csak kivételes, törvényben szabályozott esetekben kerülhet sor. E törvényben rögzített kizárási okok, s ezen belül a védő által felhívott a Be. 43. § (1) bekezdés c) pontja, illetőleg (2) bekezdés szerinti érdekellentét megállapítása kizárólag tényeken alapulhat. Márpedig konkrét tény, melyből az I. és V.r. vádlott közötti érdekellenétre következtetés lett volna vonható, a védő nem jelölt meg, s ilyen az eljárás adataiból sem tűnik ki. Annak megítélése pedig, hogy a közös védő által megválasztott védekezési taktika mennyire volt hatékony, a bíróság kompetenciáján kívül esik, abban a Be. 5. §-ában írt eljárási feladatok megoszlásának sérelme nélkül állást nem foglalhat, ekként az alapján védő kizárására nem kerülhet sor.

[201] Nem foghatott helyt az V.r. vádlott védőjének a magánokirat-hamisítás vétsége, míg a XIII.r. vádlott védőjének a vesztegetés büntetése tekintetében az elévülésre történt hivatkozása. Előbbinél az emelendő ki, hogy az adócsalás „való tény elhallgat” fordulatára figyelemmel, az évtizedes, következetes bírói gyakorlattal egyezően, az adócsalás elkövetésének nem feltétlen és szükségszerű eszközcsalekménye a valótlan tartalmú adóbevallás benyújtása (felhasználása), ekként a költségvetést károsító és a közbizalom elleni bűncselekmény alaki halmazata valóságos. Márpedig a gyanúsítás szövege a valótlan tartalmú bevallásokra utalást, s ekként a magánokirat-hamisítás vétsége törvényi tényállási elemeit tartalmazta. Arra is rámutat a másodfokú bíróság, hogy az ügyben a nemzetközi bűnügyi jogsegélyre figyelemmel a büntetőeljárás felfüggesztésére került sor, melynek ideje alatt az elévülés nyugodott.

[202] Utóbbinál, a XIII.r. védő érvelésével szemben nem a vádiraton feltüntetett keltezésnek, hanem a vádiratra és a kezdő iratra bélyegzett dátumnak van jelentősége, mert ez utóbbi igazolja a vádirat bírósághoz való benyújtását, annak időpontját. Márpedig az elévülést megszakító intézkedés, a vádemelés, mely az ügyészség által a vádirat bírósághoz való benyújtásával történik meg (Be. 421. § (1) bekezdés). Az csak a teljesség érdekében jegyzi meg az ítéltábla, miszerint a vádirat közlésével (a vádlottak, így a XIII.r. vádlott és védője részére a vádirat felhívással együtt történt kézbesítésével) a tárgyalás kitűzése előtt is történt még elévülést megszakító bírói intézkedés.

[203] Az érdemi felülbírálatot nem a fentiek, hanem az elsőfokú bíróság részéről az indokolási kötelezettség megsértése és a tényállás (teljes) felderítetlensége zárta ki.

[204] Az indokolási kötelezettség adott ügyet érintő hiányosságainak kifejtése előtt a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti hatályon kívül helyezési ok és a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak elemzése, értelmezése szükséges.

[205] A Be. 561. § (3) bekezdés d) pontja értelmében az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a bíróság döntését alapozta, valamint annak indokolását, hogy a bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért vagy miért nem fogadott el. Ezen eljárásjogi rendelkezés értelmezése, tartalommal kitöltése során az Alaptörvény vonatkozó rendelkezéseit, sőt az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ezzel kapcsolatos gyakorlatát sem lehet figyelmen kívül hagyni.

[206] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. A bíróságok indokolási kötelezettségéből a felek által felhozott minden észrevétel egyenkénti megcáfolási kötelezettsége, illetőleg a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása nem vezethető le, de az indokolásnak az ügy érdeme szempontjából releváns tényekre ki kell terjednie. (7/2013 (III.1.) AB határozat, 3032/2019 (II.13.) AB határozat, 30/2014 (IX.30.) AB határozat, 3159/2018 (V.16.) AB határozat).

[207] Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 6. Cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak

megalapozottságát illetően. Az EJEB az indokolt bírói döntéshez való jogot az Egyezmény 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog részének tekinti. E jog pontos tartalma az EJEB elmúlt évtizedek során számos döntésében kimunkált, széleskörű gyakorlatából olvasható ki. E körben az EJEB kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes bírósági döntéshozatalnak, másrésztől erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.). Az EJEB következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.). Az EJEB olvasatában az adott bírói döntés természete és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégti ki az indokolási kötelezettség egyezménybeli követelményét. Ebből következően az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.). Éppen ezért elképzelhető, hogy valamely részletkérdésre vonatkozó indokolás teljes elmaradása nem, míg egy lényegesebb kérdésre vonatkozó hiányos indokolás viszont az Egyezmény 6. Cikkében biztosított jog megsértését idézi elő. Az EJEB az indokolások fogyatékoságának foka tekintetében kijelölte azt a határvonalat, amely elválasztja az Egyezménynek megfelelően indokolt határozatokat az Egyezményt sértő hiányos vagy fogyatékos indokolást tartalmazó határozatoktól. Ennek során elvi éllel szögezte le, hogy az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; *García Ruiz kontra Spanyolország*, 30544/96.; *Hirvisaari kontra Finnország*, 49684/99.; *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.). Ugyanakkor azt is elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91. *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; *Ilyadi kontra Oroszország*, 6642/05.).

[208] Az Egyezmény jogvédelmi rendszerében a bírói döntéseknek a tisztességes eljárás által megkövetelt indokolása iránti igény egyfelől szoros összefüggésben áll a jogorvoslathoz fűződő joggal, ugyanis e jog hatékony gyakorlására kizárólag a bíróság döntését alátámasztó indokok ismeretében nyílik valódi lehetőség (*Baucher kontra Franciaország*, 53640/00). Másfelől szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja (*Shala v. Norvégia*, 15620/09). Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.

[209] Ez alapján értelmezve a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában foglaltakat, leszögezhető, miszerint elvárás, hogy a ténymegállapító elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során valamennyi a tényállásban szereplő jelentős tény vonatkozásában adjon számot arról, hogy azt mely bizonyíték alapján állapította meg, s amennyiben valamely tényállítás közvetlenül a bizonyítékokra nem vezethető vissza, azon logikai folyamatról is,

melynek során a végső következtetésekig eljutott. Emellett értelemszerűen foglalkozni szükséges a vádlott(ak) védekezésének releváns részeivel, annak elfogadására/cáfolatára illetőleg indokaira ki kell térni, s ugyanígy a szavahihetőség vizsgálatát a tanúk esetében objektív (ellenőrizhető) mérce alapján kell elvégezni. S bár közvetlenül nem a bizonyítékra utal, az ügyészség és a védelem ezzel kapcsolatos, a büntetőjogi felelősség szempontjából jelentős álláspontjára és érveire reagálni kell, főként, ha a bíróság attól eltérő álláspontra helyezkedett.

[210] Az ítéltábla arra is felhívja a figyelmet, hogy az eljárási törvény idézett rendelkezése bizonyíték és nem bizonyítási eszköz megjelöléséről szól. A bizonyítási eszköz a bizonyíték forrása, míg a bizonyíték a bizonyítási eszközből származó tény, adat. Nem elég tehát általánosságban a tanúvallomásokra, okirati bizonyítékokra, azok elvetésére, elfogadására hivatkozás annak kifejtése nélkül, hogy a bizonyítási eszközből mely tartalmi elem, adat bírt jelentőséggel, s abból/azokból mely büntetőjogilag releváns tényállításra vonható következtetés. A bírói bizonyítékértékelés egy bonyolult gondolati folyamat, amelyben a logika szabályai, és a bírói szubjektum (a logikán túl egy bizonyíték meggyőző ereje az adott bíró számára – amelyben az élettapasztalatnak, a pszichikumnak, a bíró személyiségének is jelentősége lehet) is komoly szerepet játszik. Az indokolási kötelezettség ebből a megközelítésből ekként azt is jelenti, hogy a bírói meggyőződésnek az ítélet indokolásból egyértelműen tükröződnie kell, ez egyben a törvényesség biztosítója is: ebből válik ellenőrizhetővé a bizonyítékértékelés szabályainak megtartása, és ez képezi korlátját a bizonyíték-értékelés szabadságának is.

[211] A Be. 609. § (1) és (2) bekezdés d) pontja szerint a másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatálon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítja, ha a feltétlen eljárási szabálysértések között fel nem sorolt, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a minősítésre, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, s ilyennek tekinthető egyebek mellett az is, ha a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény Btk. szerinti minősítése vagy a büntetés kiszabása illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem vagy csak részben tett eleget.

[212] Figyelemmel arra, hogy az idézett rendelkezés a Be. 592. §-ától és a teljes megalapozatlanság következményeire vonatkozó Be. 610. §-ától függetlenül került elhelyezésre, szabályozásra, előrebocsátható, miszerint az indokolási kötelezettség megsértése a hatályos perjogban a teljes megalapozatlanságtól élesen elváló, önálló hatályon kívül helyezési ok. Már ebből is következik, hogy az indokolási kötelezettség a ténymegállapító tevékenység hibáin kívül eső olyan eljárási hiba, amelyet a megalapozottságtól külön kell vizsgálni, a kettő közötti összefüggés tehát nem szükségszerű. E törvényi megoldás az addigi bírói gyakorlattal (amely a megalapozatlansági okokkal mindig együtt kezelte az indokolás elmulasztását is) kívánt szakítani, és az indokolási kötelezettség hatályon kívül helyezést eredményező megszegését határozottan elkülönítette a megalapozatlanságtól, amely ettől kezdve a hatályon kívül helyezés önálló törvényi oka. Ebből az következik, hogy a tényállásra vonatkozó indokolás – annak súlyos elégtelensége vagy alapjaiban hibás volta – önmagában is akadályát képezheti az érdemi felülbírálatnak.

[213] Ez egyébként az Alkotmánybíróság és az EJEB fentebb ismertetett a bírói döntések tartalmával szemben támasztott követelményekkel kapcsolatos gyakorlatából is egyértelműen következik. Értelemszerűen annak konkrét ügyben történő megállapítása az eljárási rendelkezéseket és az adott ügy jellegzetességeit szem előtt tartva történhet, s amennyiben az ügydöntő határozat az azzal szemben támasztott minimális követelményeknek sem felel meg, ekként a bírósági döntés meghozatalához vezető logikai gondolatmenet nem követhető, ellenőrizhető, úgy az érdemi felülbírálatra, a tényállás részbeni megalapozatlansági hibáinak orvoslására már sor sem kerülhet. Ez esetben jellemzően ugyanis abban sem lehet állást foglalni, hogy a Be. 593. § (2) bekezdés szerinti felülmérlegelés tilalma mely tényállítások tekintetében köti a másodfokú bíróságot, s ez a megalapozatlansági hibák kiküszöbölésének is akadályát képezi. Az iratellenességben, tényállás hiányosságában, téves ténybeli következtetésben megnyilvánuló részleges megalapozatlanság ugyanis kivétel nélkül mérlegelési hiba, hiányosság következménye, amennyiben azonban e mérlegelés nyomon sem követhető, úgy a bizonyíték értékelés okszerűtlensége sem állítható. Az elsőfokú bíróság által saját hatáskörben elvégzett ténymegállapító és indokló tevékenységet ugyanakkor a másodfokú bíróság teljes egészében nem pótolhatja, kiváltképpen akkor, mikor az elsőfokú bíróság lényeges bizonyítékokat még csak meg sem jelölt, értékelésével adós maradt, és ekként a döntési folyamat is számottevő hiányokat mutat. Csak az alapvetően helyes (logikus, ésszerű és törvényes) bizonyíték-értékelésből hiányzó vagy téves egyes elemek pótolhatók, korrigálhatók. S erre vonatkozó korlátozás alapját nem az elsőfokú vagy felülbíráló bíróság védelme, a bíróságtól való elvárhatóság, számonkérhetőség hiánya, hanem a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye jelenti. Az indokolási kötelezettség rendeltetése és célja ugyanis a döntés törvényességének, a bírói meggyőződés kialakulásának ellenőrizhetővé tétele, mégpedig az ügyfelek számára is, hogy a bíróság ténylegesen figyelembe vette-e az általuk előterjesztett bizonyítékokat és érveket, illetőleg a hatékony jogorvoslat biztosítása. Ez pedig értelemszerűen sérelmet szenvedne, amennyiben a felülbírálatot végző bíróság pótolja az alsóbb fokú bíróság által megállapított tényekhez és levont jogkövetkeztetésekhez szükséges indokolást, mérlegelést. Ez végsősoron a büntetőjogi felelősség kérdésében azonos irányú döntés esetén azt eredményezné, hogy a védelem az eljárás jogerős befejezéséig nem kerül abba a helyzetbe, hogy a bíróság tényállás megállapításához vezető gondolatmenetét megismerje, s azt érdemben vitassa. S ez (mármint a bíróság mérlegelése vagy annak hiánya) a későbbiekben a Be. keretein belül rendkívüli jogorvoslattal sem támadható.

[214] Mindezek alapján arra szükséges rámutatni, hogy az EBH 2018.B.13.III. és EBH 2019.B.9.I. számú jogeset összefoglalójában írt azon kijelentés, mely szerint „az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy a megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható, amennyiben ugyanis a tények megállapítása hiányzik, úgy az azokra vonatkozó indokolás sem kérhető számon” általános, az adott ügy jellegzetességeit figyelmen kívül hagyó értelmezése, alkalmazása hibás, továbbá a tisztességes eljárás alkotmányos követelményéből következő indokolási kötelezettséggel, és az Alkotmánybíróság továbbá EJEB ezzel összefüggő évtizedes gyakorlatával is szembenáll. A hivatkozott jogesetektől ugyanis egyértelműen az tűnik ki, hogy azokban az ügyekben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége alapvetően törvényes, okszerű volt, s az csak a büntetőjogi felelősség megítélése szempontjából kisebb jelentőségű tény (pl.: célzat) felderítetlensége, hiányossága miatt szorult volna kiegészítésre. Pont az indokolás egyéb tekintetben aggálytalan voltára figyelemmel, az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét alapul véve került a felülbírálatot végző bíróság abba a helyzetbe, hogy a tényállás megalapozottsága, részbeni megalapozatlansága tekintetében állást tudjon foglalni, s azt orvosolni tudja. Ebben az esetben azonban nemcsak a teljes megalapozatlanság, de a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti indokolási kötelezettség elmulasztása sem állhat fenn.

[215] Jelen ügyben az elsőfokú ítélet a terhelti vallomások tartalmát 113-117. oldalon, a tanúvallomásokot a 117. oldal aljától a 123. oldalig foglalta össze igen szűkszavúan, s e körben például Terhelt18 XVIII.r. terhelt írásbeli vallomásából kitűnő védekezésére nem is utalt. Az sem kétséges, hogy a tényállásban írt – főként az egyes terhelték cselekvőségét, adott cégben betöltött tényleges pozíciójukat, a tudattartalmukat illetőleg a tényállásban szereplő beszerzési számlák fiktív voltát érintő – megállapítások túlnyomó részére e vallomások tartalmából következtetés nem vonható. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor kizárólag a bizonyítási eszköz, azaz a tanúvallomások többségének elfogadására, illetőleg tanú6, tanú22, tanú14, tanú48, tanú16, tanú13, tanú5, tanú23 és tanú24 tanúvallomásának elvetésére, illetőleg utóbbiaknál arra utalt, hogy nem végezték el az általuk állított tevékenységet. Az azonban az elsőfokú ítéletből nem tűnik ki, hogy ezen általános jellegű megállapításból mely tényállásban szereplő bizonyítandó tény következik, hiszen csak annyit rögzített az elsőfokú ítélet 129. oldalán a tanúvallomások értékelésével foglalkozó fél oldalban, hogy azokból további következtetéseket vont le, e következtetések kifejtésével azonban adós maradt. Példaként említve, nem állapítható meg, hogy tanú6, a cég22. ügyvezetője vallomásának „különös kritikával” kezeléséből Terhelt4 IV.r. vádlott tényleges ügyvezetői szerepe a cégben, vagy akár a számlák fiktív volta miatt következik, főként úgy, hogy az előbbivel összefüggésben név28 és név68 tanúk sem vallottak ellentétesen. Ez azonban a további tanúvallomások tekintetében kivétel nélkül fennáll. Ugyancsak nem észlelt ellentmondást a törvényszék az általa elfogadott tanúk egyes állításai között (pl: tanú1 tanú a cég8 ügyvezetője, aki szerint ügyvezetői feladatokat ténylegesen nem ő látott el, illetve tanú2 tanú, könyvelő, aki ügyvezetőként tanú1nal tartotta a kapcsolatot), s az ellentmondások feloldására kísérletet sem tett. A XVIII.r. védője helytállóan hangsúlyozta azt is, hogy a tanú terhelt18 XVIII.r. vádlottal kapcsolatos állításainak ismertetése nem teljesen irathú, legalábbis félreértésre alkalmas. Ugyanígy kétségtelen, miszerint tanú35, tanú33, tanú8, tanú38 és tanú19 tanúk egyezően vallottak arról, hogy kézbesítési feladatokat nem láttak el, s ismeretlen vagy a terhelttől eltérő személy kérésére vállalták azt, e tanúk vallomásából azonban I., II., III., IV., V.r. és a többi terhelt érintettsége sem állapítható meg. tanú8 tanúvallomásában ugyan a XVIII.r. vádlott neve felmerült, miután azonban utóbbi és a költségvetési csalásban, pénzmosásban a vád szerint közreműködő vádlottak között kapcsolatot az elsőfokú bíróság nem mutatott ki, ennek nem volt jelentősége.

[216] Az adó- és könyvszakértői véleményben foglaltakat azösszepszerűség tekintetében a törvényszék elfogadta. A számítástechnikai szakértői vélemény, mint bizonyítási eszköz meglétén túl azonban csak a VI.r. vádlottat érintően hivatkozott arra, hogy a tőle lefoglalt adathordozón a beszállítói láncolat közepén lévő cégek közötti banki átutalások adatai szerepeltek. Konkrétumokkal azonban e tekintetben sem szolgált, s arra is szükséges rámutatni, miszerint a szakértői vélemény és az ahhoz fűzött feljegyzés sem tartalmazza azon fájlok másolatát (s így az a tárgyalás anyagává sem lett téve), melyből e megállapítás valóságtartalma igazolható lenne. Ezt a kijelentést a nyomozó hatóság tagja által készített feljegyzés tartalmazza, mely azonban kizárólag a „Ghostcomp és a HD 2005 fiktív társaságot” nevesítette az utalások számára, összepszerűségére, dátumára vonatkozó adatot nem, s emellett a feljegyzés tetején pusztán 12 fájl megnevezése és a dokumentumok terjedelme látható, melyekből a cég108. nevén túl más, így a fenti két gazdasági társaság neve sem tűnik ki, s e felsorolás a fájlok keletkezésének, módosításának időpontjára sem tartalmaz adatot. A törvényszék tehát a fájlok tartalmának ismerete nélkül állította, hogy azok a VI.r. terhelt vallomásában előadott szerepére magyarázatot nem adnak, s e körben a terhelt azon

védekezésére sem reagált, mely a lefoglalt adathordozó közös irodai használatára és arra vonatkozott, hogy ebből kifolyólag az összes fájl tartalmával nem volt tisztában.

[217] Az okirati bizonyítékok között a házkutatások során lefoglalt okiratok összefoglalása az elsőfokú ítélet 124. oldalának aljától a 125. oldal közepéig található, s kizárólag a Terhelt3 III.r. vádlott lakóhelyén történt házkutatás során lefoglalt okiratok tekintetében történt hivatkozás arra, hogy abból mely tényt látott a törvényszék relevánsnak, s milyen következtetést vont le (rendelkezett a cég29. bélyegzőjével, melyre nem lett volna szüksége, ha az tőle különálló entitás lenne), bár a III.r. terhelt ezzel kapcsolatos állításaival érdemben szintén nem foglalkozott.

[218] Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a házkutatások nemleges vagy esetleg a terhelt védekezését alátámasztó tartalma teljesen figyelmen kívül maradt (pl.: VII.r., XVIII.r., XXI., XXII.r.), s ugyancsak nem történt meg egyes vádlottaknál (pl.: IX.r.) a lefoglalt iratok vizsgálata abból a szempontból, hogy ez az adott cégben betöltött szerepüket mennyiben igazolja.

[219] Ezt meghaladóan a VI.r. terhelt védője alappal hivatkozott e fejezetcím alatt található megállapítások részbeni iratellenességére is. A nyomozati iratok 32. kötet 1-71. oldalán öt példányban lefűzött elemzés és melléklete alapján ugyanis az állapítható meg, hogy a VI.r. terhelttől lefoglalt telefon memóriájában mindösszesen 16 szöveges üzenet volt tárolva, melyből két 2007. szeptember 7.-i üzenet tartalma az írásjegyek olvashatatlansága miatt nem igazolható, ezen túl mindösszesen két sms vonatkozásában lehet arra következtetést vonni, hogy az munkával állt összefüggésben (2007.06.12.-én „Gmail.com, terhelt1gmail a felhív, jelszó a jelszó, ide küldtem az adatokat az előbbi intrumos tartozással kapcsban, meg brucenak”, 2007.08.21.-én:”Ügyszám az intrumnál 180407000136, a tartozás összege 128.020 ft”), de egyikben sem szerepel más cégekhez köthető felhasználónév és banki jelszó.

[220] Terhelt8 VIII.r. vádlott esetében a tényállásban szereplő, hozzá nem köthető cégekhez kapcsolódó áruszámlák lefoglalása a rendelkezésre álló és tárgyalás anyagává tett házkutatási jegyzőkönyvből és bűnjeljegyzékből nem tűnik ki, utóbbiban összesen kb. 7 számla szerepel, de a bűnjeljegyzéken szereplő adatokból a kibocsátó és vevő nem azonosítható. A VIII.r. vádlottat a nyomozás során egyébként nem is ezzel, hanem a cég38. és a cég36. kifizetési pénztárbizonylataival összefüggésben nyilatkoztatták, de az elsőfokú ítélet e terhelti állításokkal, azok cáfolatával sem foglalkozott.

[221] terhelt11 XI.r. vádlott vonatkozásában a házkutatás során lefoglalt CMR-ek, menetlevelek esetében semmilyen utalás nincs arra, hogy azok melyik adóalany gazdasági társasághoz végzett szállítást érintették, s mely fiktív belföldi beszerzési számlával mutatható ki a kapcsolat. (Egyáltalán hány olyan CMR van, amelyre az elsőfokú ítéletben írt megállapítás igaz.)

[222] terhelt24 XXIV.r. és Terhelt26 XXVI.r. vádlottak vonatkozásában a bankfiókban tartott házkutatás során keletkezett iratok értékelése (mely cégekre vonatkozó adatokat foglaltak le, azokon milyen feljegyzések szerepeltek, az iratok jellege alapján adott

időpontban, adott helyen levő feltalálása a terheltek munkájából szükségszerűen adódott-e vagy sem) ugyancsak elmaradt.

[223] Az elsőfokú ítéletben a bankszámlaforgalmi adatok összességében fél oldal terjedelmet el nem érő elemzése az általánosság szintjén nem lépett túl, ráadásul utolsó bekezdése olyan végkövetkeztetés, melynek ténybeli alapja hiányzott. Amennyiben ugyanis ez a megállapítás („a 2/B. pontban írt külföldi illetőségű cégek pénzmozgása a más bizonyítékokból megállapíthatóan valós tevékenységet nem folytató, az adóalany társaságok beszerzéseinek elfedését szolgáló társaságok beszerzéseinek felel meg”) a bankszámlák adataiból egyértelműen következne, úgy a 2/B. tényállási pontban nem az került volna rögzítésre, hogy „a keresztülfuttatott és visszajutott készpénz egy részéből fedezte Terhelt1 a külföldről megrendelt számítástechnikai eszközök és alkatrészek vételárát”.

[224] Az egyetlen nem vitatható helyes, s az adatokból egyértelműen kitűnő megállapítás e fejezetnél, hogy a „készpénzfelvétellel érintett” cégek számlájáról az utalást követően nagyon rövid időn belül szinte a teljes összeg készpénzben felvételre került. Egyáltalán nem foglalkozott viszont a törvényszék azzal, hogy az általa feltüntetett cégláncolatokban történt utalások, valamint készpénzfelvételek összege messze meghaladja az adóalany gazdasági társaságok (cég9, cég8, cég22) által befogadott fiktív számlák bruttó összegét, mely viszont felveti az előbbi három cégen túl további, az I. és II.r. (illetőleg III., IV. és V.r.) vádlotthoz nem köthető „partnerek” érintettségét. S itt szükséges utalni a törvényszék által ugyancsak elfogadott tanú²⁷ (cég114. ügyvezetője) tanú vallomására, mely az ügyvezetése alatt álló cég vonatkozásában több olyan beszállítóra (pl: cég44., cég39., cég23) hivatkozott, mely az elsőfokú ítélet szerint a fiktív értékesítési láncolat tagja volt. Márpedig e tanú vallomása és a beszállítói láncolaton keresztülfutott utalások vádbeli számlák értékénél nagyságrendekkel magasabb összege között az összefüggés nyilvánvaló, s pusztán ez alapján a cég9, cég8 és cég22 összes beszerzésének fiktív voltára vont következtetés megalapozatlan, de legalábbis részletesebb magyarázatot igényelt volna.

[225] A nyomozati iratokban található bankszámla elemzések olyan adatokat is tartalmaznak, melyek a lehallgatás anyaga alapján kerültek rögzítésre (ki látott rá a bankszámlára, ki végzett utalásokat), melyeket azonban az elsőfokú bíróság ugyancsak elfogadott, s tényként állított, miközben annak bizonyításbeli alapját (titkos információgyűjtés anyaga) a bizonyítékok közül kizárta. Ilyen megállapítás például az is, hogy a készpénzfelvételekre Terhelt1 I.r. vádlott adott valamennyi esetben utasítást, s azt a II. és a VI.r. vádlott koordinálta.

[226] A törvényszék azt is figyelmen kívül hagyta, hogy önmagában a bankszámlaforgalmi adatok, bankszámla elemzések a 2/A. tényállási pont összességű, vádlottakra lebontott megállapításait nem támasztják alá, s az eltérő következtetéseinek indokát nem adta. Az okiratok ugyanis a Terhelt13 XIII.r. vádlott terhére rótt 4.976.050.000 Ft készpénzfelvételből a cég68. vonatkozásában 1.500.000 Ft készpénzfelvételt, a Terhelt14 XIV.r. vádlott terhére rótt 3.003.173.317 Ft készpénzfelvételből a cég63. vonatkozásában 42.620.000 Ft készpénzfelvételt, Terhelt12 XII.r. vádlott terhére rótt 2.369.280.000 Ft készpénzfelvételből a cég63. számlájáról történt 35.400.000 Ft felvételét igazolták azzal, hogy a XII.r. vádlottnál a cég68. számlájáról összesen 43.550.000 Ft felvételére is van adat, ez viszont sem a vádirati, sem pedig az ítéleti tényállásban nem szerepel. Terhelt16 XVI.r. és terhelt17 XVII.r. vádlottak terhére rótt készpénzfelvételek összegét az okiratok semmilyen

módon nem igazolják. Az elsőfokú bíróság összecszerű következtetésére más módon, a rendelkezésre jogosult személyéből kiindulva, ténybeli következtetéssel is eljuthatott volna, bár megjegyzendő, hogy az okiratokban pl. a cég64. számlájáról tanú100, a cég68. számlájáról terhelt12, és a cég63. számlájáról ugyancsak a XII.r. vádlott úgy vett fel többmillió összegű készpénzt, hogy a számla fölött rendelkezési joga egyébként nem volt. A terhelték közül egyébként kizárólag a XIV.r. vádlott vallott a nyomozás során összecszerűségről, arról, hogy kb. 900 millió Ft készpénzt vett fel, de ez sem közelíti meg a tényállásban terhére rótt összeget. Az elsőfokú bíróság tehát a bankszámlaforgalmi adatok értékelését, s ezen túlmenően a tényállásban a készpénzfelvétellel összefüggő megállapítások indokolását, az ezzel kapcsolatos érveinek felsorakoztatását is elmulasztotta, a vonatkozásban iratellenes megállapításokat is tett, melyek egyébként a készpénzfelvevő személyeken túl nyilvánvalóan érintették I., II., VI.r. vádlott magatartását is.

[227] A ország3iai jogsegély tartalmára utalás ugyancsak túl szűkszavú, abból az érintett cégek neve sem tűnik ki, s így az sem, hogy a XVIII. és XIX.r. vádlottak cselekvőségével érintett 11 céggel összefüggésbe hozhatók-e.

[228] A további jogsegélyek eredménye pedig utalás szintjén sem jelent meg.

[229] Az elsőfokú ítélet ezt követő része a titkos információgyűjtés bizonyítékok köréből történő kirekesztésével, annak indokaival foglalkozott, melyre az ítéltábla a későbbiekben részletesen kitér.

[230] Az elsőfokú ítélet 129. oldalától fejtette ki a beszállítói láncolat fiktitivását alátámasztó érveit, melyeknél általánosságban utalt a hasonló jellegű cselekmények jellemzőire, s arra, hogy azok jelen ügyben kivétel nélkül fellelhetők. Ugyanakkor elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy e jellemzők a láncolat mely pontján levő konkrét cégek tekintetében állapíthatók meg, s annak sem adta magyarázatát, hogy a láncolat végén található gazdasági társaság fiktitív volta az adóalany gazdasági társaságok (cég9 Kft, cég8, cég22) vád tárgyává tett beszerzési számláinak fiktitív voltát önmagában mely okból igazolja. S e körben figyelmen kívül hagyta a vádlott és tanúvallomások értékelése kapcsán írtakat is.

[231] Ezen túlmenően Terhelt1 I.r. vádlott készpénzfelvételben játszott szerepéből vont következtetést a fiktitív értékesítési láncolat meglétére, miközben a kiinduló megállapításának sem adta érdemi indokát. Az elsőfokú ítéletből ugyanis nem tűnik ki, hogy a készpénzfelvételre az I.r. terhelt mely cégekkel összefüggésben és kinek adott utasítást, s e vonatkozásban mely bizonyítékok állnak rendelkezésre. (Az elsőfokú bíróság által e körben hivatkozott bizonyítékok közül egyedül a XVII.r. vádlott vallott arról, hogy pénz esetenként az I.r. vádlottnak is átadott, de ez egy cég készpénzfelvevételeinek egy, pontosan meg nem határozott részére vonatkozott, mely általános érvényű következtetés levonására nem alkalmas.)

[232] Önmagában az a körülmény, hogy az értékesítési láncolat időben utolsó szereplője egyenlíti ki a vételárat, s ezt követően időben „visszafelé” történnek az utalások, önmagában aggályt nem vet fel, ez a gazdasági szereplők között bevett gyakorlat, s ebből az értékesítési lánc fiktitív voltára következtetés nem vonható. Az ügyletek tartalmát, a vételárat, az értékesítési láncban szereplő egyes társaságok által realizált hasznót, az ügylet körülményeit

is figyelembe véve kellett volna állást foglalni arról, hogy az a gazdasági ésszerűségnek megfelelt-e.

[233] A külföldi megrendelések kapcsolata az adóalany társaságokkal címet viselő okfejtés erre vonatkozó érdemi mérlegelést nem tartalmaz azon a kijelentésen kívül, hogy „egy nagyon valószínű beszerzési forrás az adatok alapján”, s lényegében csak azt fejtegette, miért nincs jelentősége annak, hogy az egyes szállítmányok útját, s azok fiktív számlákkal való összefüggését nem lehetett kimutatni.

[234] Terhelt1 I.r., terhelt2 II.r., Terhelt3 III.r., Terhelt4 IV.r. és Terhelt5 V.r., Terhelt6 VI.r. vádlott adott cégekben betöltött szerepe, tényállásban rögzített cselekvősege, tudattartalma és a bünszervezetben elkövetés alapját képező tények tekintetében lényegében arra hivatkozott az elsőfokú ítélet, hogy az „a vádlotti és tanúvallomások alapján egyértelműen megállapítható volt”. Ez azonban, ahogy a terhelti és tanúvallomások értékelésekor a másodfokú bíróság már rámutatott, nem tényyszerű, s emellett minden konkrétumot nélkülöz, adott esetben nem is a bizonyíték, hanem pusztán az alapul szolgáló bizonyítási eszköz összefoglaló megjelölése történt meg. Az sem kétséges, hogy főként az I., II., VI.r. vádlott esetében a különböző cégek körében végzett és igazolt tevékenységüket összemosta, s pusztán egy gazdasági társaságot érintően megállapítható adatból, mindhárom adóalany gazdasági társaság összes fiktív beszerzéseiben, fiktív számlák kiállításában való közreműködésükre vont következtetést.

[235] Terhelt7 VII.r., Terhelt8 VIII.r., terhelt11 XI.r., Terhelt10 X.r., Terhelt12 XII.r. és Terhelt27 XXVII.r. vádlott esetében még szűkszavúbb a mérlegelés, miután csak annyit tartalmaz, hogy „a törvényes működés lehetőségét kizáró körülményekről volt szükségszerűen tudomásuk, s így nem képzelhető el, hogy ne látták volna, miszerint a Terhelt1 és részben terhelt2 kérésére vállalt tevékenység nem fedhet legális gazdasági tevékenységet”. Az elsőfokú bíróság részéről ez a megállapítás azonban bizonyíték mérlegelésként nem értékelhető, lényegében csak a végkövetkeztetését rögzítette, s nem követhető, hogy ehhez milyen logikai folyamat mentén jutott el. Megjegyzendő, hogy e körben egyáltalán nem foglalkozott az egyes terheltek védekezésével, érveik cáfolatára kísérletet sem tett, s így arra sem adott magyarázatot, hogy cselekvőségüket, melynek során kellett tisztában lenniük a törvényes működés lehetőségének hiányával, mely bizonyítékok alapozták meg, s melyek azok e körülmények, melyekből az illegális működést látniuk kellett volna. (pl. Terhelt7 VII.r. vádlott azt is vitatta, hogy a tényállásban az ő érdekkörébe, irányítása alatt állónak megnevezett társaságok irányításában a tárgybeli időben szerepet játszott volna, s az elsőfokú ítéletből nem tűnik ki, hogy ez mely bizonyítékok alapján volt elvethető, terhelt11 XI.r. vádlottnál ugyancsak nem foglalkozott az áru fuvarozás jellemzőin keresztül a tudattartalmát meghatározó érvekkel, s Terhelt10 X.r. vádlottnál sem állapítható meg, hogy a tudattartalma mely bizonyítékok alapján került rögzítésre).

[236] terhelt9 IX.r. vádlott vonatkozásában a törvényszék felmentéshez vezető bizonyíték értékelő tevékenysége annyiban merült ki, hogy „a védekezését cáfoló bizonyíték, mely szerint nem volt tisztában, hogy mire használja a VIII.r. a céget, nem volt.” Ezen okfejtés hiányossága különösebb magyarázatot nem igényel, mert valamennyi a IX.r. terhelt cselekményét érintő bizonyíték elemzése elmaradt. (Pl: hány a tényállásban működő céghez volt köze, azok bankszámlája fölött volt-e rendelkezési jogosultsága, milyen módon adta

bérbe raktárát a cég²⁹. -nek, s miként került sor arra, hogy egyes szállítmányok átvételét ő igazolta.)

[237] A pénzmosást érintően Terhelt¹³ XIII.r., Terhelt¹⁴ XIV.r., Terhelt¹⁵ XV.r., Terhelt¹⁶ XVI.r. és terhelt¹⁷ XVII.r. vádlott által végrehajtott készpénzfelvételek összecszerúsége tekintetében az indokolás hiányosságával már a korábbiakban foglalkozott az ítéltábla, s ugyanígy a tudattartalomra vont következtetést megalapozó érvek felsorakoztatása is hiányos volt. (Önmagában pl. az, hogy a terhelt pusztán egy cégben volt érintett a bűnös eredetre vonatkozó tudattartalmat nem zárja ki.)

[238] Még élesebb a törvényszék mulasztása az indokolás terén Terhelt²⁰ XX.r., Terhelt²¹ XXI.r., terhelt²² XXII.r. és Terhelt²³ XXIII.r. vádlott tekintetében, hiszen a 2/B. tényállási pont e terheltekkel összefüggő megállapításainál, az okiratokra, s ezen belül is különösen „a bankszámlakivonatokra, és a jogsegély útján beszerzett cégalapokra támaszkodott, melyek a pénz útját alátámasztották”. Az azonban az elsőfokú ítéletből nem derül ki, hogy az utalást igazoló bankszámlakivonatokat a terheltek ebben játszott szerepét, az I.r. vádlottal való kapcsolattartást, s végképp a pénz eredetére vonatkozó tudattartalmukat miként igazolta.

[239] A pénzmosás bűncselekményével összefüggő indokolás legnagyobb hiányossága azonban az, hogy a törvényi tényállás „büntetendő cselekményből származó dolog” fordulatának megfelelő tényeket egyáltalán nem vontak vizsgálat alá, ez azonban, miután e tényekre a bizonyítás sem terjedt ki, egyben a tényállás felderíthetlenségét is eredményezte, mellyel az ítéltábla a későbbiekben részletesebben foglalkozik.

[240] A közokirat-hamisítás büntettként értékelt cselekményeknél a törvényszék nem foglalkozott Terhelt¹⁸ XVIII.r. vádlott írásbeli vallomásában kifejtett védekezésével és terhelt¹⁹ XIX.r. vádlott védője által felhozott érvekkel sem, továbbá mérlegelése (különösen a XVIII.r. terheltnél) minden konkrétumot nélkülöz. A bizonyítékok felsorolása is hiányos, mert értelemszerűen nem lett volna figyelmen kívül hagyható a XVIII.r. vádlott esetében a házkutatás eredménye (a másolatban meglevő okiratok, feljegyezve rá kézzel az útlevelekben nem szereplő személyi adatok), míg a jogsegély eredménye, anélkül, hogy utalás történt volna arra, hogy az mely cégre vonatkozott, bűnösséget alátámasztó adatként nem értékelhető. A XIX.r. vádlott vonatkozásában szükséges lett volna annak kifejtése, miszerint az a következtetés, hogy kézbesítési feladatait nem látta el, mely okirati bizonyítékokon alapult, s az mely cégek tekintetében volt megállapítható. Figyelemmel a tanúként meghallgatott tanú³⁵, tanú³⁸, tanú²⁹, tanú¹⁹ állításaira, mely szerint nevezettek különböző cégeknél vállaltak kézbesítési megbízotti szerepet, melyet később ténylegesen nem láttak el, e körülményből nem következik, hogy tudott volna a fiktív cégátruházásról, s főként nem az az állítás, mely szerint abban ténylegesen közreműködött illetőleg ő szerzett ország³ személyeket, akik a nevükre vették a cégeket.

[241] Terhelt²⁴ XXIV.r., Terhelt²⁵ XXV.r. és Terhelt²⁶ XXVI.r. vádlott tekintetében a titkos információgyűjtés anyagának bizonyítékok köréből történt kirekesztéséhez vezető haladéktalanság sérelmére vont következtetés megalapozatlanságán és az okirati bizonyítékok részletes elemzésének elmaradásán túl a körülményi bizonyítás mutatott nagy hiányosságokat. Az elsőfokú bíróság ugyanis meg sem kísérelte annak vizsgálatát, hogy az ajándékok,

juttatások oka, célja, figyelemmel a köztük fennálló kapcsolatra, mi lehetett. E körben, ahogy arra a másodfokú bíróság már rámutatott, az okirati bizonyítékok, a bankfiókban történt házkutatás során lefoglalt iratok, feljegyzések részletes elemzése is elmaradt, s ugyanígy nem értékelte a XXIV.r. vádlott tekintetében az alkalmazásával kapcsolatos dokumentumokat, munkakörét.

[242] Végül azt is szükséges kiemelni, hogy Terhelt1 I.r., terhelt2 II.r.,Terhelt3 III.r., Terhelt4 IV.r., Terhelt5 V.r., Terhelt6 VI.r., Terhelt7 VII.r., Terhelt8 VIII.r., Terhelt12 XII.r., Terhelt20 XX.r., Terhelt21 XXI.r., terhelt22 XXII.r. és Terhelt23 XXIII.r. vádlott esetében a bünszervezetben elkövetést – melyet helyesen nem az egyes cselekmények minősítésénél kellett volna feltüntetni, hanem a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben kiszabni – megalapozó tények megállapítása is érdemi indokolás nélkül maradt. Így nem lett tisztázva, hogy az összehangolt működésre, a feladatmegosztásra, s az alá-fölérendeltségre, illetőleg az e tekintetben fennálló tudattartalomra vont következtetésnek a tényállás mely megállapítása felel meg, s az sem, hogy e következtetéseket az elsőfokú bíróság részéről egyes vádlottaknál, mely bizonyítékok alapozták meg.

Emellett a jogi indokolással szemben is alappal fogalmazódott meg az a kritika, miszerint nem vizsgálta a törvényszék, hogy a szervezett elkövetéstől minőségileg eltérő összehangolt működés jellemzői maradéktalanul fennállnak-e, s végképp nem tért ki az elbíráláskori büntető törvény bünszervezet fogalmában bekövetkezett változásokra. Mindez – tekintve a bünszervezetben elkövetés büntető törvény szerinti szigorú következményeit – önmagában olyan fokú hiányosság, mely a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti eljárási szabálysértést kimerítheti.

[243] Összességében az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége ellenőrizhetetlen, átláthatatlan volt, miután szinte valamennyi lényeges tény tekintetében csak a végső következtetéseit rögzítette, az ahhoz vezető logikai folyamatot, és a következtetések pontos bizonyíték forrását nem, ahol történt is konkrét hivatkozás, ott is a bizonyítási eszköz és nem a bizonyíték megjelölése történt. Mindez arra vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság lényegében (kisebb kivételektől eltekintve) kritika nélkül vette át a vád koncepcióját és szövegezését is (pl.: az 1/A. tényállási pontnál az elsőfokú ítélet 75. oldal „A cég9 fentiek szerint befogadott” felsorolásból, mely egyébként a vádiratban írtakkal teljesen megegyezik nyilvánvaló elírás folytán kimaradt az első két sor, azaz a cég23.-tól, illetőleg a cég96-tól befogadott fiktív számlák összegére utalás), miközben annak gerincét, a titkos információgyűjtés során rögzített telefonbeszélgetések tartalmát a bizonyítékok köréből kirekesztette, annak pótlására az egyéb bizonyítékok átfogóbb, részletesebb, mélyrehatóbb vizsgálatával azonban kísérletet sem tett. Mindez egyébként azt jelentette, hogy a titkos információgyűjtés bizonyítékok köréből történő kirekesztése formális, következmények nélküli volt.

[244] Az ítéltábla foglalkozott azzal is, hogy a bizonyítékok (titkos információgyűjtés anyagának) kirekesztésére a törvényszék részéről törvényesen került-e kor, s e körben az alábbi megállapításokat tette:

[245] Mindenekelőtt azt kell előrebecsátani, hogy e vizsgálat az elsőfokú bíróság részéről a büntetőeljárás rendelkezésein alapult, hiszen bizonyíték csak a Be. 165. §-ában

felsorolt, emellett a Be. 166. §-a szerint törvényesen beszerzett és a Be. 167. §-ban foglaltaknak megfelelően értékelt bizonyítási eszközből származhat. A bizonyítási eszköz a bizonyíték forrása, s a Be. 167. § (5) bekezdés alapján nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, illetve a (2) bekezdésben meghatározott hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. Az eljárási törvény értelmében a bizonyítékok köréből tehát azokat a tényeket kell kizárni, amelyek a bizonyítás törvényességének fenti megsértésével szerzett bizonyítási eszközből származnak, a büntetőeljárásban a bizonyíték kirekesztésére csak törvényes ok alapján, mindig eljárásjogi okon alapulón kerülhet sor, jogkövetkezménye pedig a bizonyíték figyelmen kívül hagyásának kötelezettsége. A büntetőeljárás megindítását megelőzően keletkezett bizonyíték kizárásához tehát a fenti rendelkezés értelmében bűncselekmény útján vagy más tiltott módon történt megszerzés vezethet, hiszen büntetőeljárás megindításának hiányában a résztvevők büntetőeljárási jogainak korlátozása fel sem merülhet.

[246] A kirekesztés kérdésének vizsgálata a bíróság részéről egy formai vizsgálatot jelent. Az eljárási törvény a Be. 167. § (5) bekezdése szerinti generális szabályozási szinten és emellett helyenként elszórtan, de mindig tételesen meghatározza azokat az eseteket, amikor az adott bizonyítási eszközből származó bizonyíték mindenfajta tartalmi vizsgálódás nélkül a bizonyítás anyagából kirekesztendő, mérlegelési körbe nem vonható. A nyomozás során elkövetett szabálysértéseknek csak abban az esetben van jelentősége, ha azok a bizonyíték kirekesztéséhez vezetnének, melynek – ahogy fentebb kifejtésre került – minden esetben az eljárási törvényben meghatározott konkrét alapja kell legyen. A bizonyítás törvényessége körében az eljárási cselekmények szabályszerű lefolytatását a perbíróságnak mindig vizsgálnia kell, a formai vizsgálat tehát minden más szempontot megelőző. Amennyiben a bizonyítási eszköz kirekesztésére nincs perjogi indok, tehát nem esik értékelési tilalom alá, akkor kerülhet sor a ténybeli alapokon nyugvó tartalmi vizsgálatra.

[247] Az elsőfokú bíróság tehát megfelelően járt el, amikor foglalkozott a titkos információgyűjtés felhasználhatóságával és törvényességével, s arra az álláspontra is helyesen jutott, hogy ennek során a Be. 872. § (1) bekezdése értelmében az engedélyezés időpontjában hatályos rendelkezések, az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) 200-206/A. §-a irányadó.

[248] Ugyanakkor a megalapozott következtetéshez szükséges bizonyítást nem folytatta le, s indokolása az egyéb megállapításai tekintetében is hiányos volt.

[249] A törvényszék ugyanis pusztán annyit rögzített, hogy az ügyben titkos információgyűjtés engedélyezésére és végrehajtására 2006. június és 2007. október vége között, míg a nyomozás elrendelésére 2007. november 19. napján került sor. Nem részletezte azokat egyénekre lebontva, s érdemben nem foglalkozva az ezt is támadó védői kritikával, következtetett arra, hogy az engedélyezés és végrehajtás az akkor hatályos eljárásjogi és ágazati törvény rendelkezéseinek maradéktalanul megfelelt. Már ez az álláspont is, figyelemmel az ellentét, s nem is teljesen következetes gyakorlatra részletesebb vizsgálódást igényelt volna.

[250] A másodfokú bíróság ezért szükségesnek tartotta részletesen feltüntetni az engedélyezésre, a végrehajtásra vonatkozó adatokat. Eszerint:

[251] Terhelt1 I.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám111 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. június 16. napján kelt 9.TÍ.00T9T/6/2006. Tük. számú végzésében 2006. június 22. napjának 12 óra 00 percétől 2006. szeptember 19. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. szeptember 19. napjának 12 óra 00 percétől 2006. december 17. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. január 19. napján kelt 9.TÍ.00191/21/2006. Tük. számú végzésében 2007. január 25. napjának 12 óra 00 percétől 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 24. napján kelt 9.TÍ.00191/31/2006. Tük. számú végzésében 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 18. napján kelt 9.TÍ.00191/43/2006. Tük. számú végzésében 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. október 16. napján kelt 9.TÍ.00191/59/2006. Tük. számú végzésében 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percétől 2007. december 31. napjának 12 óra 00 percéig,

[252] hívószám11 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. június 30. napján kelt 9.TÍ.00191/8/2006. Tük. számú végzésében 2006. július 6. napjának 12 óra 00 percétől 2006. október 3. napjának 12 óra 00 percéig, a

[253] hívószám12 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 17. napján kelt 9.TÍ.00191/15/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 23. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percéig,

[254] hívószám13 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. január 19. napján kelt 9.TÍ.00191/21/2006. Tük. számú végzésében 2007. január 25. napjának 12 óra 00 percétől 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 24. napján kelt 9.TÍ.00191/31/2006. Tük. számú végzésében 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 18. napján kelt 9.TÍ.00191/43/2006. Tük. végzésében 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. október 16. napján kelt 9.TL00191/59/2006. Tük. számú végzésében 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percétől 2007. december 31. napjának 12 óra 00 percéig,

[255] hívószám14 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 18. napján kelt 9.TÍ.00191/43/2006. Tük. számú végzésében 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. október 16. napján kelt 9.TÍ.00191/59/2006. Tük. számú végzésében 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percétől 2007. december 31. napjának 12 óra 00 percéig,

[256] Terhelt2 II.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám15 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 24. napján kelt 9.TL00191/31/2006. Tük. számú végzésében 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percéig,

[257] hívószám16 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. május 31. napján kelt 9.TÍ.00191/4/2006. Tük. számú végzésében 2006. június 6. napjának 12 óra 00 percétől 2006. szeptember 4. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. szeptember 4. napjának 12 óra 00 percétől 2006. december 2. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. december 4. napján kelt 9.TÍ.00191/19/2006. Tük. számú végzésében 2006. december 6. napjának 12 óra 00 percétől 2007. március 5. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. március 2. napján kelt 9.TÍ.00191/29/2006. Tük. számú végzésében 2007. március 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. április 27. napján kelt 9.TÍ.00191/33/2006. Tük. számú végzésében 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percétől 2007. augusztus 1. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 26. napján kelt 9.TÍ.00191/45/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 1. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 29. napjának 12 óra 00 percéig;

[258] Terhelt3 III.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám17 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. január 19. napján kelt 9.TÍ.00191/21/2006. Tük. számú végzésében 2007. január 25. napjának 12 óra 00 percétől 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 24. napján kelt 9.TÍ.00191/31/2006. Tük. számú végzésében 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 18. napján kelt 9.TÍ.00191/43/2006. Tük. számú végzésében 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. október 16. napján kelt 9.TÍ.00191/59/2006. Tük. számú végzésében 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percétől 2007. december 31. napjának 12 óra 00 percéig;

[259] hívószám18 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 31. napján kelt 9.TÍ.00191/48/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 14. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 11. napjának 12 óra 00 percéig;

[260] Terhelt4 IV.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám19 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. augusztus 31. napjának 12 óra 00 percétől 2006. november 29. napjának 12 óra 00 percéig;

[261] Terhelt5 V.r. terhelt vonatkozásában az általa használt

hívószám20 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 13. napján kelt 9.TÍ.00191/48/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 14. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 11. napjának 12 óra 00 percéig;

[262] terhelt6 VI.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám21 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 13. napján kelt 9.TÍ.00191/48/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 14. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 11. napjának 12 óra 00 percéig,

[263] hívószám22 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. augusztus 31. napjának 12 óra 00 percétől 2006. november 29. napjának 12 óra 00 percéig;

[264] Terhelt7 VII.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám23 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 17. napján kelt 9.TÍ.00191/15/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 23. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 16. napján kelt 9.TL00191/51/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 18. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 15. napjának 12 óra 00 percéig,

[265] Terhelt8 VIII.r. terhelttel szemben az általa használt

hívószám24 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. június 1. napján kelt 9.TÍ.00191/41/2006. Tük. számú végzésében 2007. június 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. szeptember 2. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 28. napján kelt 9.TÍ.00191/53/2006. Tük. számú végzésében 2007. szeptember 2. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 30. napjának 12 óra 00 percéig;

[266] terhelt9 IX.r. vádlottal szemben az általa használt

hívószám25 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. január 19. napján kelt 9.TÍ.00191/21/2006. Tük. számú végzésében 2007. január 25. napjának 12 óra 00 percétől 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 24. napján kelt 9.TÍ.00191/31/2006. Tük. számú végzésében 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percéig;

[267] terhelt11 XI.r. terhelt vonatkozásában az általa használt

hívószám26 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. június 1. napján kelt 9.TÍ.00191/41/2006. Tük. számú végzésében 2007. június 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. szeptember 2. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi

Bíróság 2007. augusztus 28. napján kelt 9.TÍ.00191/53/2006. Tük, számú végzésében 2007. szeptember 2. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 30. napjának 12 óra 00 percéig;

[268] hívószám26 és a hívószám27 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 24. napján kelt 8.Ti.00158/12/2007. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 24. napjának 16 óra 00 percétől 2007. november 20. napjának 16 óra 00 percéig;

[269] Terhelt12 XII.r. terhelt tekintetében az általa használt

hívószám28 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. április 28. napján kelt 9.TÍ.00191/2/2006. Tük. számú végzésében 2006. május 2. napjának 12 óra 00 percétől 2006. július 31. napjának 12 óra 00 percéig, 2006. augusztus 29. napján kelt 9.ti.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. augusztus 31. napjának 12 óra 00 percétől 2006. november 29. napjának 12 óra 00 percéig;

[270] Terhelt13 XIII.r. vádlott vonatkozásában az általa használt

hívószám29 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 17. napján kelt 9.TÍ.00191/15/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 23. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. február 20. napján kelt 9.TÍ.00191/23/2006. Tük. számú végzésében 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percétől 2007. május 21. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. május 18. napján kelt 9.TÍ.00191/35/2006, Tük. számú végzésében 2007. május 21. napjának 12 óra 00 percétől 2007. augusztus 18. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 16. napján kelt 9.TI.00191/51/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 18. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 15. napjának 12 óra 00 percéig;

[271] Terhelt14 XIV.r. terheltet érintően az általa használt

hívószám30 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 24. napján kelt 9.TÍ.00191/31/2006. Tük. számú végzésében 2007. április 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percéig,

[272] hívószám31 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. május 31. napján kelt 9.TÍ.00191/4/2006. Tük. számú végzésében 2006. június 6. napjának 12 óra 00 percétől 2006. szeptember 24. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. szeptember 4. napjának 12 óra 00 percétől 2006. december 2. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. március 2. napján kelt 9.TÍ.00191/29/2006. Tük. számú végzésében 2007. március 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 27. napján kelt 9.TÍ.00191/33/2006. Tük. számú végzésében 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percétől 2007. augusztus 1. napjának 12 óra 00 percéig;

[273] terhelt19 XIX.r. terhelt tekintetében az általa használt

hívószám32 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 13. napján kelt 9.TÍ.00191/48/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 14. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 11. napjának 12 óra 00 percéig;

[274] Terhelt20 XX.r. terhelttel szemben az általa használt

hívószám33 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. május 31. napján kelt 9.Ti.00191/4/2006. Tük. számú végzésében 2006. június 6. napjának 12 óra 00 percétől 2006. szeptember 4. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. szeptember 4. napjának 12 óra 00 percétől 2006. december 2. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. december 4. napján kelt 9.Ti.00191/19/2006. Tük. számú végzésében 2006. december 6. napjának 12 óra 00 percétől 2007. március 5. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. március 2. napján kelt 9.ti.00191/29/2006. Tük. számú végzésében 2007. március 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 27. napján kelt 9.Ü.00191/33/2006. Tük. számú végzésében 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percétől 2007. augusztus 1. napjának 12 óra 00 percéig;

[275] terhelt21 XXI.r. terhelt vonatkozásában az általa használt

hívószám34 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 17. napján kelt 9.TÍ.00191/15/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 23. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 16. napján kelt 9.TÍ.00191/51/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 18. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 15. napjának 12 óra 00 percéig,

[276] terhelt22 XXII.r. terhelt vonatkozásában az általa használt

hívószám35 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 30. napján kelt 9.Ti.00191/17/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 30. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 27. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. május 23. napján kelt 9.Ti.00191/37/2006. Tük. számú végzésében 2007. május 27. napjának 12 óra 00 percétől 2007. augusztus 24. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 16. napján kelt 9.TÍ.00191/51/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 21. napjának 12 óra 00 percéig,

[277] hívószám36 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. augusztus 29. napján kelt 9.TÍ.00191/10/2006. Tük. számú végzésében 2006. augusztus 31. napjának 12 óra 00 percétől 2006. november 29. napjának 12 óra 00 percéig, a

Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 30. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 27. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 30. napján kelt 9.TÍ.00191/17/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 30. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 27. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 16. napján kelt 9.TÍ.00191/51/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 24. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 21. napjának 12 óra 00 percéig;

[278] Terhelt23 XXIII.r. terhelt tekintetében az általa használt

hívószám38 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 13. napján kelt 9.Ti.00191/48/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 14. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 11. napjának 12 óra 00 percéig;

[279] Terhelt26 XXVI.r. terheltet érintően az általa használt

hívószám39 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. június 5. napján kelt 13.Ti.0211/41/2012. Tük. számú végzésében 2007. június 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. szeptember 2. napjának 12 óra 00 percéig;

[280] érintett1 érintettel szemben az általa használt hívószám40 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Kerületi Bíróság 2007. július 26. napján kelt 9.Ti.00191/45/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 1. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 29. napjának 12 óra 00 percéig;

[281] Ismeretlen személyazonosságú személy által használt, az Kft1. előfizetésében lévő hívószám41 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. május 31. napján kelt 9.TÍ.00191/4/2006. Tük. számú végzésében 2006. június 6. napjának 12 óra 00 percétől 2006.szeptember 4. napjának 12 óra 00 percéig;

[282] érintett2 érintett által használt hívószám42 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. február 20. napján kelt 9.TÍ.00191/23/2006. Tük. számú végzésében 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percétől 2007. május 21. napjának 12 óra 00 percéig;

[283] érintett3 terhelt12 nevén lévő hívószám43 hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. november 17. napján kelt 9.TÍ.00191/15/2006. Tük. számú végzésében 2006. november 23. napjának 12 óra 00 percétől 2007. február 20. napjának 12 óra 00 percéig;

[284] Ismeretlen személyazonosságú személy által hívószám44 hívószámú telefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 18. napján kelt 9.TÍ.00191/43/2005. Tük. számú végzésében 2007. július 22. napjának 12 óra 00 percétől 2007. október 19. napjának 12 óra 00 percéig;

[285] érintett⁴ által használt hívószám⁴⁵ hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. szeptember 25. napján kelt 9.TÍ.00191/13/2006. Tük. számú végzésében 2006. szeptember 28. napjának 12 óra 00 percétől 2006. december 26. napjának 12 óra 00 percéig,

[286] Ismeretlen személyazonosságú, „név²²²” néven jelentkező személy által használt hívószám⁴⁶ hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. március 2. napján kelt 9.Ti.00191/29/2006. Tük. számú végzésében 2007. március 5. napjának 12 óra 00 percétől 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percéig, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. április 27. napján kelt 9.TÍ.00191/33/2006, Tük. számú végzésében 2007. május 3. napjának 12 óra 00 percétől 2007. augusztus 1. napjának 12 óra 00 percéig;

[287] Ismeretlen személyazonosságú személy által használt, a Kft.² előfizetésében lévőhívószám⁴⁷ hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. augusztus 31. napján kelt 9.TÍ.00191/48/2006. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 14. napjának 12 óra 00 percétől 2007. november 11. napjának 12 óra 00 percéig;

[288] érintett⁵ által használt hívószám⁴⁹ hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. szeptember 25. napján kelt 9. T 100191/13/2006. Tük. számú végzésében 2006. szeptember 28. napjának 12 óra 00 percétől 2006. december 26. napjának 12 óra 00 percéig

[289] érintett⁶ által használt hívószám⁵⁰ hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 30. napján kelt 8. Ti.00158/10/2007. Tük. számú végzésében 2007. augusztus 1. napjának 16 óra 00 percétől 2007. október 28. napjának 16 óra 00 percéig

[290] érintett⁹ által használt hívószám⁵¹ hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. július 10. napján kelt 12.Ti.00158/6/2007. Tük. számú végzésében 2007. július 11. napjának 16 óra 00 percétől 2007. október 8. napjának 16 óra 00 percéig

[291] tanú⁷⁰ által használt hívószám⁵² hívószámú mobiltelefon tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. szeptember 12. napján kelt 8. Ti.00158/14/2007. Tük. számú végzésében 2007. szeptember 14. napjának 16 óra 00 percétől 2007. december 12. napjának 16 óra 00 percéig engedélyezett titkos információgyűjtést.

[292] Az elnöki igazolások azt is tartalmazzák, hogy a titkos információgyűjtés alapja az 1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő csempészet büntette, a 310. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő adóscsalás büntette, valamint a 318. § (1) bekezdésében meghatározott és a (7) bekezdés szerint minősülő csalás büntette bünszervezetben történt elkövetésének gyanúja volt, és azt is, hogy az engedélyek egy része ismeretlen személyazonosságú személy érintett vonatkozásában került megadásra, s azt követően a telefon használójaként később került az ügy egyik terheltje azonosításra.

[293] A fentiek szerint engedélyezett titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagok Terhelt1 és társai elleni büntetőeljárásban bizonyítékként való felhasználásra alkalmasságát állapította meg/engedélyezte a Budai Központi Kerületi Bíróság 2014. július 28. napján kelt 36.Bny.1472/2014/2. számú végzésével. (Megjegyzendő, hogy a titkos információgyűjtés végrehajtása idején, illetőleg a nyomozás elrendelésekor hatályban volt korábbi Be. 206. § (2) bekezdése akként rendelkezett, hogy akivel szemben a bíróság bűnüldözési célból titkos információgyűjtést engedélyezett, az (1) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén a titkos információgyűjtés eredménye olyan bűncselekmény bizonyítására is felhasználható, amelyet az engedélyben nem jelöltek meg, feltéve, hogy a titkos adatszerzés e törvényben meghatározott feltételei ez utóbbi bűncselekmény tekintetében is fennállnak. S a feljelentés megtételekor még nem létezett a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmasságának megállapítására irányuló eljárási kötelezettség, amelyet csak az egyes törvényeknek a bíróságok hatékony működését és a bírósági eljárások gyorsítását szolgáló módosításáról szóló és 2011. március 1-jétől hatályos 2010. évi CLXXXIII. törvény írt elő. A fenti határozat meghozatalára tehát már utóbb a korábbi Be. 206/A. (2) bekezdés a) pontjának előbbi törvény alapján módosult szövege értelmében történt, mely szerint a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv a nyomozás elrendelésével vagy a feljelentés megtételével egyidejűleg kezdeményezi az illetékes ügyésznél a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmasságának megállapítását, ha a bűnüldözési célból folytatott titkos információgyűjtés során keletkezett és rögzített adat az engedélyben nem megjelölt személyre, illetve nem megjelölt bűncselekményre vonatkozik. A korábbi Be. 206/A. § (3) bekezdés szerint a (2) bekezdés szerinti felhasználásra való alkalmasságról történő döntés érdekében az ügyész hetvenkét órán belül a nyomozási bíróhoz fordul.

Az ítéltábla álláspontja szerint tehát e döntés a felhasználhatósághoz nem is volt feltétlenül szükséges, s emellett a perbíróságot nem köti a bizonyítékként felhasználhatóság lehetőségéről elsőként dönteni hivatott nyomozási bíró [korábbi Be. 207. § (2) bek. b) pont] végzése, s főként nem annak indokolása, amely egyébként az adott büntetőeljárásban való felhasználása lehetőségének megállapítását tartalmazta.

A korábbi Be. 206/A. § (2) bekezdése szerinti különös feltétel szempontjából önmagában az adott büntetőeljárásban a bizonyítékként való felhasználásra alkalmasság, illetőleg felhasználás megállapítására vonatkozó döntés meglétének van garanciális jelentősége. Amennyiben tehát a titkos információgyűjtés eredményének felhasználása ennek értelmében bármely terhelt esetében törvényes, az szükségszerűen kihat a vele szándékességben cselekvő terhelt társra is, hiszen a bizonyítandó tények köre egybeesik. Mindebből az következik, hogy a büntetőeljárásban való felhasználást a korábbi Be. 201.§ és 206/A. § (1) bekezdésben írt feltételek megléte esetén nem befolyásolja, hogy a bizonyítékként való felhasználás lehetőségéről elsőként döntő nyomozási bíró határozatának indokolása az egyik vádlottra nem utal, s az sem, ha utóbb a cselekmények minősítése változott az engedélyben vagy a végzésben írtakhoz képest.

Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a tárgyi összefüggésben megjelölt célhoz kötöttség eleve nem szűkíthető le úgy, hogy kizárólag a bírói engedélyben megjelölt jogi minősítéssel teljesen azonosan minősülő bűncselekmény esetében lehet törvényesnek tekinteni más elkövetővel szemben a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását. Ez ugyanis oda vezetne, hogy kizárólag abban az esetben kerülhetne erre sor, ha az engedély iránti kérelem

benyújtásától a jogerős ítélet meghozataláig változatlan maradna az adott bűncselekmény jogi minősítése valamennyi elkövetővel szemben. Ennek az értelmezésnek ellentmond az is, hogy az engedély iránti kérelem benyújtásakor (amikor még nyomozás elrendelésére sem került sor) csak behatárolni lehet azt, hogy miként minősíthető egy adott bűncselekmény, az ugyanis a büntetőeljárás lefolytatása során változhat, olyan részleteken múlhat, melyek az engedély iránti kérelem benyújtásakor nem feltétlenül ismertek teljes egészében, akár elhatárolási kérdések is okozhatnak változást, vagy utóbb felmerült adatok miatt változhat a cselekmény minősítése, illetőleg az további részecselekményekkel bővíthet.

[294] Mindezek alapján leszögezhető, hogy a titkos információgyűjtés bírói engedély alapján folyt, egyik nyomozati iratban szereplő telefonos közlemény esetében sem lehet megállapítani, hogy a végrehajtó hatóság az engedély kereteit túllépte volna.

[295] Az sem kétséges, hogy nagyon sok érintett esetében a feljelentés megtételének időpontjában a titkos információgyűjtés engedélyezésére megállapított befejező időpont még nem járt le, és az sem, hogy a végrehajtás 180 (90+90) napot meghaladó tartama nem valamennyi érintett esetében állt fenn.

[296] Azon védői felvetéssel összefüggésben, hogy az engedélyező határozatok hiányában (melyet egyébként a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség utóbb beszerzett) a titkos információgyűjtés törvényessége nem igazolható, s ekként a felhasználásra nincs lehetőség, azt kell kiemelni, hogy a korábbi Be. 206/A. § utolsó bekezdése szerint a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés tényét a törvényszék elnöke igazolja, mely igazolás tartalmazza a bíróság megjelölését, az engedéllyel érintett ügy számát és tárgyát, az érintett személy nevét, a titkos információgyűjtés engedélyezésére irányuló előterjesztés, illetve az engedély kereteit. A törvényszéki elnök igazolása az irat részét képezi, mely az eljárási törvényben felsorolt valamennyi adatot tartalmazza, melyek szükségesek és elegendőek a titkos információgyűjtés eredménye felhasználhatósága tekintetében a döntés meghozatalához.

[297] Az egyébként igen sommás (egy mondatba sűrített) a titkos információgyűjtés törvényességére vonatkozó elsőbírói megállapítást azzal összefüggésben is érte (nem alaptalanul) védői kritika, hogy egyes terheltek, érintettek tekintetében a titkos információgyűjtés végrehajtásának időtartamával összefüggésben nem vetett fel törvényességi, alkotmányossági aggályokat.

[298] E kérdéskörnél szükséges hivatkozni arra, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezésének, végrehajtásának szabályait nem a büntetőeljárási törvény, hanem az ágazati jogszabályok (a Nemzetbiztonsági szolgálatokról szól 1995. évi CXXV. törvény (Nbtv.), a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.), és az elkövetéskor hatályban volt Vám- és Pénzügyőrségről szóló 2004. évi XIX. törvény (Vámtv.) tartalmazták. A titkos információgyűjtés végrehajtása idején hatályban volt Rtv. 71. § (3) bekezdése, az Nbtv. 58. § (4) bekezdése, de a Vámtv. 32. § (5) bekezdése is azonosan úgy rendelkezett, hogy a titkos információgyűjtést esetenként legfeljebb 90 napra lehet engedélyezni, és ezt a határidőt az engedélyező indokolt esetben ismételt 90 nappal meghosszabbíthatja. A jelen ügyben alkalmazott Vámtv. 33. § (3)-(6) bekezdése rendelkezett arról, hogy a felhatalmazott szerv vezetője haladéktalanul elrendeli a különleges eszköz alkalmazásának megszüntetését, ha: a)

az engedélyben meghatározott célját elérte, b) az engedélyben megállapított határidő lejárt, c) nyilvánvaló, hogy további alkalmazásától nem várható eredmény, d) a sürgősséggel elrendelt alkalmazást a bíró nem engedélyezte, illetve, hogy a különleges eszközzel végzett megfigyelés befejezését követő 8 napon belül meg kell semmisíteni a megfigyelés célja szempontjából érdektelen rögzített információt vagy az ügyben nem érintett személy adatait.

[299] A védői érvelések tartalmára is figyelemmel tehát elsőként abban kellett állást foglalni, hogy a titkos információgyűjtés törvényi határideje ügghöz, személyhez vagy eszközhöz köthető, másrészt abban, hogy a kérdéses határidő meghosszabbítására hány alkalommal van lehetőség.

[300] E kérdéskörben az engedélyezéskor hatályos jogszabályok értelmezése, a jogalkalmazói gyakorlat nem volt egységes, az egyébiránt a titkos adatszerzésről (és nem a titkos információgyűjtés) vonatkozó 74/2009 BK vélemény sem született még meg.

[301] Itt szükséges utalni az Alkotmánybíróság a 32/2013. (XI.22.) AB határozatában kifejtettekre, mely az Rtv. azonos vonatkozó rendelkezéseit értelmezve látott lehetőséget a határidő többszöri hosszabbítására, kifejtve, hogy a törvény szövegéből a határidő csupán egyszeri meghosszabbítási lehetősége nem vezethető le. Az Alkotmánybíróság határozatának [44] bekezdése ugyanis azt tartalmazta, hogy „az Rtv. 69.§-a a titkos információgyűjtést – a titkos adatszerzésnél tágabb körben és az eszköz kivételességét körülhatároló törvényi korlát nélkül – egyes speciális feltételeket megjelölve teszi lehetővé. A 69. § (1) bekezdés szerint ilyen eszközök és módszerek alkalmazására bűnüldözési célból az (1) bekezdésében, illetve a (3) bekezdésben megjelölt esetben van lehetőség. Az Rtv. 63. § (1) bekezdésében meghatározott bűnüldözési célok a következők: a bűncselekmény elkövetésének megelőzése, megakadályozása, felderítése, megszakítása, az elkövető kilétének megállapítása, elfogása, körözött személy felkutatása, tartózkodási helyének megállapítása, bizonyítékok megszerzése, valamint a büntetőeljárásban résztvevők és az eljárást folytató hatóság tagjainak, az igazságszolgáltatással együttműködő személyek védelme, valamint az e törvényben meghatározott költségvetési szerv bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzése érdekében”. A [46] bekezdése fogalmaz akként, hogy „a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés alkalmazását az Rtv. 71. § (3) bekezdése – a korábbi Be. 203. § (5) bekezdéséhez hasonlóan – legfeljebb kilencven napos határidőre teszi lehetővé. Ugyanakkor míg a korábbi Be. egy alkalommal biztosít lehetőséget a hosszabbításra, az Rtv. ilyen korlátozást nem tartalmaz. Az Rtv. 73. § (1) bekezdése viszont előírja, hogy a titkos információgyűjtést meg kell szüntetni többek között akkor, ha annak további alkalmazásától eredmény nem várható, a (3) bekezdés értelmében pedig a titkos megfigyelést követő 8 napon belül meg kell semmisíteni a megfigyelés szempontjából érdektelen rögzített információt vagy az ügyben nem érintett személy adatait.”

[302] Azonos értelmezés tűnik ki a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 206.§-ának és a 206/A. §-a egyes rendelkezése alaptörvény ellenessége megállapítására és megsemmisítésére irányuló bírói kezdeményezés elutasításáról szóló 3269/2012. (X.4.) AB határozatból is. Ennek [15]-[17] bekezdésében utalt a következőkre:

[303] „Főszabályként a külső engedélyhez kötött, az engedélyezéskor, az alkalmazás során, illetve az átalakításkor is bírói kontroll alatt lévő titkos információgyűjtés és titkos

adatszerzés eredménye csak annak a bűncselekménynek a bizonyítására használható fel és csak azzal szemben, amely bűncselekmény miatt, és akivel szemben azt engedélyezték. A bűnüldözési célból történő engedélyezés és a további eljárás eredményének kezelése minden vonzatával együtt a nyomozási bíró hatáskörébe tartozik, míg a nemzetbiztonsági célú engedélyezés során eleve a nyomozási és perbírótól is elkülönült harmadik bíró jár el. Ez a megoldás – a Be. kizárási szabályaira is figyelemmel – nem teszi lehetővé a perbíró számára, hogy akár a védelemhez, akár az ügyészhez képest „extra” információk birtokában legyen, s ez befolyásolja a döntéshozatalt, tekintet nélkül arra, hogy a titkos eljárás eredményét az ügyész a perben felhasználja vagy sem.

[304] A Be. – támadott – további szabályai korlátozottan engedik meg a titkos adatszerzés és a már bírói engedélyhez kötött, bűnüldözési célú információgyűjtés felhasználását is. Kiemelendő, hogy ez önmagában véve is jelentős súlyú garancia, mert a szabályozás lényege szerint ezzel a titkos információszerzés kevésbé szigorú szabályai szerint folytatott eljárás eredménye csak akkor használható fel a konkrét büntetőeljárásban, ha annak feltételei a titkos adatszerzés szigorúbb feltételeivel is kompatibilisek, az összemérés pedig közvetlen bírói kontroll alatt áll. A felhasználásra tehát csak akkor kerülhet sor, ha az engedélyezés feltételei egyben a titkos adatszerzés feltételeinek is megfeleltek, s emellett a titkos információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett; azaz már a proaktív szakaszban, még a büntetőeljárás elrendelése előtt, az értékelhető információ felmerülésekor teljesítette hivatali kötelezettségét. Ez fontos törvényességi és időbeli korlát, amely a jogbiztonság érvényesülését szolgálja, s ezáltal hozzájárul a tisztességes eljárás érvényesüléséhez is.

[305] Ugyanakkor a felhasználás feltételei személyi és tárgyi értelemben is tágíthatók. Tárgyi értelemben: ha a Be. 206. § (4) bekezdése, illetve 206/A. § (2) bekezdése alapján, ha a 201. §-ban, illetve a 206/A. § (1) bekezdésében megállapítottak fennállnak, a titkos adatszerzés, illetve információgyűjtés eredménye az érintettel szemben az ennek során a hatóság tudomására jutott (valójában csupán a Be. 201. §-ban meghatározott) egyéb cselekmények bizonyítására is felhasználható. Ehhez természetesen a Be. szerinti bírói kontrollon az eszköz alkalmazásának és a megfelelőség vizsgálatának át kell mennie. Személyi értelemben: ha a titkos információgyűjtés során az engedélyben szereplő – a 206/A. § (1) és a 201. §-ban szereplő feltételek fennállnak, a titkos adatszerzés, illetve információgyűjtés eredménye az engedélyben nem szereplő személlyel szemben is felhasználható [206. § (5) bekezdés, 206/A. § (3) bekezdés].”

[306] Azaz fentiek értelmében egyértelműen úgy foglalt állást, hogy a titkos információgyűjtésre vonatkozó, jóval megengedőbb ágazati törvényi szabályozás büntetőeljárásban való felhasználhatóságát szűkítő törvényességi és időbeli korlát az, hogy a felhasználásra csak akkor kerülhet sor, ha az engedélyezés feltételei egyben a titkos adatszerzés feltételeinek is megfeleltek, s emellett a titkos információgyűjtés végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett.

[307] Ezen értelmezés helyességét támasztja alá a másodfokú bíróság álláspontja szerint az is, hogy a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés intézménye a szabályozásukban mutatkozó számtalan hasonlóság ellenére, jelentős eltéréseket is hordoz, különösen az alkalmazás céljával, a jogintézmény rendeltetésével összefüggésben. A titkos információgyűjtés idején hatályos szabályozás szerint bűnüldözési célú titkos

információgyűjtésre a büntetőeljárás megindulását megelőzően, a büntetőeljáráson kívül kerülhet csak sor, mégpedig az akkor hatályos Vámtv. 32. § (1) bekezdésében és 21. § (1) bekezdésében írtak szerint bűnüldözési célból, egyebek mellett elsődlegesen az elkövetés megelőzése, felderítése, megszakítása céljából. Ennek oka, hogy a büntetőeljárás megindításának legalapvetőbb feltétele – a bűncselekmény gyanúja – azaz a cselekményre vonatkozó gyanú is hiányzik. A titkos eszköz alkalmazásának időpontjában a hatóságok rendelkezésére álló adatok, információk rendkívül szűkkörűek. Sok esetben a cselekmény elkövetése sem kezdődött még meg, következésképpen az abban részt vevők köre sem lehet ismert, nem lehet beszélni elkövetőről vagy az elkövetéssel gyanúsítható személyről sem. Ebből fakad, hogy a titkos információgyűjtés szemben a titkos adatszerzéssel – mely az korábbi Be. 202. § (1)-(2) bekezdésében írtak szerint a gyanúsítottra vagy az elkövetéssel gyanúsítható személyre, illetve a velük alaposan feltehetően bűnös kapcsolatot fenntartó személyre korlátozott – lényegében ilyen irányú személyi korlátozás nélkül alkalmazható. Ezzel összhangban a Vámtv. 32. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel az engedélyezéshez nem feltétlenül szükséges az sem, hogy az érintett személyazonossága a hatóság előtt pontosan ismert legyen. Mindebből következik, hogy a titkos információgyűjtés határideje az alkalmazott eszközzel összefüggésben vizsgálendő és vizsgálható, normaszinten csak ezen keresztül szabályozható, a hatóságokon csak e vonatkozásban kérhető számon. A bűnüldözési érdek és az alapjogok összhangját ez esetben az elrendelés alapját képező cselekmények körének törvényi meghatározása, az alkalmazás határidejére vonatkozó rendelkezések, a bírói engedélyezés és bírói hatáskörbe utalt hosszabbítás előírása, a megszüntetési kötelezettség, a felhasználhatóság személyi és tárgyi összefüggéseinek előírása, továbbá a feljelentési kötelezettség elmulasztásának eljárásjogi szankcionálása teremti meg.

[308] Az adatok beszerzése tehát e szempontból törvénytörőnek nem tekinthető, s az elsőfokú bíróság azon következtetése, mely szerint ez okból a bizonyítékok kirekesztésére nincs indok, alkotmányos szempontból sem kifogásolható.

[309] A törvényszék nem is előbbieket, hanem a korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdésben foglalt haladéktalanság sérelme okán rekesztette ki minden vádlottat érintően a titkos információgyűjtés során beszerzett adatokat a bizonyítékok köréből.

A titkos információgyűjtés eredménye felhasználásának a korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontban foglalt feltétele – a feljelentési kötelezettségnek haladéktalanul eleget tettek-e – vizsgálata körében is irányadónak tekinthető a 74/2009. számú BK vélemény III. pontjához adott indokolás. Ez részletesen kifejti, hogy a törvény szövegében szereplő "haladéktalanság" minden egyes ügyben külön értékelendő, nincs erre meghatározott konkrét időtartam, az függ az ügy jellegétől, bonyolultságától, a feldolgozásra váró adatmennyiségtől, melyből ki kell válogatni a titkos információgyűjtés célja szempontjából érdektelen vagy az ügyben nem érintett személyre vonatkozó adatokat is. Az irreleváns információk kiszűrése után a feljelentés szempontjából releváns adathalmaz további elemzésére bizonyos idő mindenképp szükséges, ennek körében a kollégiumi vélemény több szempont körültekintő vizsgálatát írja elő (a releváns adathalmaz elégséges-e a korábbi Be. 201. §-ában meghatározott és az engedélyben feltüntetett bűncselekmények valamelyikére vonatkozó gyanú megállapításához; a bűncselekmény elkövetésére utaló adatok azzal a személlyel kapcsolatba hozhatók-e, akikre nézve az információgyűjtés engedélyezett volt; az adatok az engedélyben nem szereplő más személy bűncselekményének bizonyítására is felhasználhatók-e).

[310] Ahogy arra már a Kúria több eseti döntésben (pl: BH+ 2014.3.97.) is rámutatott, a feljelentési kötelezettség megtételének haladéktalansága nem eredményezheti abszolút, de relatív határidő meghatározását sem, az nem pusztán az engedélyben megjelölt határidő lejártá és a feljelentés teljesítése közötti időtartam alapján, hanem az információmennyiség tényleges tartalmi megismerésének, feldolgozásának bonyolultsága figyelembevételével ítélandó meg. Az irreleváns adatok kiszűrését követően (melyre egyébként a titkos információgyűjtést szabályozó ágazati jogszabályok a titkos információgyűjtés befejezését(!) követően engednek nyolc napos határidőt) kell még a releváns adatokat a célból elemezni, hogy azok egyéb adatokkal együtt elégségesek-e a korábbi Be. 201. §-ában feltüntetett bűncselekmények valamelyike tekintetében a gyanú megállapításához és hogy a bűnüldözési célú információgyűjtés az engedéllyel érintett, illetve más személlyel összefüggésbe hozható-e. Azt is szükséges kiemelni, hogy a törvény nem ír elő folyamatos ellenőrzést, elemzést a beszerzett anyagokkal kapcsolatban, így nincs annak jelentősége, hogy a lehallgatás kezdő időpontja hónapokkal vagy akár egy évvel korábbra tehető. Emellett téves azon megállapítás is, hogy az anyag elemzése több hónapig nem tarthat. Jelen ügyben az információmennyiség tartalma több szempontból is speciális ismereteket, értelmezést igényelt. Emellett az eljárás tárgyára figyelemmel a beszélgetések során jellemzően előkészületi jellegű cselekmények egyeztetésére kerülhet sor, melyek ebből kifolyólag feljelentési kötelezettséget nem vonhattak maguk után, s amennyiben ezt követő információ csere történt, a bűncselekmény egyszerű gyanújához szükséges adatok megállapítása a lehallgatási anyag elemzésén túl rendszerint további felderítő tevékenységet igényel.

[311] A haladéktalanság tehát nem azonos az azonnaliság fogalmával. Az eljárási törvény ismeri és kimerítően szabályozza a határidő fogalmát és számtalan helyen konkrét számokban meg is határozza az eljárási cselekmény teljesítésére nyitva álló időt, azokat órákban, napokban, hónapokban vagy években megjelölve. Ebből az a következtetés is levonható, hogy ahol az eljárási törvény konkrét számokban meghatározott határidőt nem állapít meg, azt tudatosan teszi, míg más esetekben szándékoltnak nem számszerűsíti a kérdéses tartamot. Ez az ítéltábla álláspontja szerint igaz a korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontja esetében meghatározott „haladéktalanság” esetében is, ahol a törvény konkrét időtartamot nem jelölt meg. Mindig az adott ügy jellegével és a rendelkezésre álló adatok gondos mérlegelésével állapítható meg, hogy ezen törvényi feltétel megvalósult-e vagy sem, ugyanis az ügyek eltérő voltára, az azokban rendelkezésre álló eltérő mennyiségű adatok feldolgozására értelemszerűen más és más – konkrét számban meg nem határozható – időtartam szükséges.

[312] Az elsőfokú bíróság pont az előbbieken írt vizsgálatot, az információmennyiség tartalmi elemzését mulasztotta el, sőt ennek minden lehetőségét kizárta, amikor a lehallgatási anyagot a tárgyalás anyagává nem tette, az erre vonatkozó bizonyítást nem folytatta le. Ezáltal a haladéktalanság sérelmére, azaz a bizonyíték kirekesztésének okára vont következtetése, megalapozatlan, minden ténybeli alapot nélkülözővé vált. Mindez egyébként önmagában az elsőfokú ítélet oly fokú felderítetlenségéhez vezetett, mely a másodfokú eljárásban nem pótolható. A törvényszék által meghatározott keretek, azaz, hogy a titkos információgyűjtés során rögzített telefonbeszélgetések lejátszása/ismertetése nélkül a Be. 507. § (1) bekezdése alapján (mely rendelkezés egyébként lehetőség egyébként a bíróságot nem mentesíti a bizonyíték törvényességének eldöntéséhez szükséges bizonyítás lefolytatásától) döntött annak bizonyítékok köréből történő kirekesztéséről, már önmagában meghatározta a büntetőeljárás kereteit, korlátozta a figyelembe vehető a bizonyítékok körét, s ezáltal alapvetően befolyásolta a vádlottak védekezését, a védelmi taktika megválasztását.

[313] A másodfokú eljárásban az ügy alapját képező bizonyítás lefolytatására nincs törvényi lehetőség, ez az elsőfokú bíróság ténymegállapító hatáskörét vonná el, emellett az eljárási résztvevők jogait is súlyosan csorbítaná. Megjegyzendő, hogy a XXI. és XXIII.r. vádlottak védői által a titkos információgyűjtés törvényességével szemben felhozott kifogások is csak a tartalom tényleges ismeretében tisztázhatók.

[314] Arra is szükséges rámutatni, hogy részbeni megalapozatlanságról (tényállás részbeni felderítetlenségéről) nem lehet beszélni abban az esetben, ha a büntetőjogi felelősség kérdésében nélkülözhetetlen tény, tények tekintetében bizonyítás nem történt, a tekintetben az elsőfokú bíróság ténymegállapítást nem tett. Ekként nem értelmezhető a fellebbviteli főügyészégi átirat azon része, mely a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölését olyan bizonyítás lefolytatásával kívánta reparálni, melyből származó bizonyítékokat jelölte meg a bűnösség alátámasztására szolgáló szinte egyedüli bizonyítékként.

[315] A pénzmosás törvényi tényállásába illeszkedő magatartás (ide nem értve tehát a törvényi tényállás körén kívül eső előkészületi és részesi magatartásokat) kizárólag az alaphüccselekmény befejezését követően valósítható meg, addig ugyanis büntetendő cselekményből származó dolog (pénz), mint törvényi tényállási elem megléte fogalmilag kizárt. Az sem kérdéses, hogy költségvetési csalás hüccselekménye a befejezettég stádiumáig legkorábban a valótlán tartalmú bevállás benyújtásakor (visszaigénylés esetén pedig a kiutalás megtörténtekor) jut. Adott ügyben tehát a pénzmosás elkövetési magatartásaként értékelt terhelti cselekményeknek (utalás, készpénzfelvétel) a tényállás szerinti adóalany társaságok (cég9 Kft, cég8, cég22.) bevállásainak benyújtását követően kellett volna megtörténnie, hogy a törvényi tényállás büntetendő cselekményből származó dologra elkövetés megállapítható legyen. Azt már csak a teljesség igénye érdekében jegyzi meg az ítéltábla, hogy ez esetben sem a számla bruttó összegével azonos teljes utalás meríti ki a hüccselekményből származó dolog fogalmát, hanem annak pusztán jogosulatlanul levonásba helyezett Áfa tartalma, s azt is, hogy az ellenérték átutalásával az elkövetők a beszerzési számlák hitelességét kívánják igazolni, tehát azokra rendszerint a bevállás benyújtása előtti időpontban kerül sor.

[316] Mindezek alapján arra szükséges rámutatni, hogy nem lett volna megkerülhető a bizonyítás lefolytatása arra vonatkozóan, hogy az elkövetési magatartás kifejtésekor az alaphüccselekmény befejezettsége megállapítható volt-e, amely jelen ügyben annak vizsgálatát jelenti, hogy az utalások illetőleg készpénzfelvételek időpontjában, azok az adóbevállások, melyeknél felhasznált számlák ellenértékét átutalták, készpénzben felvették, benyújtásra kerültek-e.

Ilyen irányú bizonyítást azonban az elsőfokú bíróság nem folytatott, s az ítéletében sem tett erre vonatkozóan megállapításokat, mely a pénzmosási cselekmények – teljes – felderítetlenségét eredményezte. Azt is hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék annak ellenére nem foglalkozott e kérdéssel, hogy e jogi érvelés számára (a kialakult bírói gyakorlaton túl) az adott ügyben is ismert volt, hiszen ez vezetett az ügyészség vádmódosításához.

[317] Márpedig, amennyiben a készpénzben felvett összegek a büntetendő cselekményből származó dolog fogalma alá nem vonhatók, úgy az elsőfokú bíróságnak azt

kellett volna vizsgálni, hogy Terhelt13 XIII.r., Terhelt14 XIV.r., Terhelt15 XV.r., Terhelt16 XVI.r., terhelt17 XVII.r. vádlottak, illetőleg terhelt20 XX.r., Terhelt21 XXI.r., terhelt22 XXII.r. és Terhelt23 XXIII.r. vádlott terhén megállapítható cselekvőség az alapcselekményben bűnszegédi bűnrészességet megalapozhat-e.

[318] A fiktív számla ellenértékének készpénzben történő felvétele és visszajuttatása, csakúgy mint az áruk beszerzését egyéb módon, Áfa fizetés nélküli beszerzése érdekében utalások teljesítése és a kapcsolattartás, dokumentumok átadása tárgyi oldalon költségvetési csaláshoz nyújtott bűnszegélyt valósíthat meg, a jogi minősítés alanyi feltétele azonban az, hogy az e magatartásokat megvalósító tudata átfogja a saját tevőlegessége és a költségvetési csalás törvényi tényállási elemei közötti kapcsolat valamennyi releváns elemét is. Önmagában ugyanis még abban az esetben sem lehet a költségvetési csalás elkövetéséhez nyújtott bűnszegélyre kiterjedő tudattartalomra következtetni, ha a számla felett rendelkezni jogosult, vagy az utalásokat végrehajtó bizonyítottan tud a felvett/átvett összegek bűnszeg eredetéről. Ily módon ugyanis átutalásra nem pusztán költségvetési csalás bűncselekményéből adódóan is sor kerülhet. Az elsőfokú bíróság részéről a költségvetési csalás törvényi tényállási elemeit érintő ismeretre vagy annak hiányára vont következtetés fenti vádlottakat érintően jóval alaposabb vizsgálatot igényelt volna. Erre vonatkozó megállapítás azonban az elsőfokú ítéletben ugyancsak nem volt.

[319] Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét nem teljesítette, illetőleg az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (1) bekezdés b) pont értelmében teljesen megalapozatlan, ezért az ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdése szerint tartott nyilvános ülés alapján, a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készülségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 210. § (6) és (7) bekezdése értelmében tanácsülésen meghozott határozatával az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében a Be. 609. § (1) bekezdés illetőleg (2) bekezdés d) pontja, valamint a Be. 611. §-a alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárása utasította.

[320] Az hatályon kívül helyezési ok jellegére figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ezt meghaladó érdemi felülbírálatába nem bocsátkozhatott és így annak további részbeni megalapozatlanságát nem vizsgálhatta, a tényállás esetleges részbeni iratellenességéből, hiányosságából, téves ténybeli következtetésből eredő hibáit nem korrigálhatta.

[321] Az ítéltábla a Be. 611. § (1) bekezdésére figyelemmel a megismételt eljárásra vonatkozóan az alábbi iránymutatásokat adja:

[322] A vádlottak kihallgatását követően – amennyiben az elsőfokú bíróság ismételt személyes meghallgatásukat nem látja szükségesnek – a Be. 633. § (6) bekezdése értelmében nincs akadálya az alapeljárás során már kihallgatott, vagy felolvasott tanúk vallomása felolvasásának vagy ismertetésének, minthogy a megalapozatlanság nem a tanúvallomásokkal állt összefüggésben.

[323] Ugyancsak ismételten a Be. 530. § (1) bekezdése, illetőleg a Be. 531. §-a alapján a bizonyítás anyagává kell tenni a rendelkezésre álló írásban előterjesztett szakvéleményeket, iratokat.

[324] A megismételt eljárás során a titkos információgyűjtés (indítványozott) anyagának tárgyalás anyagává tételét követően kell állást foglalni a felhasználhatóság (haladéktalanság sérelme) tekintetében, és vizsgálni az azzal kapcsolatos egyéb törvényességi kifogásokat.

[325] A megismételt eljárás során, értelemszerűen amennyiben a vád esetleges módosításait is szem előtt tartva szükséges – a könyvszakértői vélemények tükrében, a szakértő ismételt meghallgatásával vagy szakértői vélemény kiegészítésével – meg kell kísérelni tisztázni a készpénzfelvetelek, utalások és a számlák közötti összefüggéseket, hogy abból e magatartások kifejtésének időpontjában az alapcselekmény befejezettségére megalapozott következtetés legyen vonható.

[326] Az ítéltábla felhívja a figyelmet arra, hogy a megismételt eljárásban a Be. 634. § (3) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel, a Be. 634. § (1) bekezdésében meghatározott súlyosítási tilalom egyik terhelt tekintetében sem áll fenn.

[327] A Be. 602. §-a alapján döntött a másodfokú bíróság Terhelt2 II.r., Terhelt3 III.r., Terhelt4 IV.r. és Terhelt5 V.r. vádlott vonatkozásában a személyi szabadságot korlátozó bírói engedélyes kényszerintézkedésről.

[328] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy a kényszerintézkedés Be. 276. § (1) bekezdés a) és b) pontjában írt általános feltételének meglétén túl, a Be. 276. § (2) bekezdés a) pontjának ab) pontjában meghatározott különös ok is valamennyi érintett terhelt tekintetében fennáll.

[329] A különös okot az eljárás tárgyát képező cselekmények jellege, törvényi fenyegetettsége, az elkövetés szervezettsége, határokon átnyúló volta, illetőleg a II.r. vádlott vonatkozásában elfogásának körülményei támasztották alá.

[330] Ezért a II-V. r. vádlottak tekintetében a Be. 281. § (1) bekezdés szerinti bűnügyi felügyelet fenntartása szükséges és arányos, annak tartama a Be. 602.§-ában felhívott rendelkezések alapján az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig [290. § (4) bekezdés] vagy fellebbezés esetén a Kúriának a hatályon kívül helyező végzés elleni fellebbezést elbírálását követően a kényszerintézkedés tárgyában hozott határozatáig [630. § (5) bekezdés] tart.

[331] A III., IV., V. r. terheltek nem vitásan kedvező személyi-, egzisztenciális kötődései, az eddig tanúsított szabálykövető magatartásukra figyelemmel a magatartási szabályok módosítása, szigorítása nem szükséges.

Ez azt jelenti, hogy Terhelt3 III. r., illetőleg Terhelt4 IV. r. vádlott továbbra sem hagyhatja el külön engedély nélkül Budapest, míg Terhelt5 V.r. vádlott Budapest, Pest és Bács-Kiskun

megye közigazgatási területét [Be. 281.§ (2) bekezdés a) pont]. S heti egy alkalommal mindhárom vádlott köteles személyesen jelentkezni a lakóhelyük szerint illetékes rendőrkapitányságon [Be. 281.§ (2) bekezdés c) pont].

[332] Terhelt2 II.r. vádlott tekintetében a szigorúbb magatartási szabályok alkalmazását elfogadásának körülményei indokolták, s erre tekintettel esetében nem pusztán a tilalommal érintett terület meghatározott ingatlanra való korlátozása [Be. 281. § (2) bekezdés a) pont], de a bűnügyi felügyelet szabályainak a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszközzel történő ellenőrzése is szükséges [Be. 282. § a) pont].

[333] Amennyiben a terhelt a bűnügyi felügyelet magatartási szabályait megszegik, rendbírsággal sújthatók [Be. 293.§ (2) bekezdés]; a magatartási szabályok ismételt vagy súlyos megszegése esetén őrizetük és letartóztatásuk rendelhető el. Ha az eljárási cselekményen idézés ellenére nem jelennek meg, és ezt alapos okkal előzetesen nem mentik ki, vagy az akadály megszűnése után alapos okkal nyomban nem igazolják, rendbírsággal sújthatók, vagy őrizetük rendelhető el [Be. 293.§ (3)-(4) bekezdés].

[334] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú eljárásban XII., XX.r. vádlottak kirendelt védőjének díjával, továbbá a fordítás folytán felmerült bűnügyi költséget.

[335] Megállapította továbbá V.r. vádlott új lakóhelyét, VI.r. vádlott személyazonosító igazolványának számát, XIII.r. vádlott megváltozott nevét, lakóhelyét és személyazonosító igazolványának számát, XVI.r. vádlott lakóhelyét, személyazonosító igazolványának számát, helyesbítette XII.r. vádlott személyazonosító igazolványának számát és XXI.r. vádlott lakcímét, valamint az elsőfokú ítélet bevezető részében pontatlanul feltüntetett tárgyalási határnapokat.

[336] A jogorvoslati jogosultság és annak határideje a Be. 627. § (1) bekezdés b), c) pontján, (3) bekezdésén, és a Be. 582. (3) bekezdésén, valamint a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény alapszik 210. § (7) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2021. október 15.

dr. Magócsi István s.k.
s.k.

dr. Raczky Katalin s.k.

dr. Borbás Virág Bernadett

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

